HELEN CARTER

Lacrimi de aur

Traducerea și adaptarea în limba română de:
FILOFTEIA ISCRU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Pamela Starbuck părea ieșită din paginile unei reviste de modă. Purta o rochie din mătase albă cu mâneci chimonou, încinsă în talie cu o curea din satin de culoare roșu-sângeriu și o pălărie cu boruri largi, așezată cu grație pe părul ei castaniu-roșcat. Era o ținută foarte elegantă, așa cum remarcase și Philip, deși nu era omul care să facă ușor un compliment.

Dar pentru Pamela, rochia aceea era încărcată de nostalgie. Ea aparținea unei case, unui loc și unei vieți care urma să ia sfârșit. Nimeni n-ar fi bănuit că aceasta fusese cumpărată de către mama ei în timp ce-și petrecea luna de miere la Paris.

Pamela Starbuck nu și-ar fi putut permite niciodată o asemenea toaletă scumpă, dar ținea foarte mult să se îmbrace cu una special pentru a onora ultima recepție de la White Acres și hainele acelea atârnau acolo, în dulapul mamei sale, uitate cu multă vreme în urmă. Avusese însă norocul ca moda să se schimbe și să fie din nou în vogă un stil vechi de ani de zile.

Recepția era reușită. Printre invitați domnea o atmosferă veselă și relaxată și aceștia păreau bucuroși că se află acolo. Casa fusese împodobită cu ornamente și niște flori superbe pluteau pe apa albastră a piscinei. Îți puteai imagina că toate acele artificii ascundeau o mulțime de spărturi și de fisuri? De multă vreme familia Starbuck nu mai avea mijloacele materiale necesare pentru a repara instalațiile defecte.

Un somptuos bufet suedez fusese așezat de-a lungul piscinei. Niște cupluri se plimbau pe pajiște și orchestra de studenți cânta muzică ușoară și de dans.

Pamela umbla printre invitați, încercând să schimbe cu fiecare câteva cuvinte, dar fără să poarte însă o discuție serioasă cu niciunul din ei.

Bernice Walden îi puse mâna pe braț.

– Pamela dragă, clătitele sunt o nebunie! Cum se numește furnizorul tău? se interesă ea curioasă.

Pamela îi adresă un zâmbet misterios.

– E un secret de familie. Poate ți-l voi dezvălui drept cadou de nuntă, în ziua în care te vei mărita cu Fred.

O bătu ușor pe umăr pe prietena ei și se îndreptă spre ceilalți invitați.

Bernice ar fi foarte mirată să descopere că în plic se afla numele Pamelei. Ea petrecuse, împreună cu sora ei, Suzy, în vârstă de șaptesprezece ani, o parte din noapte ca să pregătească acele clătite și alte feluri de mâncare pe care toată lumea le înfuleca pe nerăsuflate. Angajase niște ospătari pentru petrecere, dar nu-și putuse permite să plătească serviciile unui furnizor.

– Pamela, trebuie să-ți vorbesc între patru ochi.

Cel care i se adresase avea vreo treizeci de ani, dar după felul cum se comporta, părea să fie mult mai în vârstă. Era un bărbat frumos, cu tâmplele argintii și era îmbrăcat într-un costum foarte elegant. Pe față avea o expresie supărată.

– Îmi pare rău, Philip, suspină ea. Nu-am timp acum. Poate după ce se va servi cafeaua.

Din nefericire, Philip Halston refuza să admită faptul că ea nu voia să se mărite cu el. Era proprietarul fermei vecine cu a lor și se oferise s-o cumpere pe cea a familiei Starbuck, cu o singură condiție: să se mărite cu el.

Dar mâine, va fi prea târziu. White Acres va fi scoasă la licitație. Casa pe care ea o iubise vreme de douăzeci și cinci de ani și pământul care aparținuse familiei Starbuck de la mijlocul secolului al nouăsprezecelea, vor fi vândute unui străin. Această recepție era una de rămas-bun.

– Pammie! S-a întâmplat o nenorocire! Nu mai avem gheață!

Suzy avea părul de culoarea unei zile însorite. Ochii ei mari și albaștri erau plini de groază la gândul că vor servi toate băuturile fără cuburi de gheață.

Pamelei îi veni să râdă, dar se abținu. Șaptesprezece ani era o vârstă ingrată, era cam lipsită de simțul umorului.

– Vezi în frigiderul din boxă, îi spuse ea. Le-am pus acolo cu mâna mea.

– Tu te gândești la toate! exclamă Suzy, fericită. Ce bine că ai petele acelea roșietice pe nas! Altfel, oamenii ar putea să-și închipuie că ești perfectă!

Pamela zâmbi în timp ce o privea pe sora ei năpustindu-se în casă. Perfectă! Departe de ea așa ceva! O femeie "perfectă" ar fi găsit o modalitate prin care să salveze patrimoniul familiei și o gazdă "perfectă" s-ar ocupa în exclusivitate de invitații ei.

În loc de asta însă, ea urma să se depărteze de ei și, peste câteva minute va mări cât mai mult distanța dintre ea și ei.

Pantofii ei delicați din piele se afundau în noroi la fiecare pas, dar tânăra continua să meargă. Trebuia să se cațere pe dealul care străjuia valea și să stea câtva timp singură. Nu putea să se mai confrunte cu noile întrebări referitoare la viața agitată în care urma să fie aruncată..... "Unde o să te duci, Pamela?" "Ce-o să faci?" Toată lumea voia să afle aceste lucruri despre care nici ea nu știa mai nimic.

Urcă încet dealul până la fântâna clădită în vârful acestuia. Construită din pietre, aceasta se afla acolo de o veșnicie și nu exista în ea nicio picătură de apă. Păcat că nu avea darul de a îndeplini dorințe ale oamenilor.

Avusese intenția să se așeze acolo, în vârf, ca să se uite la casă și poate chiar să plângă puțin. Dar primul lucru pe care-l văzu fu un bărbat care mergea pe malul râului și, începând din acea clipă, uită de toate planurile ei. Nu era decât o siluetă care se profila pe covorul verde al preriei.

Pe măsură ce se apropia, distingea încet-încet trăsăturile și expresia de pe fața necunoscutului. Dintr-un motiv inexplicabil, se simțea fascinată, aproape hipnotizată. Cine era oare?

Urca și el dealul, ca și cum s-ar fi simțit atras de ea în mod irezistibil.

Era înalt de cel puțin un metru optzeci și avea umerii foarte lați.

Era îmbrăcat în niște blugi decolorați și o cămașă în carouri. Atunci când se află destul de aproape de ea, observă că nu se rășese de câteva zile, dar uită repede aceste detalii nesemnificative când îi întâlni privirea.

Ochii lui îi atraseră atenția în mod deosebit. Erau de un albastru atât de limpede, încât îi luminau toată fața.

– Te afli pe o proprietate privată, îi spuse ea.

– Da? spuse el indiferent, văzându-și de drum.

Părul negru, ondulat și ciufulit, îi cădea în șuvițe rebele pe frunte. Avea pielea bronzată. Pamela își spuse că probabil individul petrecuse multă vreme urmărindu-și visele pe râu. Dar ochii lui.....

Se întrebă cu mirare de ce nu era speriată de el. Avuseseră adesea loc incidente violente cu oameni care veneau de pe râu. Odată, tatăl ei fusese nevoit să-l amenințe pe unul cu pușca. Majoritatea acestora erau căutători de aur care sperau să retrăiască frumoasele zile ale goanei după aur de acum un secol. Acum însă, nu-i era deloc teamă.

– Te-ai rătăcit? se interesă ea atunci când ajunse în dreptul ei.

– Acum nu mai am această senzație, spuse el simplu, cu o expresie admirativă în ochi.

Era un bărbat foarte atrăgător, cu o înfățișare aspră. Se opri la câțiva pași distanță de ea. Pamela se sprijini cu coatele de ghizdurile fântânii și-l privi și ea la fel de interesată.

Tăcerea dintre ei se prelungi la nesfârșit, însă nu se simțea niciunul din ei stânjenit din cauza asta. Probabil că lui i se părea ciudat s-o întâlnească acolo, în vârful acelui deal, îmbrăcată atât de elegant, dar se vedea că era plăcut surprins.

– Ai făcut un jurământ? o întrebă el în cele din urmă, făcând semn

spre fântână.

– E prea târziu să mai fac jurăminte, răspunse ea zâmbind cu tristețe.

El întinse mâna spre frânghia de care era agățată găleata ruginită.

– Nu e niciodată prea târziu..... Spune-mi ce jurământ ai făcut și eu ți-l voi împlini.

Ea se uită îndelung la el și izbucni în râs.

– Asta e o promisiune periculoasă! Dacă o să te forțez să te ții de cuvânt....?

El dădu din umeri și ochii începură să-i strălucească.

– Pune-mă totuși la încercare.....

Drept cine o lua individul acela? Situația era complet absurdă. Stătea acolo glumind cu un bărbat pe care nu-l văzuse în viața ei. Nu cumva visa? Nu era vorba despre o diversiune pe care o crease mintea ei ca să scape de problemele care o frământau?

Dar nu, omul acela nu avea nimic ireal. Era constituit din carne și oase și tânăra nu mai întâlnise niciodată vreun bărbat atât de viril.

Fu lovită de o pală de vânt și Pamela ridică mâna ca să-și țină pălăria, fără însă să-l scape din ochi. Spusese: "Pune-mă la încercare...."

– Cred că nu îndrăznesc..... răspunse ea în cele din urmă.

Dădu din umerii lui lați și-și desfăcu palmele. Avea niște mâini mari, cu degete lungi și îngrijite. Mâini de artist, mâini de visător.....

– Cine nu încearcă, nu câștigă nimic.....

Ea zâmbi și întoarse capul. Vântul agita vârfurile copacilor. Se uită la culmile munților acoperiți de zăpadă, apoi privirea îi coborî în vale.

– Se pregătește o furtună? o întrebă el înfiorându-se ușor.

– Da, răspunse ea încet.

Dar el nu ridică ochii spre norii care se îngrămădeau deja pe cer și ea înțelese că el vorbea despre un alt gen de furtună.

– Presimt că o să vină curând..... continuă el.

Acesta era un mod ciudat prin care putea umple de mister niște fraze foarte simple. Nu se simțea absolut deloc amenințată de acel străin. Dimpotrivă, simțea un entuziasm și o libertate total diferită de siguranța care-i dominase viața până atunci. Niciodată nu realizase că putea să se simtă atât de minunat asumându-și niște riscuri.

Dar rămăsese aceeași Pamela Starbuck, tânăra prudentă și responsabilă. Nu putea să renunțe total la caracteristicile personalității sale.

– Ce ai de gând să faci dacă se declanșează furtuna?

Bănuia că acesta ancorase pe malul mării și avea barca legată la țărm ceva mai încolo. O furtună s-ar fi putut dovedi periculoasă.

El îi zâmbi în modul cel mai sincer cu putință, dar răspunsul lui rămase la fel de misterios ca și conversația de până atunci.

– Atunci când se va declanșa, o voi încăleca așa cum aș face cu un cal nărăvaș..... spuse el cu un aer plin de subînțelesuri. Dar tu?

Inima Pamelei bătea atât de tare, încât probabil el o auzea.... Oare o considera îngrozitor de naivă? Știa că era așa, dar cu toate astea, n-avea impresia că își bătea joc de ea. Simțea în mod ciudat că putea avea încredere în acest necunoscut.

Ea își întoarse fața țn bătaia vântului și închise ochii.

– Nu știu, șopti ea. Eu am fost întotdeauna apărată.

Nu era sigură de ceea ce spunea, dar acea frază părea să se

potrivească în acel moment.

– O să te apăr eu.

Vocea lui caldă și gravă vibră în trupul Pamelei, în timp ce el continuă:

– O să te apăr de fulgerul din ceruri și o să îmblânzim împreună norii mari și negri.

Era o adevărată nebunie să vorbești cu străinul acela! Și totuși, nu suna deloc fals. Poate avea nevoie de nebunia aceea în acel moment, pentru ultima noapte pe care o mai avea de petrecut la White Acres? Poate trebuia să fugă împreună cu bărbatul acela fascinant? El îi sugera asemenea imagini prin frazele lui misterioase. Dar ce va face dacă îi va propune să vină cu el pe râu? La gândul acesta, inima începu să-i bată mult mai repede în piept.

Putea să plece cu el, să scape de sentimentul de vinovăție și de grijile care o chinuiau. Se simțea în stare să lase totul baltă și să nu privească în urmă.

Zâmbi ușor. Un pirat.... O făcea să se gândească la un pirat, deși era îmbrăcat ca un muncitor. Era convinsă că sub hainele lui jerpelite bătea o inimă la fel de pasionată și sălbatică precum cea a unui corsar.

– Este a ta? o întrebă el arătând spre casa din vale.

Ea se întoarse și-i urmări privirea, zâmbind. Cât de mult iubea acea casă cu minunatele ei coloane albe, care se înălța mândră și elegantă în lumina soarelui....

– Da, șopti ea.

– Eram sigur. E la fel de ruptă de realitate ca și tine.

Ea izbucni din nou în râs. Ce ciudat era! Râsese de două ori la

rând! Omul acela era probabil un magician. Nu mai râsese de zile, de săptămâni la rând, de când bătrânul domn Harding, consilierul financiar al familiei, îi spulberase orice speranță, anunțând-o că era forțată să vândă White Acres ca să plătească impozitele restante.

Și totuși, putea să râdă de tot ce spunea acel pirat de apă dulce! Fie el era magician, fie ea era isterică....

– Dar e casa mea....

– Da, numai o persoană liberă și independentă, indiferentă la capriciile modei poate să locuiască într-o asemenea casă. O persoană foarte atașată de tradițiile ei, o individualistă.

– Așa suntem noi, cei din familia Starbuck, îi răspunse ea ridicând bărbia cu mândrie.

În colțul gurii lui apăru un zâmbet.

– Lasă-mă să ghicesc..... Primul Starbuck era un gentleman din Sud..... Mă înșel cumva?

– Mă întreb ce te face să afirmi așa ceva.... îl ironiză ea. Oare arhitectura casei amintește de anumite plantații sudice?

El clătină din cap.

– S-ar putea.

Zâmbetul lui era larg și cald, scoțându-i în evidență dinții albi, care contrastau cu pielea bronzată.

– Dar prefer să cred că intuiția mea înnăscută m-a făcut să trag această concluzie, continuă el.

Avea simțul umorului, vocea caldă, profundă, zâmbetul seducător și ochii.... vii, inteligenți, senzuali, provocatori..... Niciodată nu întâlnise un bărbat mai misterios și într-un anumit sens mai înfricoșător ca el.

Se rezemă cu spatele de stâlpul care susținea micul acoperiș din țiglă roșie de deasupra fântânii și închise ochii pentru câteva clipe. De ce oare nu fugea cu el? Era grozav de tentată.....

Toată viața, Pamela nu făcuse nimic ieșit din comun. Își îndeplinise întotdeauna rolul său de fiică mai mare, de soră mai mare, de om pe care te puteai baza. Dar la ce-i folosise asta? Poate că venise în sfârșit timpul să aibă îndrăzneala de a face ceva nebunesc și minunat în același timp. Dar nu.... În adâncul sufletului ei, Pamela semăna foarte mult cu rochia pe care o purta: curată, decentă, de o eleganță clasică, cu spirit de răspundere și pe undeva inaccesibilă.... Bărbații fuseseră adesea interesați de ea, dar niciunul nu se purtase cu ea atât de dezinvolt, ca și cum ar fi cunoscut-o de mult timp, ca și cum ar fi știut cine era și ce-și dorea de la viață.... Deși nici măcar ea nu știa prea bine acest lucru.

Se sprijinise și el de fântână lângă ea, cu brațele încrucișate la piept și ea se uită la profilul lui impresionant, bărbia îndărătnică, nasul drept, sprâncenele negre și mătăsoase.

– Ce senzație îți produce faptul că ai crescut într-un conac sudist aterizat brusc în California goanei după aur? o întrebă el în șoaptă.

– Senzația unui uriaș amestec, spuse ea râzând. Moștenirea sudistă s-a risipit de multă vreme, din nefericire. De aproape o sută de ani....

– E o proprietate foarte frumoasă, șopti el ducând mâna streașină la ochi pentru a privi în zare. Cum se numește?

– White Acres – Crinii albi. Benjamin Starbuck, străbunicul meu care a construit această casă, a botezat-o așa după crinii care înfloreau în fiecare primăvară pe dealuri.

El clătină gânditor din cap.

– Văd că ai obiceiul să călărești, spuse el arătând spre o cărare care ducea spre dealurile ceva mai depărtate. Am dreptate?

Ea îi urmări privirea, amintindu-și de copilăria ei, când își conducea calul de-a lungul acelei poteci ca să ajungă la colegii ei, să se ducă în oraș sau să meargă să se scalde în după-amiezile caniculare.

– Intuiția ta proverbială te-a ajutat să ghicești din nou corect.

– Și acolo? o întrebă el arătând cu degetul spre stejarul de pe pășune. Locul acela mi se pare ideal pentru a-și da întâlnire îndrăgostiții.....

– Pentru un picnic? îi sugeră ea zâmbind.

– Da, o aprobă el întorcându-se spre ea. Și..... multe alte lucruri.....

Tânăra simți că roșește în obraji și-i păru rău. Oare el credea că se întâlnea acolo cu iubiții ei? Ei bine, se înșela. N-avusese niciodată chef să se vadă în acel loc cu vreun bărbat, dar își putea imagina că îl vede pe acel străin în apropierea copacului, așteptând-o cu nerăbdare sub crengile lui, pândindu-i sosirea și inima începu să-i bată mai repede în piept.

– Eu am o teorie referitoare la femeile care au ochi negri ca ai tăi, îi spuse el încet, în timp ce se apropia de ea.

– Da? Ce teorie?

El se afla atât de aproape, încât aproape putea să-l simtă, deși n-o atingea. Cu toate astea, trupul ei părea să comunice cumva cu al lui. Ar fi dorit să întindă mâna și să-i mângâie obrazul, să-i simtă pulsul în palmă, să-și unească bătăile inimii.... Dar nu îndrăznea.

Deodată, el îi scoase pălăria de pe cap și părul ei negru îi căzu în cascadă pe umeri. Ea își lăsă capul pe spate și-l privi în ochii lui de un albastru-intens, apoi obrazul și curbura gâtului.

– Teoria mea spune că în anumite nopți, când e lună plină, acești ochi au puterea de a citi în sufletul unui bărbat până la gândurile lui cele mai întime, de a-i ghici secretele, chiar și cele neștiute de el.

Acum era atât de aproape de ea încât Pamela îi simțea răsuflarea pe obraz. Ar fi dorit să-și ridice fața spre răsuflarea lui, să închidă ochii și să-l sărute..... Dar nu îndrăznea.

– Ce părere ai despre teoria mea? o întrebă el.

– Nu știu ce să zic..... îi răspunse ea aproape în șoaptă, evitându-i privirea.

Ea își imagină forța brațelor lui musculoase care ar fi strâns-o de mijloc. Oare l-ar mângâia cu mâinile pe spate? Și-ar încolăci brațele în jurul gâtului său?

– Atunci, va trebui s-o verific eu însumi, într-o noapte cu lună plină...

Își ținea în continuare pălăria în mână.

– În noaptea asta va fi lună plină, spuse ea dintr-o răsuflare.

– Da... știu.

Privirea i se plimbă pe fața ei și-i studie trăsăturile cu lăcomie, ca un bărbat însetat de iubire, vibrând de o emoție intensă. Acum, ar săruta-o, dacă ea i-ar oferi buzele, ar cuprinde-o cu brațele și ar duce-o cu el....

Dar el nu era decât un străin, un bărbat venit de pe râu. Oare își pierduse mințile? Da, așa era.... Trebuia să pună capăt acelei discuții.

– Am.... am și eu o teorie, începu ea, sperând că el nu va observa

că îi tremură vocea. Se referă la bărbații cu părul negru și ochii de culoarea safirului. În general, aceștia sunt de orgine irlandeză și sunt niște adevărați seducători.

Reuși să zâmbească și se bucură să constate că vorbele ei avuseseră asupra lui efectul scontat.

– Intuiția ta nu e chiar atât de rea, spuse el dându-se înapoi.

O privi îndelung, apoi îi întinse mâna.

– Michael Donovan.

Brusc, toată vraja se risipi.

– Pamela Starbuck, răspunse ea luându-i mâna. Trebuie să.... să mă întorc la invitații mei.

El îi ținea mâna strâns într-a lui, fără să spună nimic și Pamela se simți stânjenită.

– Vrei să vii până la mine acasă?..... îndrăzni ea să-i propună.

– Nu, spuse el încet. Trebuie să plec și eu. Vine cineva să te caute, adăugă el, făcându-i un semn cu capul.

Pamela se întoarse și-l zări pe Philip traversând pajiștea cu pași mari.

– Îți urez fericire de lună plină! îi spuse Michael cu părere de rău în glas.

Îi duse apoi mâna la buze și-i sărută vârfurile degetelor. După aceea îi dădu înapoi pălăria și se întoarse să plece. Peste câteva secunde, cobora deja dealul, fluierând.

Pamela îl urmări cu privirea, apăsându-și buzele pe degetele pe care le sărutase Michael. La fel ca un pirat, apăruse ca să-i ofere o clipă de vis și acum se întorcea de unde venise. De ce nu plecase oare cu el?

Capitolul 2

– Cine era?

Philip ajunse în spatele ei, cu răsuflarea aproape tăiată.

Ea se întoarse spre el cu o privire absentă.

– A, era un pirat de râu....

– Poftim?

Din nefericire, Philip nu prea avea cine știe ce imaginație. Scoase o batistă din buzunar și-și șterse fruntea umedă.

– Vrei să spui un vagabond.....După ce intrăm în casă, o să chem poliția.

– Nu, se grăbi să-i răspundă Pamela. N-are rost. E total inofensiv.

Îl urmări cu privirea pe Michael Donovan, care ajunsese la marginea luminișului. Înainte să dispară în pădure, se întoarse spre ea. Pamela ridică mâna aproape cu timiditate și-i făcu un mic semn de rămas-bun.

– De ce ai făcut asta? o întrebă Philip mirat. Îl cunoști de undeva?

– Puțin.... șopti ea zâmbindu-i, cuprinsă brusc de un elan de

tandrețe față de el.. Hai să mergem. Am stat deja prea mult timp departe de invitații mei.

– Pamela... începu el, punându-i cu blândețe mâna pe braț. Știu de ce ai venit aici. Știu și cât ești de tristă pentru că pierzi White Acres. Dar.... ți-am propus deja să te ajut să păstrezi acest domeniu. Tot ce ai de făcut e....

– Oh, Philip! Ești foarte drăguț.... îl opri ea. Tu meriți însă o soție mai bună decât mine.

"O soție care să te iubească, adăugă în sinea ei. Nu o femeie care refuză iubirea ta". Se cunoșteau dintotdeauna, dar abia în urmă cu un an Philip îi propusese să se mărite cu el. Tânăra nu reușea să ghicească ce motive avea, îndoindu-se că el simțea mai multă pasiune față de ea decât avea ea pentru el. Poate că încerca doar s-o ajute....

El se pregătea să protesteze, dar ea îl opri scuturând din cap.

– Să ne întoarcem acasă..... Vreau să mă văd și cu ceilalți.

El se luă după ea fără prea multă tragere de inimă, în timp ce ea își expunea pletele negre și lungi în bătaia vântului. Se simțea fericită, liberă.....

– Michael Donovan, șopti ea. Dacă te voi mai revedea vreodată, o să trebuiască să-ți mulțumesc.....

***

Din nefericire, buna ei dispoziție nu dură toată ziua. Nimic nu-i putea alina durerea provocată de semnarea actelor prin care White

Acres urma să fie pusă în vânzare.

Măcar se va bucura de o noapte bună de somn. Visele îi fură însă bântuite de povești cu pirați. Nu și le putu aminti când se trezi, dar păstra în memorie imaginea bărbatului care i le inspirase.

Michael Donovan. Oare chiar îl întâlnise? Lenevi în pat mai mult decât de obicei, gândindu-se la vocea, ochii și mișcările lui..... Niciun alt bărbat nu mai lăsase o asemenea amprentă în mintea ei. Îi era de-ajuns să închidă ochii ca să revadă silueta lui atletică profilându-se în soare, părul lui negru ca abanosul, ochii albaștri și zâmbetul lui cald. Un zâmbet care o mai înfiora și acum.

Se ridică din pat cu părere de rău pentru a se confrunta cu cea mai tristă zi din viața ei. Aceasta începu cu o ceartă cu Suzy care ar fi putut fi evitată, dacă ar fi binevoit să-i ofere mai multe explicații. Ea mizase însă prea mult pe maturitatea surorii mai mici, care era departe de a o fi dobândit. Și, deși Suzy era la curent cu motivele recepției, refuzase să creadă că așa stăteau lucrurile.

– Nu e adevărat.... șopti ea. Nu poți să accepți așa ceva.

– Tare mi-e teamă că n-am de ales.

Stăteau amândouă așezate la masa din bucătărie, în fața farfuriilor cu micul dejun. Soarele dimineții scălda toată încăperea în lumină prin ochiurile de ferestre întredeschise.

– Dar avem niște economii, protestă Suzy cu ochii strălucind de lacrimi. N-am mai fost la restaurant de o lună și am muncit toată vara în magazinul lui Barbi.....

– Știu....

Pamela o luă de mână pe sora ei.

– .... Dar banii pe care i-am pus deoparte sunt departe de miile

de dolari de care avem nevoie ca să ne plătim impozitele.

Ochii lui Suzy se aburiră de lacrimi.

– A fost greșeala tatălui nostru, nu a noastră. De ce ni se cere nouă această sumă de bani?

– Au voie.... îi răspunse Pamela dând din umeri. Și au s-o facă.

– Credeam.... speram că tu o să-i poți împiedica.

Pamelei îi veni s-o ia la goană și să se ascundă sub pătură, dar reuși totuși să afișeze un zâmbet fals.

– Trebuie să înțelegi totuși că nu sunt atât de perfectă pe cât mă crezi tu.

– Ai fi, dacă te-ai mărita cu Philip, răspunse Suzy.

Pamela oftă adânc.

– Suzy..... Știi foarte bine că așa ceva e imposibil.

– Dar de ce? exclamă brusc Suzy. Ce-i reproșezi?

Pamela se ridică încet în picioare și se apropie de fereastră:

– Avusesem impresia că la vârsta ta oamenii mai cred în dragoste.... spuse ea cu tristețe în glas.

– Oh, dragostea..... Oricum tu ești prea bătrână pentru așa ceva, îi spuse în față Suzy, cu toată impertinența celor șaptesprezece ani ai săi.

Pamela nu se putu abține și izbucni în râs.

– Cum sunt? o întrebă ea întorcându-se spre Suzy care avu bunul-simț să roșească ușor.

– Știi foarte bine ce vreau să spun.... Atunci când o femeie ajunge la douăzeci și cinci de ani, a sosit vremea să se gândească la viitorul ei. Nu-și mai poate permite să aștepte să se îndrăgostească de primul venit.....

Primul venit! Când auzi aceste cuvinte, în mintea Pamelei apăru imaginea lui Michael Donovan.....

***

Domnul Harding sosi la ora stabilită. Fie vară, fie iarnă, acesta purta același costum negru din trei piese și pe cât își amintea ea, nu întârziase niciodată nici măcar un minut. În timp ce-i prezenta actele unul câte unul la semnat, el o asigură că White Acres își va găsi cu ușurință un cumpărător.

– Ar trebui ca în câteva zile să te trezești deja cu câțiva clienți. Agențiile își vor face curând apariția, dar oricum am să te anunț.

Casa urma să fie scotocită de niște străini, care vor tropăi pe podelele pe care străbunica ei le ceruise cu grijă, vor atinge perdelele pe care mama ei le comandase în Spania și se vor sprijini de balustrada în care Suzy își spărsese un dinte când avea doi ani.... Sufletul Pamelei se revoltă la acest gând, dar reuși să-l conducă pe domnul Harding cu calm până la ușă.

Brusc, fu cuprinsă de panică și se uită fix la telefon vreme de o secundă. Un singur cuvânt dacă-i spunea lui Philip casa ar fi fost salvată, dar ar fi trebuit să plătească pentru asta până în ultima zi a vieții sale.

Era convinsă că Philip ar fi un soț atent, dar cu toate acestea n-ar fi putut niciodată să-l iubească.

"Prea bătrână pentru iubire"..... Pamela se așeză în fața oglinzii de

pe coridor și-și privi gânditoare imaginea reflectată în ea. Era încă frumoasă, dar avea în ochi atâta tristețe.....! Oare fusese tânără măcar o singură zi în viața ei?

Avusese o copilărie frumoasă, fiind înconjurată de părinți iubitori. Chiar dacă ar fi înțeles atunci că tatăl ei își pierdea banii la cărți, nu l-ar fi iubit mai puțin.

Își făcuse studiile în statul Oregon. Mama ei murise pe când era în ultimul an la drept, dar în ciuda tristeții pe care o simțea, își luase diploma și acceptase un post la Sacramento, ca asistentă a unui senator. Această slujbă devenise din ce în ce mai stresantă, și în cele din urmă nu mai reușise să meargă decât foarte rar acasă, ceea ce-l silise pe tatăl ei s-o crească pe Suzy singur.

Se simțea extrem de vinovată atunci când își aducea aminte de purtarea ei. Dacă s-ar fi dus acasă mai des, poate că ar fi.....

În urmă cu aproape un an, Suzy o sunase cu o voce isterică și o anunțase că tatăl lor se sinucisese, împușcându-se cu un pistol.

Ea își dăduse demisia din postul de la Sacramento și rămăsese din nou la White Acres, în timp ce Suzy își continuase studiile. Dar în curând plicurile purtând anteturi oficiale se îngrămădiră în biroul ei. Creditorii își cereau drepturile. În disperare de cauză, apelă la domnul Harding, pe care tatăl ei refuzând să mai lase pe cineva să se ocupe de averea familiei pe care în schimb o juca în mod nesăbuit în cazinouri, îl concediase.

Domnul Harding se chinuise luni în șir să găsească o soluție acelei situații catastrofale, dar în zadar. După un an, fură nevoiți să recunoască un lucru evident: White Acres trebuia vândut pentru a achita datoriile uriașe care nu puteau fi acoperite altfel.

Întârziaseră scadența cât mai mult posibil, dar acum când Suzy terminase liceul, erau libere să părăsească zona. Inevitabilul nu mai putea fi amânat.

Fu smulsă din gânduri de țârâitul strident al telefonului.

– Pamela, draga mea.... spuse Bernice, îngrijorată. S-a terminat totul? Ai semnat actele de vânzare pentru casa bietei tale mame către acel pază-rea?

Bernice avusese întotdeauna o înclinație specială pentru dramă. În ciuda proastei dispoziții pe care o simțea, Pamela zâmbi când auzi tonul plângăcios al prietenei sale.

– Domnul Harding nu e chiar atât de înfiorător cum crezi tu. Cine te-ar auzi, și-ar închipui că acesta m-a legat de șina de cale ferată și....

– Nu m-aș mira, oftă exagerat de lung Bernice. Nu reușesc să-mi imaginez că White Acres poate să fie a unor străini.... Valea aceea nu va mai fi aceeași fără tine....

– Totul e schimbător, Bernice. Asta e una din lecțiile cele mai dure ale vieții pe care mai devreme sau mai târziu o învățăm cu toții.

– Măi, măi, ai devenit și filozoafă pe deasupra. De fapt te-am sunat numai să te avertizez să nu accepți prima ofertă pe care o vei primi. Mai gândește-te și ține-mă la curent cu evenimentele. Ești de acord?

Pamela ezită, devenind bănuitoare.

– De ce?

– Nu pune întrebări și fă cum ți-am spus. Îmi promiți?

– Sper că n-are nicio legătură cu Philip.

– Ăă.... și de ce nu? El merită cu prisosință să-ți schimbi

părerea.....

Niciunul din prietenii ei nu înțelegea refuzul ei de a se mărita cu Philip. El era cel mai bogat proprietar de pământ din vale și cel mai respectat. Iar ea avea tupeul să facă nazuri!

– Poate că nu e bărbatul cel mai arătos din lume, dar măcar vei ști pe unde își petrece nopțile. Și crede-mă, asta e cel mai important!

Bernice cunoscuse deja decepțiile căsniciei. Divorțase de un soț care o lăsa singură uneori și câteva zile la rând. Acum trăia cu Fred Parsons, un fermier liniștit, care era mai degrabă adeptul rațiunii decât al pasiunii.

După ce închise telefonul, Pamela se plimbă, căzută pe gânduri, prin grădină. Știa ce o atrăgea și încerca să opună rezistență. Aproape inconștient, însă, începu să meargă din ce în ce mai repede spre dealul care servise cu mult timp în urmă familiei drept cimitir. Rămășițele pământești fuseseră deja duse în cimitirul comunal, dar vechile pietre albe de la căpătâiul lor rămăseseră pe loc. Pamela dădu încet la o parte buruienile care le acopereau și mângâie inscripțiile cu mâna tremurândă. "Sarah Winston Starbuck, 1875-1932", "Ishmael Grant Starbuck, 1835-1899", "Merrick Went-Worth Starbuck, 1845-l863".

Întreaga istorie a familiei sale se afla acolo. Aceștia erau pionierii care străbătuseră uriașele câmpii ale Americii în niște căruțe hodorogite, în căutarea aurului și a unei vieți mai bune.... Un soldat care murise ca urmare a rănilor primite în Războiul Civil. O mamă care murise la naștere. Un preot, un fermier.... Sângele lor îi curgea prin vene. Speranțele lor trăiau prin ea. Cum putea să-i părăsească în felul acela?

Ochii i se aburiră de lacrimi și nu încercă să se abțină. Plânse îndelung, fără nicio rușine, exprimându-și în felul acesta liber neliniștea și sperând că acele lacrimi care i se prelingeau pe obraji vor lua cu ele rușinea și sentimentul de vinovăție de care se simțea copleșită.

Dar atunci când în cele din urmă lacrimile îi secară, se simțea doar epuizată și cu sufletul gol. Se întoarse încet în casă și-și stropi fața cu apă rece. Imaginea ei din oglindă nu arăta prea bine. Avea obrajii scofâlciți, ochii strălucitori păreau cuprinși de febră și niște cearcăne vinete îi apărură pe pielea fină. Și când se gândea că tatăl ei o botezase odată "Merișor", datorită obrajilor ei rotunzi și roșii.....

"Merișor".... Da, pe vremea aceea numele i se potrivea. Râdea tot timpul, se juca, dansa.... Oare de cât timp nu mai râsese cu adevărat? Singura ocazie pe care și-o amintea era aceea din ziua anterioară, când era cu Michael Donovan.

Când ajunse în camera ei, se sprijini de canatul ferestrei și inima i se strânse din nou când văzu hotarele acelea nesfârșite de pășune verde, arțarii și livezile înflorite.

Se întoarse cu gândul la Michael Donovan. Numai amintirea lui putea s-o facă să mai prindă puțin curaj. Deodată, începu să se dezbrace grăbită; își puse niște pantaloni din bumbac alb, o bluză galben-deschis și o pereche de adidași, apoi își făcu din păr două cozi pe care și le prinse în vârful capului.

Râul se afla la vreo cinci sute de metri de casă. Îl auzea adesea vuind în nopțile de primăvară, când era plin de zăpada care se prăvălea la vale pe versanții muntelui. Astăzi, îl asculta în timp ce străbătea câmpul a cărui iarbă era încă acoperită de roua care-i uda

picioarele. Se îndreptă spre sălciile care își înmuiau frunzele în apă și trecu prin dreptul grajdurilor, care acum erau goale.

Nu mai venise aici de aproape un an. Apa sălta peste pietricelele din albia râului, exact așa cum își aducea aminte din copilărie. Își mai amintea și faptul că era înghețată bocnă, mai ales în perioada aceea a anului, când se topeau zăpezile.

Acel râu ducea cu el încet secretul lui către mare. Șerpuind printre prăpăstiile din granit ale muntelui, el căra adesea la vale pepite de aur. Și tocmai acest lucru îi fascinase pe indieni, îi atrăsese pe spanioli, îi vrăjise pe pionierii "goanei după aur" și din când în când, ademenise și câte un căutător solitar.

Pamela dădu ocol unui stejar uriaș și se îndreptă spre mica plajă de nisip care servise dintotdeauna proprietarilor drept loc de campare. Știa foarte bine motivul pentru care se ducea acolo, dar nu voia să se gândească prea mult la asta. Michael Donovan o înviorase cu o zi în urmă și simțea o nevoie imperioasă de a simți din nou acel sentiment.

Dar pe malul râpos nu era niciun cort. Nu era decât plaja pe care adia o briză ușoară. Pamela era teribil de dezamăgită. Era atât de sigură....

Oare deja plecase? Sau nu-și întinsese niciodată cortul aici? Oricum, nu se găsea acolo și speranțele i se risipiră brusc. Ce fel de speranțe? Habar n-avea. Dar el îi promisese să-i respecte dorințele, nu-i așa? Atunci, de ce o părăsise?

Tunând și fulgerând împotriva lui, luă de jos o piatră plată și rotundă, o aruncă în apă în stilul "scara măgarului", apoi se hotărî să se întoarcă acasă pe șosea și nu străbătând din nou câmpul.

În definitiv, cine era individul? Doar un vagabond, așa cum spusese Philip, și avusese dreptate. Michael Donovan o văzuse îmbrăcată complet în alb pe deal și fusese curios. Atât și nimic mai mult. De ce sperase că va urma ceva după acea întâlnire absolut întâmplătoare? Simțea că își pierde mințile.

Până la urmă, era mai bine că el nu era acolo. Ce-ar fi crezut despre ea? Că va fi de-ajuns să-i șoptească vorbe frumoase ca ea să-l urmeze ca un cățeluș rătăcit? Nu, serios, era mai bine așa.

Crezuse că poate scăpa pe moment de problemele ei, dar nu-i mai rămăsese decât să se confrunte cu ele singură, ca un om matur ce era.

Când ajunse în locul în care râul se transforma într-o deltă îngustă formată din aluviuni, începu să urce pe panta invadată de tufișuri, când îi atrase atenția un clipocit. Privi peste umăr și-l văzu.

Se opri cu răsuflarea aproape tăiată ca să se uite fascinată la el. Instalase o sită care să rețină pietrele și noroiul adus de ape și le cerceta cu atenție ca să găsească aur.

Nu putea să vadă prea bine printre crengile copacilor. Atentă să nu facă niciun zgomot, urcă pe pantă încă vreo câțiva metri și îngenunche lângă un pin de unde putea să-l studieze în voie.

Consideră deodată foarte important ca el să nu-și dea seama că venise după el, deoarece Michael Donovan i se părea dintr-o dată periculos. Își scosese cămașa ca să nu-l incomodeze la mișcări și stătea aplecat peste sită. Mușchii lui puternici se încordau pe spatele bronzat și umerii lați se mișcau în mod regulat și hipnotic. Pamela nu-și putea desprinde privirea de el.

Șoldurile înguste erau strânse în niște blugi mulați și trupul lui

zvelt și puternic radia o forță care o impresiona din cale-afară.

Se rezemă de trunchiul unui copac și încercă în zadar să se calmeze. Ce se întâmpla cu ea atunci când îl privea pe acest bărbat care stârnea în ea niște senzații extrem de plăcute? Da, calificativul cel mai potrivit pentru Michael Donovan era acela de "periculos". Mult prea periculos pentru ea.... Nemaiputându-se stăpâni, se aplecă din nou să-l studieze.

Michael se ridicase puțin și părea că se uită în direcția ei. Ea nu îndrăznea să facă nicio mișcare, tâmplele i se zbăteau, simțindu-se prizoniera acelei priviri precum o căprioară încolțită. Dar el lăsă din nou capul în jos și se întoarse la treaba lui. Pamela oftă ușurată. N-o văzuse.

Teama de a nu fi descoperită îi dădu aripi și tocmai se pregătea s-o șteargă pe drumul care ducea spre șosea, când fu oprită de un zgomot, respectiv un bâzâit care venea de pe râu, din amonte.

Era un zgomot de motor. Se ascunse din nou după tufișuri și încercă să-și dea seama de unde venea zgomotul. În cele din urmă ridică ochii și zări un elicopter care cobora încet pe suprafața apei.

Un elicopter!..... Până atunci, nu mai văzuse așa ceva pe meleagurile acelea. Se uită la el mirată, în timp ce acesta părea să caute ceva anume. Deodată se opri, cu palele bătând ca aripile unei insecte disperate, provocând o adevărată tornadă în pădure. Pamela își ascunse fața în palme ca să se apere de crengile care amenințau să-i zgârie obrajii, dar spionă printre degetele răsfirate scena care se desfășura la câțiva metri mai jos de ea.

Prin ușa deschisă a aparatului de zbor cineva aruncă o scară din frânghie și, uluită, Pamela văzu că Michael se agață de ea.

Își pusese cămașa pe el și sacoșa o ducea în spate. Îi veni să strige, să-l cheme, dar niciun sunet nu ieși de pe buzele ei. Oricum, vacarmul era de-a dreptul asurzitor.

Se ridică, ametită. El pleca... I se puse un nod în gât, însă în același timp era stăpânită de un sentiment de exaltare, de aventură. Michael ajunsese acum în habitaclul aparatului și ridica scara în urma lui....

Elicopterul își luă zborul spre norii care se îngrămădeau la orizont....

El plecase.... Pamela ieși în cele din urmă din tufiș și-și continuă încet drumul spre casă.

Era evident că Michael era diferit de toți bărbații pe care-i întâlnise până atunci..... Era..... "special". Emana din făptura lui un fel de aură vrăjită care se accentuase după ce-l văzuse că dispare în văzduh. Ca un spiriduș bun. Zâmbi și culese de pe drum un clopoțel, pe care și-l anină la butoniera bluzei.

Se întorcea să se confrunte cu un viitor disperat și nesigur. Oare Michael ar putea s-o salveze? Sigur că nu! Nici el și nici altcineva nu putea. Cu toate astea, o voce din adâncul sufletului îi șoptea că probabil el ar fi putut să facă ceva. Dar plecase....

Capitolul 3

– De ce nu te duci la petrecerea pe care o dă Philip? spuse Suzy nervoasă, cu brațele pline de buruienile pe cale le smulsese din grădină. Ți-ai făcut destule griji pentru White Acres. O să-ți prindă foarte bine să ieși și tu din casă și să te distrezi puțin.

Pamela se lăsă pe spătarul scaunului de grădină și oftă plictisită.

Își petrecuseră după-amiaza făcând curățenie în curtea casei lor.

– N-am fost invitată în mod oficial, spuse Pamela. De fapt, am impresia că Philip nu ține în mod deosebit să vin și eu.

Pe buze îi înflori un zâmbet.

– Poate se va afla în compania unei alte fete, sugeră ea.

Suzy aruncă brațul de buruieni pe grămăjoara de gunoi și izbucni în râs.

– Asta v-ar prinde bine la amândoi, observă ea în timp ce-și scotea mănușile de cauciuc, și ar mai înviora relațiile dintre voi. Vă purtați ca amanții din epoca reginei Victoria, care își aruncau ocheade din spatele evantaielor.

Cuvântul "amant" îi aduse în memorie Pamelei un chip la care nu se mai gândise de câteva săptămâni, respectiv cel al lui Michael Donovan.

Oare ce se mai întâmplase cu el? se întrebă ea. La începutul verii, îi acaparase aproape permanent gândurile, în timp ce ea și sora ei se luptau cu niște dificultăți uriașe. Și-l imaginase ca pe un salvator care s-ar fi oferit să le ajute să-și rezolve problemele din acea perioadă.

Ce proastă fusese! Îl întâlnise într-o zi pe dealul bătut de vânt și amintirea lui n-o părăsise pe tot parcursul lunilor care urmaseră. Își reproșase de nenumărate ori că trăia din himerele pe care și le crease în jurul acelui bărbat, dar o parte rebelă a minții ei se agățase de imaginea de amant tandru și puternic al viselor ei.

Ea se uită insistent la Suzy.

– Nu suntem amanți, îi spuse ea surorii ei, și nu vom fi niciodată.

– Știu, știu..... răspunse Suzy, scuturându-și părul lung și auriu. Acum când White Acres a fost vândut, chiar nu mai are nicio importanță.....

Părăsiseră căminul familiei lor pe la mijlocul verii, cu ochii plini de lacrimi. Pământul fusese cumpărat de o companie care se numea "Miracle Development" și Pamela nu îndrăznea să se gândească ce intenționau aceștia să construiască pe terenul lor.

Se interesase la domnul Harding dacă nu era posibil să treacă în contractul de vânzare o clauză care să stipuleze interdicția de a se construi locuințe. El îi răspunsese cu tristețe că nu putea face așa ceva.

De când plecaseră, Pamela evita să treacă prin fața proprietății lor. Prefera să nu știe ce se urzea în această direcție. Avea nevoie de timp

ca să se adapteze la noua lor viață.

Ea și cu Suzy reușiseră totuși să achite datoriile tatălui lor și să cumpere un mic magazin și apartamentul de deasupra acestuia. Aveau de gând să vândă obiecte de artizanat local, încercând să renoveze treptat clădirea.

De fapt, Pamela trebuia să recunoască faptul că simțea o oarecare satisfacție referitor la noul lor mod de viață. Totuși, când se gândea la pășunile verzi de la White Acres, i se punea un nod în gât și i se strângea inima de tristețe.

Dar Suzy avea dreptate, epoca de la White Acres trecuse de mult și ele trebuia să privească spre viitor.

– Poate o să mă duc totuși la petrecerea aceea, spuse până la urmă, închizând ochii. A sosit vremea să fac tuturor cunoscut faptul că sunt gata să mă întorc în lumea oamenilor vii. De altfel, asta îmi va permite să vorbesc despre magazinul nostru și să atrag astfel eventuali clienți.

– N-ar fi mai bine să aștepți până terminăm de amenajat?

Ca și Pamelei, și ei îi făcuse o mare plăcere să renoveze magazinul.

– Vreau ca totul să fie perfect și o să sărbătorim inaugurarea cu mare fast. Ce părere ai? continuă Suzy.

– E o idee foarte bună, aprobă Pamela.

Ridică ochii spre munții cu vârfurile înroșite de soarele care apunea.

– Vrei să vii și tu cu mine? o întrebă ea, trezindu-se din reverie.

– La petrecere?

– Nu, la grădina zoologică, glumi Pamela.

Suzy nu se supără că sora ei râdea de ea cu delicatețe.

– Așadar, chiar te-ai hotărât? E nemaipomenit! Atunci, o să vin cu tine! răspunse vesel Suzy.

– Bine. Cred că va fi și Bernice acolo, ca de altfel toți oamenii pe care îi cunoaștem.

Dar Pamela se încruntă brusc, părând să-și fi amintit ceva.

– Am impresia însă că Philip a părut ușurat atunci când i-am spus că îmi va fi imposibil să vin.

Suzy dădu din umeri.

– Îți faci griji degeaba! Dimpotrivă, eu cred că va fi nespus de bucuros să te vadă.

– Poate ar trebui să-l sun și să-l anunț că m-am răzgândit și că vin însoțită de tine, sugeră Pamela.

– Nu! Fă-i o surpriză! insistă Suzy. Așa va fi mult mai distractiv!

***

Abia mai târziu își dădu Pamela seama că greșise ascultând sfaturile unei adolescente și că ar fi trebuit să asculte glasul intuiției sale. Într-adevăr, Philip nu păru deloc "nespus de bucuros" când apăru dinaintea lui. Ca și ceilalți cunoscuți de altfel, care se uitau la ea cu un aer uluit. Dar senzația neplăcută se mai șterse atunci când fu copleșită de vârtejul saluturilor lor.

– Pamela, scumpa mea, exclamă Philip surprins, în timp ce-i venea în întâmpinare. Mă bucur foarte mult că ai putut veni.

Aruncă o privire în jurul lui, părând derutat, și se adresă primei persoane care trecu prin fața lor.

– Vă mai aduceți aminte de Pamela Starbuck? o prezentă el.

Pamela purta o rochie de mătase foarte șic, de culoarea caisei, pe care evitase s-o îmbrace în seara aceea, de teamă să nu fie prea elegantă. Dar se liniști când se uită la cei din jurul ei: era în ton cu ceilalți invitați. Oamenii pe care-i vedea de obicei îmbrăcați în blugi, salopete și cizme de cowboy, făcuseră un efort deosebit pentru petrecerea aceea. Se întrebă râzând în sinea ei, pe cine voiau toți să impresioneze, împopoțonați cu cele mai bune straie ale lor.....

– Mă bucur să vă văd, șopti ea pentru a suta oară.

Îi fură prezentate multe figuri străine. Printre numeroasele notabilități ale orașului, îi recunoscu pe primar, membrii consiliului municipal și pe directorul unei bănci importante. Știa că Philip are afaceri cu fiecare dintre ei, dar nu credea să-i vadă adunați pe toți vreodată în același loc. Unii din ei de obicei se evitau, dar în seara aceea își zâmbeau amabil și ciocneau paharele ca și cum fostele lor dispute dispăruseră ca prin farmec. Oare ce se întâmplase?

Încă din prima clipă în care trecuseră pragul casei, Suzy se făcuse nevăzută pornind în căutarea unor tineri de vârsta ei. Se bucura dinainte de efectul pe care-l va produce felul în care se îmbrăcase: își pusese un costum care parcă fusese cumpărat dintr-un magazin de pe planeta Marte și-și dăduse cu gel de păr ca să-l facă să stea țeapăn în vârful capului.

Pamela o văzu întorcându-se la ea cu o figură tristă:

– N-ar fi trebuit să vin, i se plânse când reveni lângă sora ei. Mă plictisesc de moarte!

– Pamela, scumpa mea! exclamă Bernice, năpustindu-se spre ele. Mă bucur atât de mult că te-ai hotărât să ieși din bârlog....

Se apropie de Pamela, ca să nu fie auzită de urechi indiscrete.

– De ce ai ales tocmai seara asta? o întrebă ea în șoaptă.

– Și eu sunt de aceeași părere, interveni Suzy. Ce-ar fi să plecăm acasă? adăugă ea adresându-se surorii ei.

Bernice își îndreptă atenția asupra lui Suzy, fără ca Pamela să mai aibă timp să-i răspundă.

– Oh, îmi place la nebunie costumul tău! exclamă ea punând-o pe Suzy să se răsucească în fața ei. Și ce coafură minunată! Apropo, trebuie să ți-l prezint pe nepotul meu, Jeremy, adăugă ea imediat. S-a întors de curând de la San Francisco, hotărât să devină "omul naturii". Întoarcerea la natură!..... Ce mit stupid!.....

– E drăguț măcar? se interesă Suzy plină de speranță.

– E adorabil!

Pamela nu luase în seamă discuția dintre ele, deoarece era preocupată de modul ciudat în care se mirase Bernice de prezența ei la petrecere. Voia să ceară o explicație.

– Ce-ai vrut să spui, Bernice? o întrebă ea repede. De ce n-ar fi trebuit să vin aici?

Jenată, Bernice, ezită înainte să-i răspundă.

– Deci nu ți-a spus nimeni?

– Nu. Te-aș ruga să-mi clarifici și mie misterul ăsta.

În clipa în care își termina fraza însă, își aruncă privirea prin sală și deodată răspunsul la întrebarea ei n-o mai interesă absolut deloc. Nimic nu mai avea importanță în afară de bărbatul care se afla în capătul celălalt al încăperii și o privea. Era Michael Donovan! Nu se

întreba nici măcar cum și de ce se afla acolo. I se păru că venise în mod firesc s-o întâlnească pe ea.

Ochii negri ai Pamelei susținură privirea lui tulburătoare care n-o părăsise nicio clipă și între ei apăru din nou vraja, ca și cum brusc lumea dispăruse din jurul celor două ființe care se recunoșteau în acel moment.

Uitând de existența lui Bernice și a lui Suzy, care se uitau la ea uluite, Pamela se apropie de Michael în timp ce el își croia drum printre invitați ca să-i iasă înainte. Nu se părăsiră nicio clipă din ochi și, atunci când se întâlniră, rămaseră amândoi muți o bună bucată de timp și fără să facă nicio mișcare.

Apoi, Michael îi oferi brațul Pamelei și ea își vârî mâna la încheietura cotului său, în timp ce el o conducea spre ușa care dădea spre terasă.

– Bună seara, îi spuse el atunci pur și simplu.

– Bună seara, răspunse ea.

– Știam că o să te regăsesc.

– Și eu știam.

Cineva îi chemă în casă, dar niciunul din ei nu se întoarse. Michael doar îi făcu cu mâna, apoi o duse pe Pamela mai la o parte, în semiîntunericul discret al parcului. Se înseră și ochii albaștri ai lui Michael absorbeau ultimele raze ale soarelui care apunea. Pamela savura cu încântare atracția care-i mâna pe unul către celălalt. Bărbatul era și mai seducător decât și-l amintea ea. De la părul negru ca antracitul și până la bărbia autoritară, Michael era un monument de virilitate.

Ea își dădu capul pe spate și cercetă misterul privirii lui intense.

– Ai găsit până la urmă aur în râu? se interesă ea brusc.

Michael îi mângâie fața cu privirea, ca și cum ar fi vrut să memoreze fiecare trăsătură a acesteia.

– Am găsit mai mult decât am sperat, mult mai mult.... spuse el atingându-i obrazul cu buzele.

Zâmbetul mai îndulci intensitatea declarației lui. O luă din nou pe Pamela de braț și urmară liniștiți o alee mărginită de arbuști înfloriți.

– Am mai găsit și câteva pepite de aur, adăugă el.

Ea se lăsă dusă de vorbele lui, fără să încerce să le înțeleagă. Totul era ca un vis frumos și tânăra se simțea liberă să se bucure de acele clipe fără să-și mai pună și alte întrebări.

– Deci, te-ai îmbogățit? îl întrebă ea în șoaptă.

– Oh, da!

Se opriră lângă o tufă de gardenii.

– Acum, am venit să-mi cer drepturile.

– Serios? spuse ea râzând.

El rupse câteva frunze lucioase și se distră împletind din ele o coroniță. Apoi se întoarse spre ea și o puse pe părul ondulat al Pamelei. Ea zâmbi cu o plăcere evidentă.

– M-a învățat o zână bătrână cum să le fac, spuse el cu un aer șiret. Și m-a mai învățat și alte secrete.

– Nu mai spune!

– De exemplu, acela de a ghici viitorul, șopti el luând-o de mână.

Pamela se pierdu în imensitatea ochilor lui de culoarea safirului.

– Ce vezi în palma mea? îl întrebă ea fascinată.

El o trase mai aproape de el, astfel că răsuflarea lui îi mângâia obrazul Pamelei. Privirea lui Michael deveni aproape bleumarin.

Pamela simțea un tremur plăcut în trupul ei. Michael îi cuprinse fața în palmele lui.

– Asta e o prevestire și o promisiune, spuse el cu vocea răgușită de emoție.

O sărută cu blândețe și ei i se păru că visează. Buzele lui Michael, fierbinți și netede, alunecau peste ale ei la fel de ușor ca o adiere de vânt care legăna narcisele într-o zi de primăvară.... Ea închise ochii și întredeschise buzele, dăruindu-se total. Gura lui Michael deveni deodată mai îndrăzneață și Pamela îi răspunse cu o pasiune nebănuită.

E adevărat că mai înainte avusese câțiva amici și crezuse o dată chiar că era îndrăgostită timp de trei zile.... pe vremea când avea nouăsprezece ani. Unii bărbați o sărutaseră, unii neîncercând s-o seducă, dar nu-i fusese deloc greu să le dea papucii.

Acum însă n-avea niciun chef să-l respingă pe bărbatul care o strângea în brațele lui. Nu-și închipuise niciodată că un sărut putea fi atât de intens, senzual și tandru în același timp. Gura lui Michael lipită de a ei avea darul de a fi foarte convingătoare.

Michael își strecură o mână în părul ei și ea își arcui trupul spre el în timp că bărbatul o prindea de talie și o lipea de trupul lui. Buzele Pamelei scoaseră un geamăt atunci când el își desprinse gura de ele. Stând tot îmbrățișați, se priviră tandru în ochi și Michael îi dădu la o parte o șuviță de păr care căzuse pe fruntea tinerei.

– De ce te-ai întors aici? șopti ea repede.

– Ca să te regăsesc.

Ea râse, dorind din toată ființa ei să-l creadă.

– Nu aveam impresia că m-am rătăcit.

– Ba da, cel puțin pentru mine, până când va fi venit momentul.

– Și a venit?

El dădu ușor din umeri.

– Așa sper....

Și ea își dorea cu patimă să fie așa! Nu mai cunoscuse niciodată un bărbat ca el. Încă din prima clipă, știuse că era altfel decât ceilalți și fusese vrăjită de acest fapt.

El întinse mâna și-i îndreptă coronița de pe cap și, fără să știe de ce, râseră amândoi.

Soarele scăpătase la orizont. Acum, parcul era cufundat în întuneric. Mireasma gardeniilor și orhideelor umplea văzduhul și clipocitul cristalin al fântânii arteziene se potrivea cu veselia din sufletele lor. Străbătură îmbrățișați aleile parcului, râsetele lor amestecându-se cu șoapte și săruturi.

– Vino cu mine, spuse în cele din urmă Michael.

– Unde mă duci? îl întrebă ea, fără să fie prea preocupată de răspunsul lui.

Era gata să-l urmeze oriunde s-ar fi dus.

– Departe de aici, îi răspunse el cu entuziasm.

O prinse de bărbie și o privi intens.

– Undeva unde să putem să fim singuri, numai noi doi.

Ea rosti ca un ecou ultimele lui cuvinte:

– Numai noi doi.....

Știa ce voia să spună, și dorea acel lucru. Ridică mâna și-l mângâie pe obraz.

– Vin cu tine, șopti ea la fel de vrăjită ca și el de acel vis pe care-l trăia cu intensitate maximă.

Buzele lui Michael le atinseră pe ale ei, dar deodată invitații coborâră în parc, aducându-i cu picioarele pe pământ.

Avură intenția să fugă de ei, dar era deja prea târziu. Oamenii se apropiau de ei, strigându-i pe nume și rupând astfel vraja care se crease între ei.

Michael se așeză între Pamela și nou-sosiți, ca și cum ar fi vrut s-o apere de Philip.

– Am așteptat destul, Donovan, spuse acesta ușor nervos. Trebuie să începem.

– Nu acum, îi răspunse Michael pe un ton care nu admitea replică.

Dar Suzy și Bernice se amestecară în discuție și Pamela nu mai înțelese nimic.

– Pamela, spuse Suzy cu un aer prăpăstios, nici nu-ți închipui ce lucru îngrozitor au inventat!

– Oh, draga mea, știam că n-ar fi trebuit să vii, interveni Bernice. Dă-mi voie să vin cu tine.

Tonul vocilor lor îi aminti Pamelei de felul în care fusese întâmpinată la sosire. Bănuia că Michael nu era deloc străin de ceea ce se petrecea. Se întoarse spre el cu un aer mirat, gata să se adăpostească în brațele lui. Dar expresia pe care o văzu pe fața lui o îngheță.

– Pamela.... începu el.

Ea se dădu un pas înapoi, refuzând mâna pe care i-o întindea.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, foarte calmă acum.

În privirea lui Philip se citea îngrijorarea.

– Trebuia să mă anunți că vii, îi spuse el. Te rog să mă crezi că ar

fi mai bine s-o lași pe Bernice să te însoțească.

– Mă simt în stare să iau și singură o hotărâre, spuse ea, uitându-se pe rând la toate persoanele de față. Acum, vă rog să-mi spuneți ce se întâmplă.

Atunci, toată lumea se uită la Michael, care o privi pe Pamela timp de câteva clipe.

– Vino să vezi cu ochii tăi, îi spuse el pe un ton aspru.

Capitolul 4

Pamelă bănuia că vestea din care toată lumea făcea brusc un mister era legată cumva de White Acres, dar refuza să facă speculații asupra acestui subiect și încercă să-și păstreze mintea limpede. În timp ce se îndrepta spre casă, le zâmbea cunoscuților pe care-i întâlnea. Mergea încadrată de Suzy și de Bernice, evitând cu grijă să se apropie de Michael.

Invitații păreau să-i aștepte cu o mare curiozitate și mulți dintre ei coborâseră cu un pahar în mână în grădină, nerăbdători să asiste la evenimentele care urmau să aibă loc.

Din cauza tensiunii aproape insuportabile care domnea printre cei de față, Pamela izbucni într-un râs nervos. Fusese cuprinsă de o amețeală ciudată. În clipa aceea se simțea diferită de ceilalți. Privea ce se petrecea de parcă nu era decât o simplă spectatoare.

– Și ce-i cu asta? o întrebă ea pe sora ei când intră în salon. Ce ai să-mi arăți?

Jenată, Suzy evită privirea Pamelei și se întoarse spre Jeremy.

– E referitor la White Acres, îi răspunse Suzy. Arată-i, Jeremy.

Abia atunci Pamela îl observă pe tânărul foarte slab, cu o figură serioasă, care stătea lângă sora ei cea mică.

– Despre ce e vorba, Jeremy? spuse Pamela cu o voce calmă.

El o conduse în biroul în care se găsea o masă imensă. Într-o parte era un teanc mare de broșuri și pliante, iar în cealaltă macheta unui peisaj construit din polistiren și vopsit într-un mod foarte realist. Era într-adevăr White Acres..... dar acoperit cu niște clădiri moderne.

– Sunt pe cale să transforme proprietatea în stațiune de vacanță, îi explică Suzy. Uite, aici e amplasamentul camerelor de hotel pe care le au în vedere și noile grădini care vor lua locul fostului cimitir. Terenul de golf va fi amenajat în locul acesta..... și au de gând să taie o parte din pădure ca să permită turiștilor să se bucure de o mai mare suprafață de teren văzută din camerele lor. Acolo..... un mic port va fi la dispoziția celor care vor să-și amareze bărcile.

Pamela clătină din cap, dominată în continuare de un calm ciudat. Ea își plimbă privirea peste machetă, înregistrând în minte fiecare detaliu.

Philip se apropie de masă și, după ce își ceru scuze din priviri Pamelei, rugă pe cei prezenți să-l asculte.

– Știți cu toții de ce ați fost invitați în această seară, începu el.

Bernice o trase ușor de braț pe Pamela.

– Vino, îi șopti ea. E mai bine să pleci.

Dar Pamela îi făcu semn că nici n-avea de gând. Nu-i mai acordă atenție nici măcar o singură dată lui Michael, care stătea în capătul celălalt al mesei, nescăpând-o nicio clipă din ochi.

– White Acres, continuă Philip, face parte integrantă din peisajul micii noastre văi încă de când primii pionieri s-au aventurat până pe dealurile noastre verzi, urmărindu-și destinul. Știu că vorbesc în numele tuturor când spun că ne-a părut extrem de rău atunci când familia Starbuck a fost nevoită să-și părăsească pământul.

Îi aruncă o privire plină de respect Pamelei și ea își ridică mândră capul, în timp ce un murmur de aprobare se auzea din toate părțile.

– Gândul că niște străini ar putea să pună mâna pe acest domeniu și să-l transforme în sat sau centru comercial m-ar fi nemulțumit și pe mine în cel mai înalt grad. Din fericire însă, s-a întâmplat ca firma cumpărătoare să fie "Miracle Development". Evident că și eu am fost îngrijorat în aceeași măsură ca voi toți, dar oare nu trebuie până la urmă să acceptăm și noi progresul? Atunci când m-am dus la fața locului ca să văd ce lucrări sunt în curs de execuție, am devenit un susținător fără rezerve al schimbărilor care se produc acum la White Acres. Într-adevăr, acestea vor permite văii noastre să prospere așa cum n-a mai făcut-o niciodată înainte.

Aruncă o privire spre Pamela și păru o clipă descumpănit. Își drese însă glasul și continuă:

– V-am invitat pe toți seara asta ca să vi-l prezint pe omul care stă la baza tuturor acestor transformări. "Miracle Development" e o companie privată. Marshall Bentworth a creat-o în urmă cu patruzeci de ani. Astăzi, e condusă de Michael Donovan, fiul său vitreg. Vino aici, Michael!

Marshall Bentworth..... Pamela își aduse aminte că în momentul vânzării simțise o oarecare speranță atunci când citise numele cumpărătorului. Dar acum știa că făcuse o mare greșeală. Era evident

că Michael era cel care primise sarcina să dezvolte acel proiect.... Tocmai bărbatul de care se îndrăgostise cu câteva minute mai devreme!

Acum, tânărul se apropia de ea cu un mers hotărât și un zâmbet de politician pe buze. Pamela se înfioră.

Piratul ei de apă dulce nu mai era decât un om de afaceri abil și din cauza asta se simțea trădată. Atunci când Michael venise spre ea pe dealul acela verde, crezuse că e un căutător de aur. Vorbiseră și râseseră împreună.... O vrăjise, nelăsând-o să întrevadă adevărata lui motivație, el aflându-se acolo numai pentru a studia domeniul și oportunitățile pe care le-ar putea oferi companiei sale!

Nu luă în seamă discursul său referitor la beneficiile pe care le-ar avea acum White Acres, cum ar fi crearea de locuri de muncă, obținerea de împrumuturi, în special pentru școli, datorită noului prestigiu pe care l-ar fi căpătat zona. Nu se gândea decât la White Acres, care urma să fie transformată curând în parc de distracții pentru turiștii bogați.

Ce proastă fusese să spere că Michael ar fi bărbatul care ar salva-o de la ruină! Se bucurase atât de mult când îl văzuse, încât nu se gândise nicio clipă că putea fi unealta disperării care o doborâse.

Îi dăduse de înțeles că venise să-și ceară drepturile și ea își închipuise că era vorba despre ea. I se uscă gura din cauza emoției puternice care o cuprinse, dar fața îi rămase impasibilă.

Deodată, se auzi o voce din rândurile invitaților, întrerupându-i șirul gândurilor.

– Aș vrea să știu și ce părere are domnișoara Starbuck despre povestea asta.

Toate capetele se întoarseră către Pamela. Ea făcu un pas înainte, la fel de calmă, deși simțea că tremură puțin. Se uită pe rând la toți cei prezenți.

– Acest proiect pare uluitor, nu-i așa? Acapulco pe malurile râului nostru!.... Bănuiesc că vom trăi și noi aceleași senzații ca și oamenii care i-au vândut domnului Disney proprietatea pentru înființarea parcului său de distracții..... Disneyland a devenit centrul numărul unu în lume pentru petrecerea timpului liber. Acesta e un loc foarte plăcut pentru a fi vizitat, dar pentru locuitorii din zonă viața trebuie să fie greu de suportat.

Un murmur străbătu asistența. Ea se întoarse zâmbind către Michael.

– Noapte bună, domnule Donovan.

El înclină din cap în semn de răspuns și rămase indiferent. Avea însă privirea rece precum Oceanul Arctic și Pamelei îi veni greu să-și imagineze că aceiași ochi îi încălziseră sufletul cu puțin timp în urmă.

Era evident că nu-i plăcuse intervenția ei. Deci, erau chit.

Pamela nu mai spuse nimic și se îndreptă spre ușa biroului.

***

– Un lucru e sigur, spuse Suzy a doua zi dimineață, în timp ce ștergeau de praf rafturile din micul lor magazin, centrul de distracții al domnului Donovan ne va prinde bine în afaceri. Cine știe.... poate o să facem avere....

– Oamenii care vor să se îmbogățească nu vin să se stabilească în valea noastră. Celor care trăiesc aici le place în special liniștea și evită oamenii de afaceri care aleargă după dolari, îi răspunse Pamela, cu o ușoară asprime în glas.

– Am glumit, răspunse Suzy aproape în șoaptă.

Pamela regretă imediat răbufnirea prin care își exprimase supărarea.

– Oh, scumpa mea, n-am vrut să fiu nesuferită, exclamă ea strângând-o pe sora ei în brațe.

Apoi se puse din nou pe treabă. Părea să aibă o energie nesecată, o energie nervoasă care simțea tot timpul nevoia de a se manifesta. Aranjă lumânările sculptate în formă de animale sălbatice de către Jerry Renault, care trăia într-o cabană mică de pe malul râului. Apoi se îndreptă spre vitrina cu cercei din bronz cizelați cu multă delicatețe de Betsy Clark, asistenta șerifului orașului.

După petrecerea din seara trecută, nu voia să se mai gândească la acel eveniment și o activitate intensă i se părea cea mai bună soluție deocamdată.

Atunci când părăsise biroul lui Philip, el fugise după ea, dar tânăra nu mai aștepta nimic de la el. Nu era decât un trădător!

Își dădea seama că devenise de-a dreptul irațională, dar nu se putea stăpâni. Într-adevăr, vânduse White Acres și nu mai avea niciun cuvânt de spus referitor la operațiunile aflate în curs, deoarece acestea n-o mai priveau pe ea. Ca toată lumea de altfel, putea să aibă și ea o părere, dar cu asta n-ar schimba în niciun fel evoluția destinului domeniului White Acres.

Sună telefonul și Suzy răspunse.

– Oh, bună, Philip!

Pamela scutură din cap spre sora ei, făcând-o să înțeleagă că nu voia să stea de vorbă cu el. Fata însă acoperi receptorul cu mâna.

– Mai devreme sau mai târziu, oricum va trebui să vorbești cu el, spuse ea.

Pamela știa că Suzy avea dreptate, așa că se apropie de măsuța pe care se afla telefonul.

– Ce surpriză! spuse ea, adresându-se lui Philip.

N-avea rost să-i vorbească ironic și să se poarte urât cu el.

– Voiam să știu cum te mai simți, începu el cu o voce jenată. Mă simt foarte prost pentru ceea ce s-a petrecut aseară. Evident că n-a fost cea mai inspirată manieră de a te anunța ce se va întâmpla cu White Acres.

Philip nu era un om prea sensibil, dar nu era momentul potrivit să-i amintească acest lucru.

– Nu-i nimic, Philip. Sunt un om în toată firea, pot să fac față unei asemenea situații.

– Dacă ți-ai da seama ce poate să facă "Miracle Development" pentru comunitatea noastră, sunt convins că l-ai ridica și tu în slăvi, alături de mine.

Era evident că se simțea foarte stingherit.

– Philip, spuse ea pe un ton supărat, am foarte mult de lucru..... N-am putea să vorbim despre toate astea ceva mai târziu?

– Voiam să trec pe la tine, îi sugeră el cu o ușoară speranță în glas.

– Nu, i-o reteză ea, nu astăzi.

Răsuflă ușurată când auzi clopoțelul de la ușă. În magazin intră nepotul lui Bernice.

– Am un client, trebuie să închid. Pe curând, Philip.

Puse receptorul în furcă și-i văzu amuzată pe Jeremy și pe Suzy salutându-se cu ochi de îndrăgostiți. Deodată, gândul îi zbură la Michael. Obrajii i se înroșiră la gândul că își bătuse joc de ea. Nu știa motivele purtării lui, dar era sigură de un singur lucru și anume că nu-i va mai da niciodată ocazia să repete figura.

– Bună dimineața! îi spuse Jeremy atunci când se apropie de ele. Uite de ce am venit.... începu el, stânjenit, m-am gândit mult la problema voastră.

Ea știa că se referea la seara anterioară.

– Nu-ți face griji din cauza asta, îi spuse ea.

– Oh, ba da! răspunse el înviorându-se brusc. Sunt în legătură cu niște grupări care au militat împotriva înființării unor centre de acest gen. Sunt sigur că am putea să te ajutăm.

– Să mă ajutați? Dar la ce? îl întrebă ea mirată. Mi-am vândut pământul, așa că nu mai am nicio putere asupra fostei mele proprietăți.

– Ai fi surprinsă dacă ai ști ce drepturi ai, spuse el zâmbind.

– Despre ce e vorba? Ar fi posibil să răscumpăr White Acres?

– Mai există și alte mijloace pentru a împiedica distrugerea White Acres, și totul pe cale legală. Am lucrat pe brânci la subiectul ăsta. După ce-mi voi pune la punct strategia, o să te anunț.

Se întoarse apoi spre Suzy și privirea tandră pe care i-o aruncă fetei o făcu pe Pamela să înțeleagă că din acel moment nu-l mai interesa nimic în afară de persoana surorii ei. Fu nevoită să-și ascundă zâmbetul.

– Jeremy m-a rugat să mă duc cu el la un picnic, îi șopti timid

Suzy. Îi spusesem că sunt foarte ocupată....

– Da de unde! protestă Pamela. Duceți-vă și distrați-vă!

Fu răsplătită pe deplin de zâmbetul radios al surorii ei.

Când ajunse în pragul ușii, Suzy ezită puțin....

– Ești sigură că totul va fi bine? o întrebă ea ușor îngrijorată.

– Da, bineînțeles! îi răspunse Pamela, oarecum mirată.

Oare începând din ce moment se inversaseră rolurile? Nu trebuia s-o lase pe Suzy să se poarte ca o soră mai mare, își spuse ea întristată. Trebuia să facă ceva. Nu voia în niciun caz să inspire milă celor din jurul ei.

După plecarea tinerilor, primi în mai multe rânduri vizita unor turiști care doar admirară obiectele expuse spre vânzare, dar nu cumpărară nimic.

Înțelese atunci că trebuie să reorganizeze magazinul, dacă voia să scoată profit din vânzări.

Sheree Craighton îi făcu o vizită propunându-i un set de bijuterii foarte frumoase, confecționate de ea. Din păcate, Pamela nu le putu cumpăra din cauza prețului prea ridicat al acestora.

– Oh, Sheree! exclamă ea vârându-și un inel pe deget. De unde-ți vin ideile astea?

Sheree îi zâmbi cu modestie.

Fuseseră colege de școală și părinții lui Sheree locuiau lângă White Acres, unde cultivau pentru consumul propriu un petic de pământ. Cu câțiva ani în urmă, Sheree plecase din vale odată cu Pamela, ca să se mărite cu un mecanic la Fresno. De curând, veniseră amândoi să locuiască la părinții lui Sheree, deoarece soțul ei suferea de artrită acută. Pamela își închipuia cât de grea era situația tinerei.

– Bijuteriile astea sunt splendide, o asigură ea, amânând clipa în care să-i spună că poate clienții vor spune că sunt prea scumpe.

În clipa aceea se auzi din nou clopoțelul de la intrare și, când ridică privirea, Pamela o întâlni pe cea a lui Michael.

Inima îi tresări în piept. Întoarse rapid capul în altă parte. Nu se simțea în stare să-l revadă și nu știa ce atitudine să adopte față de el. Avea nevoie de timp de gândire. De ce n-o anunțase că o să vină în vizită? Dar nu, Michael Donovan credea că i se permitea orice!

Dacă era să fie sinceră, trebuia să recunoască însă că acea aroganță indiferentă pe care o afișa nu-i displăcea deloc.

Îndreptându-și atenția către Sheree, luă în mână o brățară de o finețe remarcabilă.

– Cât vrei pe această bijuterie? se interesă ea, blestemând în sinea ei tremurul evident al vocii.

Tâmplele îi zvâcneau în timp ce vorbea. Știa că Michael aștepta ca ea să termine de vorbit cu Sheree. Nu vedea nicio portiță de scăpare prin care să poată evita confruntarea cu el.

Pamela clătină din cap cu un aer dezamăgit atunci când Shree îi spuse un preț. Nu putea însă s-o lase să plece așa! Gândind cu repeziciune, se hotărî să ia câteva bijuterii ca să le expună în vitrină și să testeze astfel succesul pe care-l puteau avea la turiști.

– Asta e tot ce pot să-mi permit, adăugă ea.

Sheree nu lăsă să se vadă cât era de dezamăgită și cele două tinere își concentrară atenția asupra alegerii inelelor, colierelor, brățărilor și medalioanelor.

Tresăriră însă când auziră vocea gravă a lui Michael.

– Ce colecție impresionantă! Le lucrezi singură?

Sheree se înroși ușor la față atunci când ridică ochii spre el.

– Oh! Domnule Donovan!

– Michael..... o corectă el cu un zâmbet fermecător. Îmi pare bine să te revăd. Îmi place mult cum lucrezi și sper să ne aduci și nouă câteva atunci când vom deschide magazinul nostru de cadouri de la White Acres. Sunt sigur că se vor vinde foarte bine!

Pamela fu cuprinsă de o furie rece. Era evident că o să fie în măsură să-i ofere lui Sheree o piață interesantă pentru bijuteriile ei scumpe! Acum, el inițiia o competiție în domeniul vânzărilor! Îl blestemă în timp ce se uita cum Michael o conduce pe Sheree spre ușă.

Bineînțeles că bunul ei simț respingea aceste acuzații formulate sub impulsul furiei, dar nu se putea abține! Simțea nevoia să-i găsească nod în papură, ca să-și poată hrăni ura.

Curând, clopoțelul anunță plecarea lui Sheree și Michael apăru din nou în fața ei. Privirea lui de închizitor o căuta pe cea a Pamelei.

– Mi se pare cam imprudent să-ți mărturisesc că arăți fantastic atunci când ochii tăi lansează fulgere, spuse el cu blândețe.

– De ce nu pleci chiar acum, ca să poți păstra această imagine în minte? îi propuse ea pe un ton tăios. De obicei devin din ce în ce mai urâtă pe măsură ce furia îmi schimonosește trăsăturile feței!

El ridică mâna și o prinse de încheietură.

– Nu vrei să încerci să te calmezi?

– E prea târziu, mult prea târziu.

Ea nu încercă să se elibereze din mâna lui și-l fulgeră cu privirea ca să știe că superioritatea fizică nu era atuul lui esențial în acea bătălie.

– Nu sunt așa cum îți imaginezi tu, Pamela, adică un afacerist fără scrupule, care e gata să facă orice pentru a-și atinge scopurile.

– Nu mai spune! Ei bine, dovedește că nu e așa! îl provocă ea.

– Vino cu mine să vizitezi White Acres.

– De ce m-ai lăsat să cred că ești căutător de aur?

El ezită îndelung. Durerea care sfâșia inima Pamelei se accentuă. Oare căuta cel mai potrivit răspuns ca s-o păcălească din nou?

– Atunci când te-am zărit pe deal, toate preocupările mele din acel moment s-au spulberat. Păreai să fii un dar al zeilor. Voiam să mă apropii de tine, să mă scald în lumina ta.

Îi dădu drumul la mână și înălță din umeri.

– Credeam că trăim o clipă specială, continuă el și nu mi-a trecut prin minte că ai fi putut să ceri referințe despre mine.

– Mă spionai! îl acuză ea.

El își vârî mâinile în buzunarele blugilor.

– Nu făceam decât un tur de recunoaștere.

Răceala punea din nou stăpânire pe ochii lui și inima Pamelei îngheță. Ar fi vrut să găsească vorbele potrivite ca să alunge privirea aceea care exprima o indiferență amară, dar nu putea.... nu încă. Înainte de orice, trebuia să obțină de la el niște explicații, să-i risipească niște îndoieli.

– Michael Donovan, ți s-a întâmplat vreodată să te uiți cu milă la cei care te înconjoară? Sau nu te gândești decât la tine și la obținerea a ceea ce vrei și când anume vrei?

Furia îi întunecase ochii negri. El oftă și se întoarse puțin de la ea.

– Sperasem că peste noapte te-ai mai domolit, dar văd că ai nevoie de mai mult timp, spuse el cu un aer nepăsător în timp ce se

uita la ceas. În seara asta trebuie să mă duc la San Francisco, dar mâine dimineață o să mă întorc. O să trec pe aici..... poate că o să fii mai rezonabilă.

– Nu! strigă ea strângând din pumni. Nu vreau să te mai văd niciodată!

Pamela știa însă în adâncul sufletului că el va ști să țească din nou firul magic care-i legase încă din prima clipă, dar prin răspunsul lui el îi spulbera toate speranțele.

– Bine, Pamela, spuse el cu o voce aproape demnă și resemnată. Dacă așa vrei tu..... Atunci, aștept să vii tu la mine.

– Niciodată!

– Ba da, spuse el cu o siguranță exasperantă.

Se uită la ea într-o manieră atât de senzuală, încât tânăra își strânse brațele în jurul trupului, ca pentru a se apăra.

– Știi și tu la fel de bine ca mine că vraja declanșată în momentul întâlnirii noastre n-a fost o iluzie. Ea există cu adevărat și atunci când vei accepta ce urmează să se întâmple la White Acres, drumurile noastre se vor întâlni din nou.

Ea rămase fără grai. El se apropie și-i prinse fața în mâini.

– N-o lua în tragic, Pamela, spuse el pe un ton serios. Voi păstra casa principală așa cum era pe vremea când locuiai în ea. Imediat ce te vei simți în stare, vreau să vii să vezi planurile. Poate îți vor plăcea proiectele mele....

De ce nu reușea el să dea dovadă de niciun pic de înțelegere? Dacă măcar ar fi părut că regreta ceea ce făcuse, probabil l-ar fi iertat, dar el părea să nu vadă cât de mult o jignise și o umilise.

– Nu vreau să-ți văd planurile! Mulți oameni sunt de aceeași

părere cu mine și s-ar putea foarte bine ca planurile tale să nu se înfăptuiască în veci!

În disperare de cauză, se agăță de ideea lui Jeremy, deși n-avea nicio intenție să împiedice construcția centrului de distracții. Nu avea însă alte arme. Când însă văzu gura lui Michael crispându-se, ghici că atinsese un punct sensibil.

– Orice s-ar întâmpla, lucrările se vor termina la termenul prevăzut, Pamela Starbuck, spuse el pe un ton amenințător. Nimic nu-mi va putea sta în cale.

Ieși apoi din magazin, înainte să mai apuce ea să-i răspundă. Pamela încuie ușa cu gesturi automate și urcă în apartament.

Când ajunse în camera ei, se așeză în fața măsuței de toaletă și luă în mână coroana, acum ușor ofilită, dar la fel de parfumată pe care i-o împletise Michael cu ceva vreme în urmă. Își lipi obrazul de frunzele lucioase și privi în gol, cu mintea absentă. Apoi se ridică în picioare, se îndreptă spre coșul de hârtii și ezită câteva clipe.... Până la urmă, nu se putu hotărî s-o arunce.

În loc de asta, trase de un sertar al comodei și o puse înăuntru.

Apoi coborî cu mers hotărât scara care ducea în magazin.

Capitolul 5

Pamela începea să se rătăcească prin labirintul gândurilor ei agitate. Michael devenise pentru ea o obsesie și, dacă nu era atentă, în curând o să-și piardă somnul și sănătatea. Deja visa cu ochii deschiși.... De aceea, se hotărî să-și concentreze puțina energie de care mai dispunea asupra magazinului.

– Cred că mi-a venit o idee, o anunță ea pe Suzy a doua zi dimineață, în timp ce stăteau la masă. Dar trebuie mai întâi să adun piesele jocului de puzzle.

– Dă-mi măcar un indiciu, îi ceru Suzy radioasă, în timp ce-și ungea felia de pâine prăjită cu un strat subțire de dulceață.

Pamela încruntă din sprâncene. Poate era bine s-o facă atentă pe sora ei în legătură cu riscurile iubirii, dar se opri la timp. Ce o apucase de devenise atât de cinică? Dacă Michael era crud și ipocrit, nu însemna că toți bărbații erau la fel. Jeremy părea să fie un băiat de treabă și nu vedea niciun motiv să-i umbrească fericirea lui Suzy.

– Un indiciu.... repetă ea cu calm. Bine.

Ridică paharul de suc de portocale și-l dădu peste cap dintr-o răsuflare.

– Mai întâi, închide ochii și lasă-ți mintea să călătorească un timp.

Așteptă câteva secunde, până când figura lui Suzy se relaxă.

– Gândește-te la toți oamenii care au trecut prin valea asta a noastră în decursul anilor. Gândește-te la indieni, tribul Miwoks, care se stabileau din primăvară până-n toamnă acolo, după care plecau din nou spre ținuturi mai calde. Gândește-te la spaniolii și mexicanii care i-au pus pe fugă pe indieni pentru că le furaseră caii. Gândește-te la oamenii care trăiau pe munte vânând urși grizzly. Gândește-te la goana după aur care a atras alți mexicani, spanioli, chinezi, ruși, peruvieni.... Toate aceste culturi diferite se adunau aici, în valea noastră.

Se opri brusc și Suzy deschise ochii.

– Și ce-i cu asta?

– Ce-i cu asta?.... Nu înțelegi unde vreau să ajung? Avem o prea mare tendință să ne uităm istoria. Trăim în lumea noastră plină de televizoare, avioane supersonice, mașini de spălat vasele și nu mai știm să ne recunoaștem rădăcinile.

– Și crezi că magazinul ne va ajuta să ne aducem aminte de toate astea?

– Exact, o aprobă Pamela zâmbind.

Suzy oftă ușor. Istoria nu fusese niciodată subiectul ei preferat de discuție. Asta îi amintea de plicticoasele date pe care trebuia să le învețe pe dinafară în școală.

– În ce fel?

– O să ne specializăm în vânzarea artizanatului acestor culturi.

Era exact lucrul de care Suzy se temuse cel mai tare.

– Vrei să spui că o să deschidem un muzeu?

– Deloc! exclamă Pamela al cărui entuziasm era în creștere, în ciuda încruntării pe care o vedea pe fața lui Suzy. Mă rog, nici chiar așa. Trebuie să ne deosebim cumva de toate acele noțiuni de suveniruri pentru turiști existente în prezent. Noi ne vom limita la obiecte din aceste epoci. Poate ar fi bine să tipărim și niște broșuri explicative, iar vitrinele noastre vor reflecta o interpretare a acestor culturi. În acest fel, clienții nu vor cumpăra numai un obiect, ci vor lua cu ei o părticică din istoria noastră.

Figura lui Suzy, cucerită treptat de exaltarea Pamelei, se lumină de un surâs larg.

– Până la urmă cred că e o idee bună, dar....

Ezită câteva secunde, învârtind neatentă cu linguriță în cafea.

– Dar nu va fi doar o afacere de tip local. O să atragem și turiști, nu-i așa?

– Evident, răspunse Pamela în timp ce se ridica pentru a-și pune ceașca în chiuvetă. Scopul nostru e și acela de a câștiga bani.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Suzy o întrebă:

– O faci doar pentru câștig sau.... ca să faci concurență centrului de distracții al lui Michael Donovan?

Pamela, care stătea cu spatele la Suzy, încremeni. Ce anume știa Suzy despre relațiile ei cu Michael? Ea nu-i vorbise despre acest subiect, nu-i pusese nicio întrebare, dar era adevărat că o văzuse în brațele lui.

Ideea de a rivaliza cu parcul de distracții al lui Michael era ridicolă, dar trebui să recunoască faptul că insinuarea lui Suzy nu era

total greșită. Și în definitiv, de ce nu? Competiția era uneori utilă în obținerea succesului....

Își clăti ceașca la robinet și se întoarse spre sora ei.

– Suzy, nu trebuie să ne lăsăm doborâte de lumea asta plină de obstacole. Tot ce fac e spre binele amândurora.

Cu cuvinte pompoase! Nu era prea sigură de sensul acestora, dar nu insistă asupra lor. Era mai bine să se concentreze asupra ideii în sine.

– Vom împărți magazinul în secțiuni, îi explică ea mai târziu, în timp ce intrau în magazin. De exemplu, aici secțiunea indiană, ceva mai încolo cea mexicană etc.

– Și terminăm cu obiectele din perioada modernă și cele scumpe așezate aproape de casă?

Pamela zâmbi, refuzând să răspundă provocărilor lui Suzy.

– Te rog să mă ajuți să împachetez toate fleacurile astea inutile pe care mi le-a lăsat proprietarul. O să le donăm pentru a fi vândute în scopuri caritabile.

– Sper că știi ce faci, suspină Suzy.

Își petrecură dimineața umplând niște cutii cu obiecte diverse, respectiv scrumiere în formă de scoică, port-chei, discuri și nu-și dădură seama cât e ceasul decât atunci când Jeremy veni s-o ia pe Suzy la masă.

– Ți-a povestit Suzy ce planuri avem? se interesă Pamela entuziasmată, atunci când cei doi se întoarseră acasă peste o oră. Am sunat deja la o comunitate indiană din Sacramento care confecționează coșuri, arcuri și costume și le-am spus să ne trimită catalogul lor.

Era evident că Jeremy se gândea la altceva, dar ea insistă să-i explice modul în care urmau să aranjeze magazinul.

– Ne vom bate, o opri brusc Jeremy cu o voce mohorâtă. Ne vom bate și vom câștiga.

Pamela îi aruncă o privire mirată lui Suzy.

– Asta ce vrea să însemne?

– Ei bine.... începu Suzy stingherită, Jeremy crede că o să-l poată împiedica pe Michael Donovan să construiască acel orășel de distracții la White Acres. A luat legătura cu niște prieteni de la Universitatea Berkeley....

– Mai înainte de orice trebuie să avem acces la presa locală, spuse el lovind cu pumnul în palmă. După aceea vom organiza o campanie de informare. Și când vom avea destulă susținere din partea populației îl vom forța pe primar să pregătească o adunare generală.

Să cunoști câteva persoane care se opuneau proiectului lui Michael Donovan era una, dar a câștiga adepți pentru acea cauză era altceva. Pamela admira pasiunea care pusese stăpânire pe Jeremy, dar asta nu însemna că-l și aproba. Se uită pe rând la Jeremy și la Suzy, care era evident că fusese cucerită de forța de convingere a prietenului ei.

– Stai puțin, Jeremy..... spuse ea în cele din urmă. Sunt foarte măgulită că ești atât de interesat de White Acres, dar..... trebuie să înțelegi că noi am vândut acel domeniu și domnul Donovan poate să facă ce vrea cu el.

– Doar dacă locuitorii acestui oraș n-o să-l oprească, ripostă el cu duritate. Nu e nimic imposibil. Am discutat cu niște oameni care au reușit să dejoace planurile unor afaceriști foarte ambițioși. Voința

noastră e cel mai bun atu pe care-l avem. Și vom reuși și aici! încheie el bătând cu pumnul în tejghea

Din nefericire însă, sau din fericire, poate bunăvoința nu era de-ajuns. Ceva îi șoptea Pamelei că lupta pe care se pregătea s-o dea cu Michael Donovan era pierdută dinainte.

– Lucrul cel mai important de care avem nevoie, continuă Jeremy arătând cu degetul spre ea, ești tu.

– Eu?

Ea făcu ochii mari de uimire.

– Da, tu. Te-am auzit aseară când te-ai adresat mulțimii. Ei te respectă, te ascultă și ai fi surprinsă dacă ai ști câți din ei regretă sincer ceea ce i s-a întâmplat familiei Starbuck. Sunt gata să te apere. Ar trebui să vorbești cu ei....

– Să vorbesc cu ei? repetă ea uluită.

Nu prea era tentată să facă așa ceva. Faptul că vorbise liber într-o seară în fața tuturor ca efect al furiei ce-o cuprinsese, nu însemna totuși că poate mereu îndruga verzi și uscate în public. În plus, asta ar fi însemnat să adopte o poziție foarte ostilă față de Michael....

– Nu pot, Jeremy, suspină ea și nici nu-ți pot promite că o să te susțin în campania inițiată de tine. Nu cred că ne va folosi la ceva. Nu poți opri roata progresului....

– Nu vrei să te lupți pentru propriul tău pământ? se revoltă el.

– Nu mai e pământul meu. Te asigur, Jeremy, că e prea târziu. În plus, o asemenea bătălie nu va face altceva decât să semene vrajbă între oameni. Nu, adăugă ea clătinând din cap. Vreau să rămân în afara acestei povești.

Încă se mai gândea la propunerea lui Jeremy în timp ce traversa

strada ca să se ducă la bancă. Se și vedea dând buzna în biroul lui Michael și ordonându-i să oprească buldozerele fluturându-i o jalbă prin fața ochilor. Această imagine îi provocă un zâmbet. Era o chestie amuzantă, dar nu prea realistă.....

Tocmai completa formularul pentru a depune cele câteva cecuri primite în decursul zilei, când auzi o voce gravă și cunoscută. Se întoarse discret și-l zări pe Michael discutând cu directorul băncii, care-l condusese până la ușă.

Inima începu să-i bată mai repede în piept, dar încercă să nu cedeze tentației de a-l privi. Oare va veni să stea de vorbă cu ea? Nu.... După ce-l salută pe director, acesta ieși din clădirea băncii. Se simți ușor dezamăgită, dar în definitiv nu-și dorise chiar ea ca lucrurile să se petreacă astfel?

– Domnișoară? insistă funcționara. Borderoul dumneavoastră.....

Revenind la realitate, ea îngăimă niște scuze și se grăbi să ia hârtia pe care i-o întindea tânăra, cu un aer mirat.

***

Îi era aproape imposibil să-l uite pe Michael Donovan. Pamela nu mai avu ocazia să-l mai vadă, dar el o însoțea oriunde s-ar fi dus. Mintea nu-i lăsa nicio clipă de odihnă. Chiar și atunci când era cufundată în inventarierea, împreună cu Suzy, a obiectelor care intrau în magazin sau când călătoreau prin vale în căutarea meșteșugarilor mexicani și indieni, nu se putea împiedica să nu se

gândească la el.

Reușiră totuși să facă progrese în organizarea afacerii lor. Pamela dădu câteva telefoane la San Francisco și comandă niște tapiserii peruviene și proprietarul unui restaurant vecin le promise să-l roage pe un văr de-al lui să-i aducă niște obiecte chinezești din colecția lui personală.

Într-o zi, pe când Pamela lua parte la un târg local de la Merced, Suzy cumpără un set de obiecte rusești de la o bătrână care venise să le vadă la volanul unei camionete.

– Sunt sigură că au să-ți placă și ție, îi spuse Suzy fericită.

Pamela se forță să zâmbească văzând șirul de șase păpușele rusești aliniate în funcție de înălțime în fața vitrinei. Erau foarte frumoase, cu trupurile lor durdulii din lemn, pometii de un roșu-aprins și șorțurile lor în dungi.

– Nu-i așa că sunt drăguțe? insistă Suzy. Le-am pus aici dinadins, pentru ca oamenii să le poată admira din mașină. O să vezi că au să ne poarte noroc și ne vor aduce clienți noi.

Ce putea să spună? În definitiv, Suzy avea dreptate să ia hotărâri în aceeași măsură ca și ea. Și totuși.... Uitase oare de proiectul lor? Deși rușii exploraseră și ei California de Nord, Pamela se îndoia că aceștia își aduseseră cultura cu ei.

– Așa este, recunoscu ea cu prudență. Sunt superbe, dar....

Ezită câteva secunde, căutând o formulă plină de tact, ca să n-o jignească pe Suzy.

– Nu putem să le lăsăm aici. În vitrină sunt cam.... nepotrivite. Asta e secțiunea indiană.

Mutra bosumflată a lui Suzy o călcă pur și simplu pe nervi.

– Ascultă, Suzy, nu putem să organizăm o retrospectivă istorică a văii întâmpinându-ne clienții cu niște păpușele rusești! N-are nicio logică!

– Logică! exclamă Suzy supărată. De când recurgi tu la logică? Nu așa vedeam eu lucrurile.... Până acum, era o treabă distractivă.

Pamela ridică ochii în tavan, exasperată. Oare când se va hotărî Suzy să se maturizeze? Comerțul nu este o profesiune pe care o practici din plăcere. Era modalitatea prin care ele trebuia să-și câștige pâinea de zi cu zi!

– Distractiv, zici? Ce găsești tu distractiv la păpușile astea rusești? Ele transmit melancolie, tristețe și suferință.

Pamela regretă aproape imediat lipsa ei de măsură. De ce se enervase în halul acela? Și dacă ar fi purtat pe umeri povara tuturor nenorocirilor din lume nu s-ar fi simțit atât de copleșită. Și bărbatul visurilor ei devenise pentru ea o obsesie de coșmar. Dar Suzy n-avea nicio vină pentru toate astea.... Sosise vremea să facă pace cu ea însăși.

Aceasta era din câte se părea și părerea lui Suzy, care își pierduse expresia bosumflată de pe față și se uita când la păpuși, când la Pamela.

– Nu știam că sunt triste, șopti ea, opunând încă o ușoară rezistență.

– Ba da, suspină Pamela zâmbind. Nostalgia are rădăcini adânci în cultura rusă.

– Chiar și în balalaice?

– Balalaice?

– Da, știi tu..... Instrumentele acelea în formă de chitară cu care

rușii cântă melodiile acelea vesele, îi explică ea cu o sclipire de triumf în ochi.

Pamela simți brusc un val de afecțiune față de "surioara" ei.

– Ai dreptate! exclamă ea pocnind din deget. E o idee excelentă! Ar trebui să avem măcar una în vitrină și două sau trei în stoc. Nu se știe niciodată.... Unde crezi că am putea să comandăm așa ceva?

Suzy încruntă din sprâncene, uitându-se îndelung la Pamela, apoi îi zâmbi și ea.

– Habar n-am, dar cred că ar trebui să încercăm la San Francisco. Ar fi chiar culmea ca nimeni să nu cunoască vreun magazin rusesc. Doar e orașul cu cele mai multe etniii din lume!

Izbucniră amândouă în râs și, în mod instinctiv, se aruncară una în brațele celeilalte.

– Lasă păpușile unde sunt, spuse Pamela. Cel puțin deocamdată. O să vedem dacă vor rezista la praful și soarele din vitrină.

Pe moment, păpușile își găsiseră un loc în cadrul secțiunii prespaniole.

În general, Pamela era mulțumită de felul cum evolua afacerea lor. Majoritatea prietenilor care treceau s-o vadă nu înțelegeau prea bine ce voia să facă, dar îi lăudau inventivitatea. Chiar și Jeremy venea în mod regulat ca să se intereseze ce progrese mai făcuseră, dar rămăsese mai preocupat de strategia campaniei lui decât de proveniența pergamentelor colorate naiv expuse pe pereți. Philip le propusese să le împrumute mileurile pe care străbunica lui le brodase în 1859, în timp ce traversa deșertul în spatele unei căruțe. Și Bernice se îndrăgosti pe loc de păpușile rusești.

– L-ai mai văzut pe Michael Donovan în ultima vreme? se interesă

Suzy într-o după-amiază, cu o voce puțin cam agitată.

Pamela îi aruncă o privire bănuitoare.

– De ce mă întrebi?

Suzy își reprimă cu greu un zâmbet.

– V-am văzut pe amândoi în grădina lui Philip. Știu că nu ești de acord cu proiectul lui, dar cu toate astea aveai un aer foarte.... amical în tovărășia lui.

Pamela îi întoarse spatele, prefăcându-se că îndreaptă o mică tapiserie de perete.

– Asta era înainte să aflu ce avea de gând să facă, înainte să înțeleg că el reprezintă dușmanul meu. Tu ești cea mai în măsură să știi acest lucru, deoarece Jeremy.....

Se întoarse în timp ce Suzy mătura cu un gest argumentele pe care se pregătea ea să le formuleze.

– Asta e problema lui Jeremy, nu a mea. Pentru el, e o chestiune de principii. Eu cred mai degrabă în relațiile bune dintre oameni....

Pamela o fulgeră cu privirea.

– Nu conta pe mine în privința asta.

– Dar, Pamela, nu-ți dai seama? protestă Suzy. Dacă te-ai apropia mai mult de Michael Donovan, poate ai putea să-i influențezi deciziile și....

Pamela se răsuci pe călcâie și plecă din încăpere, refuzând să audă mai mult din ce se pregătea să spună sora ei și Suzy nu îndrăzni să mai abordeze acest subiect.

Peste o săptămână Bernice o invită pe Pamela la cină.

– Trebuie să te mai distrezi și tu din când în când, îi spuse ea. Nu poți să muncești pe brânci zi și noapte.

Pamela ezita. Nu se simțea destul de puternică pentru a răspunde la întrebările care urmau cu siguranță să-i fie puse referitoare la magazin.

– Nu prea am chef să particip la o recepție....

– Dar cine a pomenit despre vreo recepție? exclamă Bernice. O să fie numai o cină între noi două.... și Fred. Și bineînțeles Jeremy, care încă locuiește la noi. Ia-o și pe Suzy cu tine.

Pamela suspină, neavând curajul s-o refuze.

– Bine.... Dacă îmi promiți că n-o să-l inviți pe Philip.....

– Stai liniștită în privința asta. N-o să fim decât noi cinci. Jeremy o să vină să te ia pe la ora șase. Nici măcar nu trebuie să conduci mașina.

Toate astea ar fi trebuit să-i dea de gândit, dar Pamela nu bănuia nimic din ceea ce se urzea pe la spatele ei. Se pregăti așadar cu calm pentru masa pe care urma s-o ia în compania prietenilor ei, își pieptănă cu grijă părul și alese o rochie sobră din tricot alb, care-i punea în valoare formele trupului.

Bernice locuia tot în căsuța în care crescuse. Pământul fusese vândut cu multă vreme în urmă, dar "ranch-ul" rămăsese în mijlocul unui peisaj plin de verdeață. Bernice își încropise o viață confortabilă cu banii din vânzarea terenului și se pregătea să se mărite cu Fred, un bărbat nu prea vorbăreț, dar serios, care era sigură că o va face fericită.

Până la urmă, Bernice avea dreptate. O petrecere de relaxare îi va prinde foarte bine Pamelei și promitea să fie plăcută și odihnitoare.

Speranțele i se spulberară brusc atunci când mașina lui Jeremy trecu de bariera din lemn alb. Deși nu văzuse niciodată mașina lui

Michael, Pamela bănui imediat că Ferrariul roșu era al lui.

Degetele i se crispară brusc pe toarta genții și se abținu cu greu să nu-i ceară lui Jeremy să le ducă imediat înapoi.

– Al cui e Ferrariul? îl întrebă în timp ce el parca.

– Nu știu, răspunse el sincer. Al unui bogătan în orice caz.

În schimb, Suzy știa. Pamela ghici acest lucru după modul cum lăsă ochii în jos, ferindu-se de orice întrebare. Era foarte evident că ea și Bernice puseseră la cale acea stratagemă fără știrea ei. Pamela spumega de furie.

Bernice veni să-i întâmpine în verandă, zâmbindu-le prea frumos ca să pară și sinceră.

– Bună seara, exclamă ea. Intră repede.

– Parcă ai avea deja companie, observă Pamela pe un ton lipsit de vreo inflexiune.

Bernice avu bunul-simț să pară ușor stingherită.

– Oh, da.... E.... Michael Donovan. M-am întâlnit întâmplător cu el și..... Lăsă fraza neterminată și aruncă o privire jenată spre Suzy.

– Care Michael? se interesă, Pamela vorbind mai tare. N-am priceput numele....

– Michael Donovan, repetă Bernice care începuse să-și mai piardă din siguranță. Știi tu..... acela care..... care.....

– Doar nu e vorba despre acel bărbat teribil de seducător care a cumpărat White Acres? Oh, Bernice, dar mi-ai făcut o surpriză minunată! spuse ea pe un ton sarcastic.

Dacă sperase cumva ca astfel să-l enerveze pe Michael, se înșelase amarnic. El se întoarse spre ea, în timp ce tânăra intra în salon, cu un pahar în mână și o sclipire amuzată în ochi.

Capitolul 6

– Bună seara, Pamela, spuse Michael venind spre ea s-o întâmpine. Mă bucur să te revăd.

Se apropie de ea ca și cum avea intenția s-o sărute pe obraz, dar ea se depărtă brusc, întinzând în mod ostentativ mâna spre el. Michael i-o strânse în mod solemn, deși pe buze îi apăruse un zâmbet. Ea îl fulgeră cu privirea.

– Bună seara, spuse ea repede. Ce surpriză să te găsesc aici în seara asta!

– Serios? o întrebă el pe un ton neîncrezător. Sper că e o surpriză plăcută....

Ea evită să-i răspundă, deși adevărul îi stătea pe buze. Nu putea însă să-i spună că n-ar fi venit niciodată acasă la Bernice dacă s-ar fi așteptat să-l găsească acolo..... Că n-avea niciun chef să-l vadă, nici acum, nici altă dată..... Deși recunoștea în sinea ei, fără să vrea, că era atrasă de acest bărbat provocator.....

Tulburată și furioasă, nu-i dădu nicio atenție lui Bernice, care-l

îndemna pe Jeremy s-o ducă pe Suzy să vadă caii. Se îndreptă spre salon și se apropie de Fred zâmbind.

– Bună seara, Pamela, spuse el îmbrățișând-o cu căldură. Cu ce te servesc?

Ochii lui mari și zâmbăreți exprimau plăcerea pe care o simțea când o priveau pe prietena preferată a soției lui.

– Vin alb, te rog.

După aceea se îndreptă cu paharul în mână spre ușa din sticlă care dădea spre dealurile și pădurile marcate de culorile toamnei. Noaptea se lăsa încet, dar cu toate astea îi văzu pe Jeremy și Suzy intrând în grajd.

Bernice discuta în spatele ei, ușor nervoasă. Pamela știa că mai devreme sau mai târziu va fi nevoită să se confrunte cu ei, dar mai întârzie puțin admirând peisajul și încercând să se încarce astfel cu energie.

– Atunci când ai sosit, Michael ne vorbea despre el, Pam..... spuse Bernice, sperând că o va determina să li se alăture și ea discuției lor.

– Serios? îi răspunse Pamela în timp ce se întorcea ușor spre Michael. Probabil că e de-a dreptul fascinant.

Ochii albaștri ai lui Michael, mirat din cale-afară de antipatia ei evidentă, se îngustară ușor. "Perfect, își spuse Pamela. N-are decât să se mire! Poate așa o să-și mai piardă din nesuferita asta de aroganță pe care o afișează!"

– Da, e chiar cuvântul potrivit, se grăbi să aprobe Bernice într-un mod care o enervă pe Pamela.

Conștientă că a creat o situație jenantă, Bernice făcea încercări disperate să risipească atmosfera încărcată dintre ei. Dar Pamela,

preocupată de propriile ei gânduri, n-o ajuta deloc.

– A avut o copilărie foarte nefericită în cartierul sărac al orașului Seattle, continuă Bernice, iar acum este....

Fu pe punctul să spună "atât de bogat", dar se opri, înțelegând impolitețea acelui cuvânt. Duse mâna la gât și tuși nervoasă.

– Da, nu-i așa?..... spuse în cele din urmă Pamela. Avem mare noroc....

Se așeză pe marginea unui scaun, în fața canapelei pe care luaseră loc Michael și Bernice.

– Spuneți-ne, domnule Donovan, continuă Pamela, cum ați parcurs acest drum lung care v-a dus de la Seattle până în mica noastră vale?

Ochii albaștri ai lui Michael se luminară brusc. Se părea că îi plăceau săgețile pe care i le arunca ea.

– N-a fost ușor, spuse el lăsându-se pe pernele moi ale canapelei. Am avut niște ani foarte grei.

Ea clătină ironic din cap.

– Și bineînțeles, mulți oameni de zdrobit în drumul dumitale, cel puțin așa bănuiesc.....

Bernice aproape se înecă de uimire.

– Pamela! strigă ea cu un aer îngrozit.

Dar Michael izbucni în râs.

– Îmi pare rău, răspunse el foarte bine dispus, dar trebuie să te dezamăgesc..... pentru că întâmplarea face ca pe vremea când aveam doisprezece ani, mama să se fi căsătorit cu Marshall Bentworth și începând din acel moment am fost nevoit să mă autodepășesc permanent în fața acestui om....

– Ceea ce bănuiesc că nu ți-a fost deloc greu, având în vedere numeroasele calități de care dispui.

– Evident, aprobă el zâmbind.

Era clar că încrederea pe care o avea acel individ în forțele lui era de nezdruncinat. Continuând să-l agaseze în acel mod, ea risca doar să se facă de râs. Așadar, nu exista decât o singură soluție, pe care se și grăbi s-o pună în aplicare. Se rezemă de spătarul scaunului și se hotărî să nu mai participe la discuție. Nevrând însă să-i lase lui Michael impresia că o intimida, îi susținu ferm privirea, adresându-i pe rând, în funcție de situație, un zâmbet sceptic, un aer întrebător sau uluit sau o privire încruntată.

El intră treptat în jocul ei cu o sclipire amuzată în ochi, până când urma să sară o scânteie între ei.

Bernice se trezi cumva dată la o parte și flecăreala ei permanentă se stinse încet-încet. Când văzu că cei doi tăceau, se întoarse disperată spre Fred, care își fuma liniștit pipa.

Atunci când, în sfârșit, un servitor anunță că cina era servită, Bernice suspină ușurată.

– Îmi dai voie? o întrebă Michael pe Pamela, oferindu-i brațul.

Deși era foarte surprinsă, ea se ridică în picioare și acceptă cu un zâmbet înghețat pe buze.

În timp ce intrau în sufrageria luminată de o lustră superbă, Jeremy și Suzy își făcură apariția râzând și glumind. Michael dădu drumul brațului Pamelei pentru a-i saluta pe nou-sosiți. Pamela profită de ocazie ca să se depărteze de el și să se așeze în capătul mesei.

– O să v-o plătesc cu vârf și îndesat ție și lui Bernice, îi șopti ea

scrâșnind din dinți.....

Se așeză pe locul pe care și-l alesese și Michael veni și se instală lângă ea.

Ea îi aruncă o privire pe furiș.

– N-am știut nimic despre întâlnirea asta, îi șopti ea în timp ce fiecare se așeza pe locul lui.

– Serios? se miră el. Eu credeam că tu ai aranjat această cină, ca să mă poți chinui în voie....

Se aplecase spre ea ca să-i vorbească și răsuflarea îi atinse obrazul. Fu străbătută de un fior lung și fu nevoită să închidă ochii câteva secunde, ca să-și revină. Vocea lui îi făcea tâmplele să-i zvâcnească, prezența îi distrugea voința și umorul acestuia îi anihila atacurile.... I-ar fi fost atât de ușor să-l iubească!

Pe tot parcursul cinei, nu suflă o vorbă. Bernice oferea întotdeauna feluri de mâncare gustoase și nici de data asta nu făcu excepție de la regulă. Ca aperitiv, se delectară cu homari, apoi cu rață cu brocoli și încheiară cu o delicioasă șarlotă cu piersici îmbrăcată în suc de zmeură.

Dar nu-i prea plăcură acele feluri rafinate de mâncare.

Bernice și Jeremy întreținură conversația, intervenind și Michael din când în când. Suzy, tristă și jenată, arunca mereu priviri îngrijorate spre Pamela. Înțelesese că întâlnirea pe care o puseseră la cale ea și cu Bernice nu produsese efectul scontat și regreta că luase parte la acea manipulare.

Spre sfârșitul cinei, Pamela își dădu seama că Jeremy își păstrase calmul, în ciuda nerăbdării pe care probabil o simțea. Fusese atât de preocupată de bărbatul care stătea lângă ea, încât uitase de tânărul

prieten al surorii ei.

Dar atunci când tânărul se lansă deodată într-un discurs pasionat, simți că încă de la începutul mesei între ei mocnea o confruntare.

Bernice declanșă explozia întrebând cum mai mergeau lucrările la White Acres, deși până atunci toți evitaseră cu grijă acel subiect. O tăcere jenantă urmă după întrebarea ei. Jeremy, cu fălcile încleștate, se abținea să nu explodeze.

– Ne urmăm programul stabilit mai înainte, îi răspunse simplu Michael. Sperăm să deschidem parcul pentru public în săptămâna Paștelui.

– Oh, dar e fantastic! exclamă Bernice. Am văzut planurile și ieri am fost la fața locului. Maistrul tău m-a condus să vizitez șantierul. Pamela, ar trebui neapărat să vezi și tu cu ochii tăi..... Casa a rămas așa cum o știi tu.... Te asigur că te-ai simți mai bine dacă ai vedea tu însăți....

– Mai bine? Mai bine decât ce? întrebă Pamela uitându-se pe rând la fiecare din comesenii ei.

Puteau ei să-și imagineze măcar ce simțea după ce se văzuse jefuită de pământul strămoșesc? Simțiseră ei vinovăția față de mai multe generații de pionieri ale căror bunuri dobândite cu multă trudă aparțineau acum unei societăți comerciale? Și Bernice avea tupeul s-o sfătuiască să admire toate astea ca să "se simtă mai bine!"

Sorbi o înghițitură de vin ca să se mai calmeze puțin. Era o prostie să se întoarcă în trecut. White Acres fusese vândut, acum Michael se ocupa de el și ea nu mai avea niciun cuvânt de spus în această privință. Sosise vremea să se obișnuiască treptat cu această idee.

Îl avertizase pe Jeremy că nu se va alia cu el în lupta pe care avea

de gând s-o înceapă, dar cu toate astea, în mod instinctiv, îi venea să sară la beregata lui Michael Donovan și să-i spună ce credea cu adevărat despre el.

– Sunt convinsă că domnul Donovan face o treabă excelentă, spuse ea cu demnitate. Ne-a spus chiar el că beneficiază de foarte multe calități. Sunt convinsă că White Acres se va bucura de succes....

Toată lumea se uită la ea câteva clipe, apoi începură să vorbească toți în același timp.

Michael se hlizi ușor și se aplecă spre ea.

– Sper că n-ai de gând să te declari învinsă fără luptă, nu-i așa? îi șopti el.

– Nu conta prea tare pe asta, îi răspunse ea aspru, fără să știe prea bine ce vroia să spună.

– Hei, Donovan!

Se întoarseră toți spre Jeremy.

– Cine îți dă dreptul să descinzi așa într-o anumită zonă și să dai totul peste cap numai pentru a-ți satisface vanitatea?

Michael zâmbea, dar Pamela observă sclipirea rece din ochii lui.

– La ce fel de drept te referi, Jeremy!

– La aprobarea populației, îi răspunse el imediat. Hotărârea electoratului.

Michael ridică mirat din sprâncene.

– Ai cumva în legătură cu acest subiect niște informații care mie îmi scapă?

Jeremy bătu cu pumnul în masă.

– Da! Trăim într-un orășel liniștit și locuitorii acestuia vor să-și păstreze această liniște! N-ai fost cinstit cu noi, Donovan. Ai omis să

le vorbești despre poluare, traficul mașinilor și delincvența pe care o va genera proiectul tău.

Ochii lui Michael păreau aproape negri.

– De ce m-aș fi obosit s-o fac, spuse el pe un ton mieros, din moment ce tu ești dispus să te ocupi de aceste aspecte în locul meu?

– Chiar asta fac!

Jeremy sări de pe scaun.

– Întreg orașul va fi împotriva ta, Donovan. Eu și Pamela vom avea grijă de asta!

Pamela vru să protesteze, dar conversația scăpase de sub control.

– Poți să spui și să faci absolut ce vrei, Jeremy, spuse Michael cu un calm amenințător, dar dacă o să încerci să te opui la ceea ce vreau să realizez la White Acres, în vreun fel sau altul, o să ai de-a face cu mine.

Se întoarse apoi spre Pamela.

– Și tu la fel, adăugă el.

Pamela n-avea nicio intenție să i se opună, dar se feri să-i aducă la cunoștință acest lucru. Ridică bărbia și-i susținu privirea fără să spună nimic.

Ca o găină speriată, Bernice se agita nervoasă în jurul mesei.

– Jeremy! urlă ea. Te rog să stai jos și să-ți măsori cuvintele! Nu-ți permit să-i jignești astfel pe invitații mei, în casa mea!

Jeremy izbucni în râs.

– Cred că ar fi mai bine să plec. Nu suport să nu spun ceea ce gândesc, zile el pe un ton disprețuitor.

Făcu un semn spre Suzy.

– Hai să plecăm.

După aceea, ieși din cameră.

– Bernice.... începu Suzy.

Îi privea pe toți pe rând, vizibil întristată.

– Hai, du-te, suspină Bernice și încearcă să te liniștești.

Suzy o sărută pe obraz, aruncă o privire plină de compasiune surorii ei și se grăbi să-l ajungă din urmă pe Jeremy.

Se ridică și Pamela de pe scaun.

– Cred că ar fi mai bine să plec și eu.

Dar Michael o strânse de mână.

– Stai jos, îi spuse el calm, încă n-am terminat de vorbit.

Dintr-un motiv necunoscut, tânăra se supuse ordinului său, ca o păpușă din cârpe care nu opunea nicio rezistență. Auzi mașina lui Jeremy demarând și depărtându-se pe alee, în timp ce Bernice își cerea mii și mii de scuze.

– Știu că în ultima vreme îi intraseră fel de fel de gărgăuni în cap, dar nu le-am dat atenție. Nu mă așteptam însă să se poarte atât de nepoliticos. Îmi pare rău, Michael....

– Nu-i nimic, o liniști el zâmbind. Oricine are dreptul să-și apere propriile opinii.

– Întotdeauna a fost foarte impulsiv, dar avea un motiv întemeiat. Tatăl lui l-a luat mereu cu el pe la mitinguri și greve, chiar și pe vremea când era doar un copil crescut într-o comunitate hippy și protestul a fost pentru el o a doua natură.....

– Totul se poate explica, nu-i așa? interveni Fred. De fapt, dacă nu iei în considerație momentele lui de revoltă, e un tânăr fermecător.

– Ce s-a întâmplat cu mama lui? întrebă Pamela, profitând de ocazie ca să schimbe subiectul.

– A plecat în India acum câțiva ani, îi răspunse Bernice. Voia să învețe să cânte la țiteră, mi se pare. De atunci, n-am mai avut nicio veste de la ea.

– Și despre tatăl lui ce mai știți?

Bernice izbucni în râs.

– E aproape de necrezut! Au trăit ca niște țigani până când Jeremy a împlinit vârsta necesară pentru a merge la liceu. Atunci, Gerald s-a hotărât să câștige ceva bani. Și-a tuns părul, a obținut un post de agent imobiliar și acum face parte dintr-un club de milionari din Fresno....

– E uimitor! spuse Pamela, ușor distrată.

Total fascinată de Michael, urmărea cu greu relatarea lui Bernice. Simțea încă pe încheietură urmele lăsate de degetele lui. De ce oare era atât de tulburată? Era pe cale să-și piardă mințile?

De restul serii își amintea ca prin ceață. Mai stătură puțin la taifas în jurul cești lor de cafea, dar Pamela nu auzea nimic din ce se discuta. Oare prin ce mister Michael pusese stăpânire pe ea? Nu avea suficientă energie pentru a se lupta cu vraja emanată de el.

Atunci când o anunță că o va conduce acasă, Pamela dădu din cap în semn de aprobare. Oricum, se aștepta la asta. Bernice locuia departe de oraș și era evident că Jeremy nu se va mai întoarce s-o ia.

Pamela aruncă o privire bănuitoare către prietena ei. Oare chiar pusese la cale totul? Nu, nici măcar Bernice n-ar fi putut să prevadă cum va reacționa Jeremy.

– Meseria de codoașă nu mai e la modă, Bernice, îi șopti Pamela în timp ce o săruta, simțind o plăcere perversă când văzu dezamăgirea prietenei sale.

Ferrariul lui Michael era foarte puternic și Pamela își încleștă mâinile de scaun atunci când acesta luă primele curbe. Michael era însă un șofer de mare clasă, așa că pe parcurs se mai relaxă puțin.

Mașina mergea cu viteză pe autostradă. Pe toată durata drumului nu scoaseră nicio vorbă, rămânând izolați de restul lumii în întunericul nopții.

Luminile din Whatley rupseră vraja și Pamela reveni la realitate atunci când intrară în oraș.

Michael parcă în fața magazinului și opri motorul.

– Ai fost foarte tăcută, spuse el fără să facă nicio mișcare pentru a-i deschide portiera.

– N-am nimic de spus, îi răspunse ea fără să-l privească.

– Chiar n-ai nimic să-mi spui?..... insistă el.

– Ce aștepți de la mine?

– Poate niște scuze.....

Se întoarse spre el, fierbând de furie. Ochii lui Michael străluceau în întuneric. Își închipuia cumva că o să-și ceară scuze pentru purtarea lui Jeremy?

– Scuze? șuieră ea printre dinți. Ce motiv aș avea?

El întinse încet mâna spre ea și prinse o șuviță din părul ei.

– Pentru că mi-ai tulburat liniștea sufletească.... Pentru că m-ai făcut să pierd timpul visându-te..... Pentru că te-ai amestecat între mine și munca mea....

Ea rămase încremenită pe scaun. Aproape îi venea să râdă și să-l sărute, dar se simțea prea umilită de înșelăciunea a cărei victimă fusese. Deși îl dorea din toată ființa ei, nu putea să aibă încredere în el.

– Am impresia totuși că nimic nu se poate amesteca între tine și munca ta.... Acum, aș vrea să mă duc acasă.....

Vru să deschidă portiera, dar el nu-i dădu drumul la păr.

– Ce s-a întâmplat, Pamela? întrebă el cu o voce neutră.

– Nu știu la ce te referi.

– Ba da, știi foarte bine.... Tot trupul tău îmi răspunde atunci când te ating. Când îți vorbesc simt că tremuri ca o.... ca o vioară care-și așteaptă artistul ce o va face să vibreze în mâinile lui.

O mângâie pe obraz și ea își înăbuși cu greu un geamăt de plăcere.

– Dar cum încerc să mă apropii de tine, tu te depărtezi.... Ridici în jurul tău niște bariere ca să mă ții la distanță.... Ai construit un zid de piatră și de câte ori reușesc să dau una la o parte, tu pui în loc alte două....

Ea inspiră adânc aer în piept. Oare era adevărat? Încerca el într-adevăr să ajungă la ea și ea nu-l lăsa? Tot ce era posibil....

– Poate ar fi mai bine să-mi lași pietrele în pace, îi spuse ea tremurând.

El o privi îndelung și apoi lăsă mâna în jos. Se întoarse și privi drept în fața lui.

– Nu, Pamela, spuse el cu o voce hotărâtă; n-o să mă dau atât de ușor bătut. Am decis că vei fi a mea.

– Că voi fi a ta.... repetă ea, ușor speriată.

Niciun bărbat nu-i mai dezvăluise intențiile, așa cum făcuse el. Nici măcar nu avusese bunul-simț s-o întrebe și pe ea ce părere avea.... Își închipuise oare că lumea întreagă nu exista decât pentru a satisface plăcerile lui?

– Ca un trofeu! îi aruncă ea cu cinism.

El se întoarse din nou către ea. Ochii îi străluceau în întuneric, dar ea nu-și putu da seama dacă fenomenul era datorat furiei sau amuzamentului....

– Nu mă poți face să cred că și gândești așa, răspunse el cu blândețe.

– Nu sunt prea sigură....

– Și eu trebuie să-și dovedesc acest lucru, nu-i așa?

Ea prinse mânerul ușii și degetele i se încleștară pe metalul rece.

– Și cum ai de gând să procedezi? îl întrebă ea.

– Încă nu știu, dar o să găsesc eu un mijloc....

Se aplecă spre ea și ea se dădu brusc înapoi, reținându-și răsuflarea, dar el doar îi deschise portiera.

Pamela îl privi câteva clipe, apoi se răsuci pe călcâie și se năpusti spre scările din fața intrării în casă.

Capitolul 7

Michael îi spusese în față că o voia drept tovarășă de viață. Niciun bărbat nu-i mai spusese așa ceva cu atâta hotărâre.

Rămase trează multă vreme în noaptea aceea, repetând într-una vorbele lui Michael. Bărbatul care-i distrusese trecutul îi oferea un viitor. Ca să-și mărească oare întinderea posesiunilor? Ca să evite ca ea să participe activ la mișcarea de rezistență față de proiectul lui? Poate că pentru toate aceste motive la un loc.

Înainte de seara trecută îl considerase un dușman și nu făcuse nimic ca să schimbe acea stare de spirit. În schimb, el îi dovedise, cu o ușurință derutantă, cât de slabă se simțea în fața farmecului său. Tremura la cea mai mică atingere a lui, trupul îi era chinuit de dorință, inima.....

Nu, refuza să recunoască faptul că inima ei bătea pentru el.

***

El îi spusese că voia să fie a lui, că i-o va dovedi și exact asta făcu începând de a doua zi de dimineață. Pamela se dusese la magazinul de fierărie ca să cumpere niște materiale din care să construiască niște rafturi. Domnul Jarner i le ambalase deja și-i propuse să-i livreze pachetul la domiciliu.

– Băiatul meu de prăvălie ar trebui să se întoarcă peste o oră. O să ți-l trimit după aceea.

Dar Pamela se grăbea să se apuce de treabă.

– O să mă descurc și singură, nu-ți face probleme, îl asigură ea.

Dar atunci când ridică pachetul greu și încercă să-l ridice pe umăr, regretă că nu-i acceptase ajutorul. Când văzu zâmbetul neîncrezător al domnului Jarner, hotărârea ei deveni mai fermă.

– N-o să reușești în veci. Ești prea slabă.

Ea se încruntă, își ridică bărbia cu mândrie și scutură din cap.

Abia făcu însă câțiva metri, că se ciocni de Michael. Era îmbrăcat în niște blugi și o cămașă subțire cu mâneci scurte. Brațele lui goale i se părură în clipa aceea extrem de puternice și deci foarte indicate să-i transporte pachetul greu. Și el păru să gândească la fel ca ea.

– Dă-mi-l mie, spuse el întinzând mâna spre ea.

– Nu, protestă ea. N-am nevoie de ajutorul tău.

Zâmbetul lui nu era neîncrezător, ci numai amuzat.

– Nu mă îndoiesc nicio clipă că ești în stare de acțiunile cele mai îndrăznețe dacă vrei, glumi el. Apucă-l de un capăt și lasă-mă pe mine să-l iau de celălalt.

Ea îi acceptă ajutorul fără prea mare tragere de inimă și curând ajunseră la magazin. După ce puse jos pachetul, spre marea mirare a Pamelei, el plecă.

– Pe curând, se mulțumi el să-i spună înainte să închidă ușa în urma lui.

Purtarea lui trezi bănuieli Pamelei. Aparent individul avea un plan. În mod ciudat, toată lumea părea să ticluiască planuri referitoare la viitorul ei, în afară de ea, bineînțeles.

De aseară, Suzy se tot scuza pentru ceea ce se petrecuse la Bernice acasă.

– Îmi pare rău că te-am pus într-o situație jenantă, îi spusese ea înainte să-i mărturisească faptul că ea și Bernice puseseră totul la cale. N-ar fi trebuit niciodată să.... Nici mie nu mi-ar plăcea să fiu aruncată așa în brațele unui bărbat. Îți promit să nu mai fac.

Bernice nu era însă nici pe departe atât de spășită.

– Am făcut-o pentru binele tău, Pamela, se apărase ea. Știi foarte bine că mă îmbolnăvea gândul că vinzi White Acres și totul lăsa să se înțeleagă că îl uram pe noul proprietar, dar nu era nimic adevărat. E evident că el e îndrăgostit lulea de tine. Eu și Fred am fost invitați într-o seară la soții Halston și l-am întâlnit și pe el acolo. Michael nu vorbea decât despre tine. Eu am înțeles imediat cum stau lucrurile.... Dar tu ești extrem de încăpățânată! Eram sigură că ai fi refuzat să vii dacă ai fi știut că va fi și el prezent, așa că mi-am permis să te mint, adăugă ea aproape cu mândrie. În definitiv, el e proprietarul domeniului White Acres și dacă te-ai mărita cu el....

– Bernice! N-o să mă mărit niciodată cu Michael Donovan! Nu m-am căsătorit eu nici cu Philip, având astfel la dispoziție mijlocul de a salva White Acres, așa că în niciun caz n-am de gând să-l iau pe altul de bărbat în acest scop.

Bernice zâmbise, abordând un aer superior, care până la urmă o

adusese la exasperare pe Pamela.

– O să vedem noi..... spusese ea.

Începând din acea clipă, Pamela își jură să fie foarte atentă.

Ținându-se de cuvânt, Michael începu s-o viziteze în mod regulat la magazin. Nu stătea niciodată prea mult. Apărea în pragul ușii, o saluta și pleca imediat. Îi adresa întotdeauna un zâmbet lui Suzy și un altul, mai tandru, Pamelei. Nici una, nici alta nu rezistară prea mult farmecului său.

– E atât de drăguț..... spuse Suzy după ultima lui vizită. Ar trebui să accepți să ieși în oraș cu el.

– Nici nu mă gândesc, răspunse Pamela pe un ton care nu admitea replică.

Suzy nu putu rezista tentației de a o necăji puțin.

– Atunci am s-o fac eu, o anunță ea pe un ton indiferent. E clar că acest bărbat suferă de singurătate și.....

– Și Jeremy o să-ți sucească gâtul, îi răspunse Pamela, deși îi venea greu să nu ia în seamă gelozia pe care i-o stârnise vorbele surorii ei.

Își pierduse oare mințile? Putea să urască atât de mult un bărbat și în același timp să-l dorească? Din câte se părea, cele două sentimente nu erau incompatibile. Cu cât venea mai des s-o vadă, cu atât mai mult spera ca el să rămână.

– Michael, ce-ar fi să vii diseară la noi la cină? îngăimă pe nepusă masă Suzy, câteva zile mai târziu.

Jeremy nu se afla în oraș și Pamela și Suzy planificaseră să petreacă o seară liniștită acasă la ele.

Pamela încremeni când o auzi pe sora ei rostind invitația, dar n-avea niciun mijloc la dispoziție pentru a o face să tacă. Michael

acceptă bucuros.

– Îți cer iertare, îi spuse Suzy mai târziu. N-am putut să mă abțin. Este ceva anume în zâmbetul lui..... Pamela înțelegea perfect ce voia să spună sora ei.

– Să nu mă lași nicio secundă singură cu el, îi ordonă ea fetei.

Suzy găti tacos mexicane, salată verde și o tartă cu cremă de zahăr ars ca desert.

Atunci când Michael intră în micul lor apartament, spațiul fu umplut brusc de prezența lui virilă.

La început, toți trei părură jenați și încordați, dar stinghereala se risipi repede și între ei își făcu loc o atmosferă plăcută.

"Prin farmecul lui, își spuse Pamela în timp ce-l privea pe furiș, Michael reușea s-o convingă până și pe malefica mamă-vitregă s-o iubească pe Albă ca zăpada. Și pe mine are puterea să mă cucerească, dar cât de sincer era oare?"

Le distră pe cele două tinere povestindu-le despre încercările lui nereușite în domeniul fotbalului, le făcu să se întristeze când relată cu câtă îndârjire fusese nevoit să muncească mama lui după ce-i părăsise tatăl și le fascină descriindu-le locurile minunate pe care le văzuse în timp ce lucra la un proiect în jungla din America de Sud.

"Nu suntem decât niște marionete în mâinile lui", își spuse Pamela cu tristețe în momentul în care își lua rămas-bun de la el, în pragul ușii.

***

Într-o zi, el o invită pe Pamela să ia cina cu el la Fresno. Ea acceptă, dar regretă imediat. Încercă să-l sune ca să contramandeze întâlnirea, dar nu reuși să dea de el.

Așadar, îmbrăcă cea mai frumoasă rochie pe care o avea și așteptă. Atunci când el deschise ușa, inima îi tresări. În acel moment, înțelese că la un singur semn al lui l-ar urma până la capătul lumii, în ciuda tuturor hotărârilor pe care le-ar lua atunci când era singură.

Cu toate astea, trebuia să fie foarte atentă. Îl lăsă să intre, dar refuză s-o ajute să-și pună pardesiul.

– Spune-mi care sunt adevăratele tale intenții? șopti ea.

El păru mirat.

– La ce intenții te referi? Trebuie să am un motiv ascuns ca să doresc să iau masa cu tine?

Ea ezită câteva secunde, după care își luă geanta din satin și se jucă puțin cu fermoarul auriu.

– Ultima dată când am rămas singuri, ai vorbit de parcă pregăteai un asalt vijelios asupra fortificațiilor mele, îi aminti ea.

– Aha, da, îi răspunse el zâmbind și înclinându-și capul într-o parte. Îmi aduc aminte de discuția aceea. Te-am cam speriat, nu-i așa?

– Sigur că nu, răspunse Pamela. Numai că nu vreau.....

– Ascultă, o să-ți fac o propunere: în seara asta, hai să încheiem un armistițiu.

El îi întinse mâna, invitând-o din privire să facă și ea la fel. Ea se supuse cu timiditate și fața lui Michael se lumină.

– Batem palma?

– Da, aprobă ea, în timp ce era cuprinsă de o emoție intensă.

Drumul până la San Joaquin era lung, dar pe parcursul lui

niciunul din ei nu scoase o vorbă. Tăcerea care domnea însă în habitaclul mașinii era caldă și relaxantă. La radio se cântau melodii din anii cincizeci și atunci când Michael le acompanie cu vocea lui, veselia Pamelei îi alungă neliniștea. Se surprinse râzând și privindu-l, gândindu-se cât de bine se simțea în compania lui.

Luară cina într-un restaurant elegant, cu mâncare gustoasă și prezentată într-un stil rafinat. Localul fiind proprietatea firmei "Miracle Development", fură serviți regește. Într-un colț cânta o mică orchestră de jaz și brusc Pamela regretă că nu exista și aici un ring de dans. Voia să stea în brațele lui, să-i simtă forța și să beneficieze de protecția lui. Nu se mai atinsese de ea de la petrecerea din casa lui Philip și tânjea după îmbrățișarea lui.

Simți însă că e cuprinsă de vinovăție atunci când înțelese cât de puternice erau sentimentele ei față de Michael. Era îndrăgostită de bărbatul care urma să transforme proprietatea ei superbă în stațiune turistică! De ce oare acceptase să vină cu el acolo? Cum putea să se simtă bine în compania lui? Dimpotrivă, trebuia să se lupte cu el, să-i arate că-și pierdea timpul în mod inutil cu ea. Ar fi fost necesar să aibă un comportament rece ca gheața față de el și să fie tăioasă precum o lamă de ras. În loc de asta, se topea la cea mai mică privire a lui.

Se întoarseră încet acasă, bucurându-se de spectacolul oferit de lanul de porumb luminat de razele lunii la ieșirea din Fresno, după care urcară pe coasta muntelui. Atunci când Michael opri în sfârșit mașina în fața magazinului, rămaseră amândoi pe scaune, întârziind clipa în care urmau să pună capăt vrajei acelei seri. Ea îi povesti despre ziua în care tatăl ei o dusese în Mexic ca să vadă o cursă de

tauri pe străzi. O luase la goană îngrozită și tatăl ei fusese nevoit să ceară ajutorul poliției pentru a o găsi. La rândul lui, îi relată și el un episod asemănător din viața lui, care avusese loc pe la vârsta de cinci ani.

– Doar că eu nu m-am rătăcit, spuse el zâmbind. Am fost bănuit de complicitate într-o poveste referitoare la o răpire.

– Poftim? exclamă ea izbucnind în râs, convinsă că el glumea.

– Pe bune, și bănuielile poliției chiar erau întemeiate. Furasem ursul din pluș al lui Mary Beth Carver și-l ascunsesem sub pat atunci când ea se întorsese cu spatele.

Părea să vorbească serios.

– Cum ai devenit delincvent? îl întrebă ea pe același ton, cu ochii strălucind de ironie.

El încruntă ușor din sprâncene, ca și cum s-ar fi gândit la motivele pentru care procedase astfel în urmă cu foarte mulți ani.

– Mary Beth îl căra peste tot cu ea și părea mereu foarte fericită.... spuse el încet. Nu știu de ce, dar mi se părea că de la acel urs i se trăgea fericirea și voiam să fiu și eu fericit.

Se opri brusc și zâmbi pentru a risipi stinghereala pe care mărturisirea lui o crease între ei.

– Ea îi spunea "Honey", dar eu l-am rebotezat "Gronk".

Pamela și-l imagină pe băiețelul al cărui tată plecase, copilul care își căutase o siguranță aparentă într-un urs din pluș furat. Ar fi vrut să-l ia în brațe și să-l aline, dar simți că acel gest ar slăbi regulile pe care le fixaseră mai înainte.

– I l-ai dat înapoi? întrebă ea.

– Sigur că da. Sergentul Kelly locuia în același imobil cu mine și

avea funcția de polițist. După ce i l-am dat pe Gronk, am întins mâinile, așteptând să-mi pună cătușele, dar acesta doar m-a dojenit cu asprime.

Deodată, dispoziția lui Michael se schimbă.

– Vezi luna? o întrebă el cu blândețe.

– Da..... răspunse ea, ezitând puțin.

Oare ce-i spusese despre lună prima oară când se întâlniseră?

– Mi se pare că ți-am spus teoria mea referitoare la luna plină și femeile cu ochii negri.

– Da, îmi amintesc de ea.

– Ei bine, spuse el întorcând o privire întrebătoare spre ea. Ce părere ai? Am avut dreptate? Poți să citești secretele sufletului meu?

Ca efect al razelor de lună, lumea din jurul lor era poleită cu argint și când îl privi pe Michael în ochi, aceștia nu mai erau albaștri. Erau negri, misterioși și periculoși. Ea exploră profunzimea acestora hipnotizată de strălucirea lor care putea s-o atragă ca un magnet și s-o facă să-și piardă mințile. Simți cum bătăile inimii i se accelerează, parcă anunțând-o că era mai bine să fugă până nu era prea târziu.

Dar era deja prea târziu. Se simțea deja cucerită de el. Nu mai avea nicio speranță că va reuși să-i scape fără să sufere.

– Ce vezi, Pamela? șopti Michael.

Ar fi vrut să-l implore s-o ia în brațe, dar el era tocmai ființa de care trebuia să se apere în primul rând.

– Văd lupte cu tauri și urși de pluș, glumi ea, căutându-și salvarea în umor.

Chiar dacă el fu dezamăgit, nu lăsă să se vadă acest lucru.

– Înseamnă că că m-am înșelat, îi mărturisi el cu calm. Pentru că

nu aceste subiecte îmi răscolesc mie sufletul.

Evitându-i privirea, ea începu să-și adune lucrurile.

– S-a făcut târziu.... îngăimă ea.

El o prinse brusc de bărbie și o forță să se uite la el.

– Pamela, nu știam ce e cu adevărat o femeie până să te întâlnesc, spuse el încet, aproape în șoaptă. Am avut prietene toată viața, dar ele au fost niște apariții trecătoare, niște aventuri lipsite de orice viitor. N-am înțeles că poate exista și altceva între un bărbat și o femeie..... până în ziua în care te-am zărit pe deal....

Ea își întoarse privirea de la el, îngrozindu-se brusc de mărturisirea lui. Totul era nou pentru ea.

– Să coborâm..... continuă el în timp ce întindea mâna spre mânerul portierei. Ți-am dat suficiente motive să reflecție pentru seara asta, dar ține minte un singur lucru: începând de acum și până la următoarea lună plină, vreau să deschizi bine ochii.

Asta a fost tot. El o însoți până la ușă și o sărută ușor, apoi plecă. Dar ea simți vag că era bine să țină cont de avertismentele lui.

***

Pamela petrecu multe ore repetând vorbele lui Michael, temându-se de clipa în care acesta se va întoarce din nou și o va tortura, dar ar fi putut să stea liniștită în privința asta, deoarece zilele trecură fără ca el să dea vreun semn de viață. Cu totul întâmplător, află că era în Japonia, într-o călătorie de afaceri, așa că se mai relaxă

puțin.

Cu toate astea, primi o duzină de trandafiri la o săptămână după cina de la Fresno. Pe cartea de vizită era trecut numele lui Michael.

Totuși, această dovadă de iubire nu-i era de-ajuns Pamelei. Ea dorea ceva mai mult. Probabil mai mult decât putea el să-i dea.

Între timp, toată lumea din Whatley se pregătea pentru Oktoberfest, care trebuia să aibă loc la mijlocul lunii octombrie. Unele străzi urmau să fie închise pentru circulație, la fel și unele magazine, pentru a permite locuitorilor orașului să participe la festivități.

– Păcat însă că nu s-a deschis centrul de distracții de la White Acres, se plânse doamna Gimbel, șefa comitetului de organizare a sărbătorii, în ziua în care lipea afișe pe vitrina magazinului Pamelei. Imaginează-ți ce grozav o să fie la anul!

– De fapt, îi răspunse Jeremy care se afla cu totul întâmplător acolo, o să fim invadați de o mulțime de străini care vor încerca prin toate mijloacele să exploateze sărbătorile noastre publice.

Jeremy convocase o ședință municipală pentru a-și exprima punctul de vedere. Pamela nu participa la ea, însă știa că aceasta urma să fie foarte agitată și Jeremy făcuse mulți adepți pentru cauza lui.

– Cauza noastră, spuse el, atunci când vorbise cu el a doua zi.

– Ba a ta, insistă Pamela. Ți-am spus încă de la bun început că n-o să te susțin, adăugă ea în timp ce se uita la el cum mușca dintr-un măr, fără s-o scape pe Suzy din ochi. Nu înțeleg ce satisfacție îți poate produce lupta asta pentru White Acres.

El își drese glasul și aruncă la coșul de gunoi cotorul mărului

înainte să-i răspundă.

– L-ai cunoscut pe tatăl meu?

– Nu, dar Bernice mi-a vorbit mult despre el.

– Era un om deosebit. Organiza manifestații și adesea era și ascultat. Oamenii îl adorau.

Zâmbi și căzu câteva secunde pe gânduri.

– Dacă aș reuși să boicotez proiectul White Acres..... dacă aș putea..... de unul singur..... Mă rog, sper că înțelegi....

Pamela înțelegea chiar foarte bine. Voia să-și dovedească valoarea în fața tatălui său. Ce ciudat mod de a acționa!

Pe scurt, el prezidase acea ședință și repurtase un succes uriaș din toate punctele de vedere. Ședința avusese loc însă în absența lui Michael și Pamela își spuse că rezultatul acelei seri ar fi fost în mod sigur altul dacă el s-ar fi aflat în oraș.

În cele din urmă sosi și ziua de Oktoberfest și tot orașul fu cuprins de un vânt de nebunie. Spre seară, toată lumea se întoarse acasă ca să-și pună costumele. Suzy îmbrăcă o rochie din dantelă cu crinolină și Pamela o bluză țărănească, albă, o fustă verde și un ilic negru brodat de mână.

– Superb! se extazie Suzy. Pentru cine te-ai gătit așa?

– E un costum autentic din zonă, îi spuse Pamela roșindu-se în obraji.

În timp ce spera să participe și Michael la serbare, Pamela încerca totuși să-și alunge acel gând straniu din minte. Lucrurile ar fi fost mult mai simple dacă el ar fi dispărut din viața ei..... dar nu-și făcu nicio iluzie în acest sens.

Se gândise îndelung la declarațiile pe care i le făcuse Michael

atunci când luase cina cu el la Fresno. Îi spusese că voia să fie a lui și de obicei el își atingea scopurile propuse. Dar de ce nu dădea dovadă de mai multă insistență? De ce dispărea brusc fără să-i dea nicio veste? Ca s-o pună la încercare? Lăsând-o singură cu ea însăși, spera oare să-i abată atenția de la White Acres? Dacă acesta era planul lui, atunci îi reușise de minune.

– Philip a invitat o femeie, exclamă Bernice dând buzna în magazin, vrând să fie sigură că ea e cea care anunță prima evenimentul. E tânăra învățătoare care vine din Texas.

– Perfect! spuse Pamela. Sper să se îndrăgostească unul de altul.

Bernice și Suzy își aruncară o privire pe care Pamela o interpretă destul de ușor și se grăbi să continue.

– Mă bucur că o să dansez cu niște necunoscuți. Îmi pare rău însă să n-o să purtăm mască, deoarece în seara asta nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere decât să fiu vrăjită de farmecul unui străin pe care să nu-l mai văd niciodată după aceea.

Două perechi de ochi se măriră de uimire atunci când îi auziră cuvintele. Pamela zâmbi, mulțumită de festa pe care le-o jucase celor două femei.

– Plecați fără mine, adăugă ea. Închid eu magazinul. Vă ajung din urmă în câteva minute.

Făcu ordine printre rafturi, încuie casa de marcat, șterse de praf câteva cărți despre artizanat și începu să ducă înăuntru păpușile rusești care erau expuse la intrarea în magazin.

– Bună seara.

Pamela îngheță. Recunoscu imediat vocea și fu cuprinsă de valuri succesive de emoție, de la bucurie la plăcere, trecând prin prudență

și neîncredere. Se întoarse spre vizitatorul ei cu câte o păpușă în fiecare mână.

Cât de frumos era! Purta un pulover pe gât din cașmir alb care-i scotea în evidență strălucirea ochilor albaștri și o sclipire veselă îi juca în priviri.

– Aceștia sunt ultimii tăi nou-născuți? o întrebă el ironic.

Ea izbucni brusc în râs, dând frâu liber bucuriei și renunțând la prudența ei obișnuită.

– Ajută-mă să le pun la locul lor, îi spuse ea întinzându-i cele două păpuși.

– Interesant, spuse Michael admirând obiectele din lemn pictat.

– Nu-i așa? Le-a cumpărat Suzy într-o zi când nu eram cu ea și clienților noștri le place foarte mult, deși cu greu pot trece drept artizanat local.

După ce păpușile fură duse înăuntru, se întoarseră unul spre celălalt, ușor stingheriți.

– Mai.... mai am două sau trei lucruri de făcut înainte să închid, spuse Pamela ducându-se în spatele tejghelei.

Verifică dacă seiful era închis și vârî registrul de încasări într-un sertar, uitându-se spre Michael pe furiș. El se plimba prin magazin, privind cu atenție la fiecare obiect pe care-l vedea.

Configurația magazinului se schimbase foarte mult de la ultima lui vizită. Partea indiană era dispusă în formă de camping și fusese presărată cu niște coșuri pline de unelte, ca și cum o familie de indieni Miwok le pusese cu o clipă în urmă acolo.

Ceva mai departe se afla secțiunea California spaniolă concepută astfel încât să dea vizitatorului impresia că intră în curtea unei

hecienda. Nasturi din argint, dantele, bijuterii, panglici, piepteni vechi, tablouri înfățișând dansuri populare spaniole, expuse în cutii lăcuite de culoare neagră, ca și cum stăpâna casei făcuse cu puțin timp în urmă curățenia de primăvară.

Sectorul "Goana după aur" oferea o colecție de pietre și minerale, echipamente autentice de căutători de aur și postere care reprezentau scene din viața petrecută în sălbăticie de oamenii vremii. Acea parte păru să-l intereseze cel mai mult pe Michael.

– În sfârșit, am terminat! spuse ea și se apropie de el.

El examina un cristal de ametist pe care-l puse jos și se întoarse spre ea zâmbind. Ea se aștepta ca el să-i vorbească despre modificările pe care le adusese magazinului, dar el n-o făcu. În schimb, o privi intens în ochi.

– Vrei să mergi cu mine la Oktoberfest?

– Nu știu, domnule, îl tachină ea. Cred că oamenii vor bârfi pe seama noastră.

– Și ce dacă? șopti el luându-i chipul între mâini.

Când ajunseră în stradă, avură brusc impresia că nimeriseră într-un uriaș parc de distracții. Nicio mașină nu avea acces pe străzile blocate și de-a lungul trotuarelor înțesate de lume erau aliniate tarabele. O orgă uriașă instalată în centrul orașului cânta, sunetele ei fiind amplificate prin niște difuzoare. Toți locuitorii orașului se transformaseră în țărani germani, îmbrăcați în costumul lor specific: pantaloni scurți din stofă verde și jiletci brodate și acoperite cu fireturi. Pamela râse de plăcere și atunci când Michael o prinse de după umeri pentru a o călăuzi prin mulțime, ea zâmbi. Începu să cânte o orchestră și se formară imediat cupluri care dansau pe șosea.

Michael și Pamela își croiră drum printre ele, privind la tot ce se întâmpla în jurul lor, stând îmbrățișați și comunicând fără cuvinte.

Se opriră la o intersecție în momentul în care trecu o căruță plină cu fân, trasă de doi cai de povară.

– Pamela!

În ea se aflau Bernice și Fred, care își fluturau frenetic mâinile.

– Urcați alături de noi!

Căruța își încetini mersul, dar Michael șopti la urechea Pamelei:

– Hai să nu mergem cu ei. Te vreau numai pentru mine. Prefă-te că n-ai auzit nimic.

Vorbele lui îi încălziră inima și cei doi își văzură de drum, în timp ce căruța se depărta.

Văzură o scenă pe care evoluau niște acrobați și un concurs de frumusețe pentru fetițe de cinci ani. Mâncară cârnați la grătar, varză murată, salată de cartofi și tarte cu mere. Urmăriră o pereche de nemți dansând "Dansul puilor de găină" și Pamela reuși să-l determine pe Michael să joace o polcă dezlănțuită.

– Ai talent la așa ceva, spuse ea izbucnind în râs în timp ce țopăiau prinși în horă ca doi tineri lipsiți de griji.

Orchestra liceului defilă apoi pe străzi, urmați de echipa de fotbal a orașului și de suporterii acesteia, ovaționați ca niște eroi. Pamela și Michael își continuară plimbarea, oprindu-se din când în când în fața vreunei vitrine împodobite, râzând ca niște copii.

Schimbară câteva cuvinte cu niște cunoscuți, dar nu stătură prea mult. Voiau să rămână singuri și, parcă ghicindu-le dorința, nimeni nu îndrăznea să-i deranjeze mai mult de câteva minute. Petrecerea se prelungea și se treziră singuri în fundul parcului, departe de lumini

și de mulțimea petrecăreților.

– Ce e aceea? o întrebă Michael arătându-i cu degetul o perdea de apă, vizibilă pe întuneric.

– E fântâna arteziană. Bănuiesc că i-au dat drumul pentru serbare.

Se apropiară de marginile înălțate și rotunjite ale fântânii. Chiar și pe întuneric, zăriră monedele care străluceau pe fundul acesteia.

– E o fântână care face minuni? o întrebă Michael.

– Da.

El scoase o monedă din buzunar.

– Ce dorință vrem să ni se îndeplinească?

Îi veni în minte amintirea primei lor întâlniri de pe deal și Pamela se întrebă dacă și el se gândea la același lucru. I se părea că plutește pe un nor vrăjit care o duce departe de grijile și de stresul lumii reale. Era sigură că farmecul lui Michael era răspunzător de starea ei de spirit. Poate chiar el crease acel nor și avea puterea să-l facă să dispară doar pocnind din degete.....

– Să ne rugăm să plouă, spuse ea deodată.

– Poftim? exclamă el uluit. De ce să plouă?

– Pentru că n-a căzut nicio picătură de apă în toamna asta și s-ar putea să apară incendiile de pădure.

El se uită gânditor la banul din mâna lui, reflectând intens.

– Eu mă gândeam la o dorință mai personală, spuse în cele din urmă.

Ea ezită, uitându-se la oglinda apei. Prima oară când se întâlniseră, Michael îi promisese că-i va îndeplini dorințele.

– Nu îndrăznesc, șopti ea. În plus, nu cred în promisiuni.

– Dacă nu riști, nu obții nimic. Eu cred.

Ea ridică ochii spre el, deoarece emoția din vocea lui dovedea că e sincer. Putea oare să aibă încredere în el? În seara aceea.... În seara aceea poate.....

După câteva clipe de tăcere, el aruncă moneda în centrul fântânii.

– Gata. Acum, o să vedem care din noi a avut dreptate.

– Ce dorință ți-ai pus?

El îi arătă obrazul cu degetul.

– Știi foarte bine că nu pot să-ți spun.

– Atunci, lasă-mă să ghicesc.

Îi zâmbi când văzu că se apropie de ea. Știa că o va lua în brațe și o va săruta și era pregătită pentru asta. Acele clipe erau magice, ca tot ce trăia alături de Michael. Ce grozav ar fi fost ca vraja care-i înconjura să nu-i mai părăsească niciodată! Dar realitatea își va intra din nou în drepturi și până atunci voia să se bucure de fiecare clipă a prezenței acesteia.

– Ți-ai dorit o nouă mașină Ferrari, de data asta una neagră, ca să se asorteze cu fiecare stare de spirit a ta.

El îi luă fața în mâini și râse cu sarcasm.

– Mai fă o încercare, drăcușor mic ce ești!

– Să vedem..... Un avion particular pentru Crăciun?

– Ceva mult mai prețios decât asta, șopti el acoperindu-i fața cu sărutări.

Pamelei începură să-i tremure genunchii și îl cuprinse cu brațele după gât.

– Pun pariu că-ți dorești una din păpușile acelea rusești.... îi șopti ea ușor amețită. S-ar putea să te pot ajuta.

El râse încet, își dădu părul pe spate și începu s-o sărute pe gât cu buzele lui senzuale.

– Mult mai prețios, repetă el, trăgând-o încet spre el.

O sclipire ciudată strălucea în ochii lui care o făcu să se clatine pe picioare. Ar fi vrut să-și ia privirea de la el, dar nu se simțea în stare. Michael o speria și totuși avea atâta nevoie de el....

– Mă dau bătută, șopti ea, ca să umple tăcerea care se lăsase între ei.

Privirea lui îi amintea de o furtună de toamnă mohorâtă și imprevizibilă. Lumina felinarelor forma umbre mișcătoare pe chipul lui de parcă ar fi avut o mie de fețe diferite. În expresia lui blândețea alterna cu demnitatea și forța cu slăbiciunea. Strânsoarea lui Michael se accentuă. O strânse tare la pieptul lui șoptind un singur cuvânt înainte ca buzele lui să se lipească de ale ei, într-un sărut fierbinte.

"Iubire". Oare auzise bine? Nu. Michael n-ar fi putut să-și dorească un lucru atât de lipsit de importanță. El era un bărbat puternic și bogat, un bărbat care trăia într-o lume în care totul se vindea și se cumpăra. Iubirea era capricioasă și trecătoare. Nu era specific caracterului lui Michael să-și dorească să devină robul iubirii.

Apăsarea buzelor lui se accentuă și ea uită la ce se gândea și i se dărui în întregime, lăsându-se la discreția lui. Îl iubea. Nu-i folosea la nimic dacă mai nega mult timp acest lucru. Senzația produsă de pielea lui netedă, de răsuflarea fierbinte și gustul de miere al gurii lui puse stăpânire pe simțurile ei, amețind-o puternic. Dar nu era numai atât.

Era adevărat că îi plăcea fața și trupul lui, dar în primul rând îi plăcea bărbatul din el. Îi plăcea cum mergea și felul cum ridica o

sprânceană atunci când îl mira ceva. Îi plăcea forța care se degaja din el și drăgălășenia copilărească ce revenea din când în când la suprafață. Îi plăcea felul cum o săruta, dându-i impresia că reprezenta pentru el cineva scump și unic. Îl plăcea așa cum nu-i mai plăcuse niciodată vreun alt bărbat, suficient pentru a-și uita îndoielile, resentimentele și să ia totul de la capăt. Era pregătită.... dacă el ar fi spus cuvintele potrivite.

Oare el bănuia cât de emoționată era? Simțea oare în timp ce o săruta că e gata să capituleze? Nu știa. Și poate nici nu era momentul potrivit să-i dezvăluie acest lucru.

O aventură de o noapte – asta spusese ea lui Bernice și lui Suzy. Cât de mult se înșelase! Ceea ce dorea mai mult decât orice pe lume, era să se unească pe viață cu Michael. Voia ca ea să fie a lui și el să-i aparțină. Dar era oare posibil așa ceva? Era Michael în stare să dăruiască? Sau lua pur și simplu ce i se oferea, după care pleca pentru totdeauna, fără să se uite înapoi?

Michael respira greu atunci când se dezlipi de ea ca să-i admire chipul. Ea simțea lângă pieptul ei bătăile accentuate ale inimii lui.

– Ești atât de dulce și frumoasă în lumina lunii, spuse el cu vocea emoționată. Mă faci să-mi pierd mințile.

– Și eu simt la fel ca tine, șopti ea lipindu-și obrazul de pieptul lui.

Dacă i-ar fi spus: "Să rămânem", ce s-ar fi întâmplat cu ei? Dacă i-ar fi spus: "Să mergem la mine...."? Plăcerea alunga spaima din sufletul ei și tânăra se înfioră. Îl dorea atât de mult....

Nu, nu sosise încă vremea să-i spună că-l iubește.

O luară încet înapoi spre oraș, înlănțuiți cu tandrețe. Căldura

trupului lui Michael era apărarea, armura ei. Era femeie și se îndrăgostise. Îl găsise pe bărbatul viselor ei.....

Atunci când se amestecară prin mulțimea din stradă, simți că Michael se încordează ușor și ridică ochii ca să vadă ce anume provocase reacția lui.

Se apropiau de ei Jeremy și Suzy. Pamela încercă să zâmbească.

– Vă distrați bine? întrebă ea tânăra pereche, neluând în seamă privirea curioasă a surorii ei.

Suzy clătină din cap, dar Jeremy încruntă din sprâncene. Și el observase intimitatea dintre Pamela și Michael, și era evident că se simțea jignit.

– E bun orice mijloc, nu-i așa Donovan? spuse el pe un ton agresiv.

– N-o lua iar de la capăt, Jeremy.

– De ce? îl provocă tânărul. Nu te folosești de pretextul serbărilor de Oktoberfest ca să dejoci planurile adversarului tău? Îți închipui cumva că uzând de farmecul tău o să reușești s-o convingi pe Pamela că ai dreptul să distrugi White Acres? Crezi că poți s-o cumperi fă.....

Deodată, dintr-un însoțitor agreabil, Michael se transformă într-un luptător fără milă. Mușchii maxilarelor lui se încordară și ochii începură să-i arunce fulgere de furie.

– Domnule Keaton, poți să mă acuzi de toate crimele posibile, dar n-o amesteca pe Pamela în toată povestea asta. Altfel, s-ar putea să-ți pară rău.

Jeremy se albi ca varul la față. Își drese glasul, dar nu putu să scoată niciun sunet. Michael îi aruncă o privire triumfătoare.

– Așa e mai bine. Moderația te avantajează.

Ei plecară, lăsându-l pe Jeremy singur cu furia lui, ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic. Cu toate astea, totul se schimbase.

Era adevărat că Pamela se îndrăgostise de Michael, dar se părea că greșea. Iubirea lor era sortită eșecului, era condamnată. Nu cumva chiar se folosea de ea ca să-și atingă scopurile, fără să aibă mustrări de conștiință?

Ura acele gânduri care o dureau și aruncau o lumină murdară asupra lumii care o înconjura. Atunci când își cufunda privirea în ochii lui Michael, citea în ei că el n-o va răni niciodată, dar când încerca să fie obiectivă.....

Fu străbătută de un fior.

– Ți-e frig?

– Nu, dar cred că e vremea să ne întoarcem acasă.

El simți răceala care domnea acum între ei și nu încercă să se apropie mai mult de ea. O conduse până la magazin și ea se întoarse spre el atunci când ajunseră la baza scărilor de la intrare. Poate că se aștepta ca ea să-l invite să urce la o cafea, dar n-o făcu. Inspiră adânc aer în piept și-l înfruntă:

– E adevărat ce spune Jeremy? Te folosești de mine?

Trăsăturile feței lui Michael se înăspriră și el se uită lung la ea înainte să-i răspundă.

– Caută răspunsul în inima ta.

Ea începuse să tremure, fără să se poată controla. Michael o speria. Nu fizic, dar ceea ce simțea pentru el era prea puternic, așa că nu i-ar fi fost deloc greu să folosească acea forță împotriva ei.

– Nu.... nu știu..... îngăimă ea.

– Cum adică nu știi? repetă el alb la față de furie. De ce îmi aduci

asemenea acuzații, Pamela? Ce am făcut ca să-ți pierzi încrederea în mine?

– M-ai mințit, șopti ea. Mi-ai ascuns adevărata ta identitate și m-ai lăsat să cred că te-ai întors pentru mine. De ce ai făcut asta?

– Probabil că vreau totul, Pamela, răspunse el fără nicio ezitare.

Mâinile lui alunecară de-a lungul umerilor tinerei și urcară până la mica venă care pulsa la baza gâtului.

– Totul, Pamela. White Acres..... și pe tine.

– Și ai face orice ca să obții ce vrei? îl întrebă ea pe nerăsuflate, cu inima bătându-i ca un ciocan în piept.

– Da.....

Ea simți focul necruțător al pasiunii mistuind-o din cap până-n picioare. El îi acoperi gura cu o ardoare dezarmantă, stârnind în trupul ei un răspuns înflăcărat la sărutul lui.

– Am să-ți mai las ceva timp, Pamela, spuse el, căutându-i privirea. Atât cât să te gândești la mine și la ce aștept de la tine.... Acesta e cadoul cel mai dificil pe care l-am făcut cuiva vreodată.

Îi dădu drumul din brațe cu un surâs indescifrabil pe buze.

– Scumpa mea, n-are nicio importanță dacă am mințit sau nu. Aș minți din nou, aș înșela, aș face orice ca să devii a mea. Obișnuiește-te cu acest gând.

Ea îl privi în tăcere și el îi înfruntă privirea multă vreme fără să clipească, de parcă ar fi vrut să-și întipărească în memorie fiecare curbă, fiecare unghi al chipului. Apoi îi întoarse spatele și Pamela se simți sufocată de o tristețe cumplită.

Capitolul 8

În zilele următoare, Pamela nu avu nicio clipă liberă. Cu ultimii bani rămași din vânzarea domeniului, făcuse mai multe comenzi și marfa începuse să sosească la magazin. În fiecare seară trebuia să rămână până târziu ca să rânduiască totul, conform planurilor stabilite dinainte.

Pe de o parte, se bucura de succesul pe care-l avea afacerea ei. Măcar așa treceau mai repede zilele fără să se mai gândească la Michael. Dacă n-ar fi fost atât de ocupată, probabil că ar fi pândit ore în șir soneria telefonului.

În schimb, deschidea cutii, sorta obiectele din ambalaje și-i dădea indicații lui Suzy.

– Ah, nu, săpunul acela să-l pui la produsele spaniole.....

– Stau și mă întreb ce fel de băi or fi avut ei pe vremea aceea, îi răspunse Suzy gânditoare, în timp ce executa indicațiile surorii ei.

– Ar fi mai bine să nu știi..... îi răspunse ea.

Pamela făcuse armistițiu cu Jeremy. Suzy îi ceruse să vină la

magazin a doua zi după Oktoberfest, ca să-și ceară scuze față de Pamela.

– Să știi că nu vreau să fac pe martira, îi spuse ea. Dacă vrei să lupți împotriva proiectului lui Michael de la White Acres, n-ai decât, dar n-o face în numele meu.

Jeremy abordă un aer disprețuitor, gândindu-se probabil că ea trecuse de partea dușmanului.

Trecură mai multe zile fără să aibă nicio veste de la Michael. Acesta își făcuse însă simțită prezența sub forma unui pachețel pe care i-l dăduse poștașul.

Ea desfăcu hârtia de ambalaj cu mâinile tremurânde, blestemându-se pentru slăbiciunea ei. În cutiuța de carton descoperi un săculeț din catifea roșie închis printr-un șnur din piele. Ea îl răsturnă ușor în palmă și brusc îi apărură dinaintea ochilor șapte pepite de aur.

"Dragă Pamela, îi scria Michael. Aceste pepite își au locul în sectorul "Goana după aur". Le-am găsit primăvara trecută în râul tău. Nu ți se pare că seamănă cu niște lacrimi?.... Mă întorc peste câteva zile. Așteaptă-mă, Michael".

Lacrimi? Lacrimi de aur. Ea le privi și ochii i se încețoșară în timp ce propriile lacrimi i se prelingeau pe obraji. Clipi din ochi. Pentru numele lui Dumnezeu nu voia să plângă! Îi disprețuia pe plângăcioși. În afară de ziua în care vânduse White Acres, nu mai plânsese de ani de zile. Chiar și la moartea tatălui ei își stăpânise plânsul cu demnitate. Și acum se lăsase înduioșată de câteva pepite de aur! Bine

că era singură în magazin! Trebuia să recunoască faptul că Michael și dragostea pe care i-o purta nu erau străine de starea de spirit, dar refuză să se mai gândească la acel subiect și-și alungă din minte acel incident.

Așeză pepitele pe o perniță din catifea neagră și le puse sus pe un raft.

Peste o oră, se răzgândi și le puse înapoi în săculețul roșu, după care-l vârî în buzunar. Dintr-un motiv inexplicabil, se simțea bine când le avea asupra ei și le atingea din când în când.

Poate că acele lacrimi din aur constituiau o legătură care-i unea pe Michael și Pamela de astăzi cu Michael și Pamela care se întâlniseră pe deal și se vrăjiseră unul pe altul?

Își propuse să pună pepitele la loc pe raft peste o zi sau două.

După-amiază, o aștepta o altă surpriză. Domnul Scofield, farmacistul de alături, se opri câteva clipe la magazinul ei, cu o foaie de hârtie roșie în mână.

– Mergi la ședință? o întrebă el vârându-i hârtia sub nas. Acest Jeremy Keaton e gata să răstoarne munții.

– Da, așa este, spuse ea luând fluturașul din mâna farmacistului.

Citi textul tipărit. Jeremy își proclama în el obișnuitele lui bazaconii, ilustrându-și vorbele prin citarea exemplului mai multor orașe ruinate de o expansiune prea mare și menționând altele în care lupta înverșunată împotriva dezvoltării crease niște oaze de liniște în lumea agitată în care trăiau. Urma o listă întreagă de argumente potrivnice centrului de distracții de la White Acres, ca și numele adepților acestei campanii.

În plus, ceea ce era cel mai important, era o poză a Pamelei. O

simplă poză însoțită de o legendă: "Pamela Starbuck, ultima descendentă a fondatorilor domeniului White Acres, nevoită să-și cedeze moștenirea celor de la "Miracle Development...."

Nu se preciza dacă ea sprijinea demersul lui Jeremy și nici că-i dăduse lui mână liberă s-o facă în numele ei, dar semnificația era evidentă.

– Sunt fluturași din ăștia în tot orașul, îi spuse domnul Scofield. Și aproape toată populația are intenția să meargă la adunare, săptămâna viitoare.

Pamelei îi trebuiră câteva secunde să-și revină de pe urma șocului pe care-l suferise.

Ea nu se opusese niciodată în mod oficial construirii acelui centru. În plus, refuza să se lupte cu Michael în public, mai ales după ce își dăduse seama că-l iubește.

Jeremy știa foarte bine că ea nu voia să participe în niciun fel la acea campanie și cu toate astea, o punea într-o situație penibilă.

Furioasă, Pamela bătu tot orașul în căutarea lui Suzy, pe care o găsi în cele din urmă la bibliotecă.

– Știai despre existența acestor fluturași? o întrebă ea brusc.

Suzy adoptă o expresie vinovată.

– Eu l-am sfătuit totuși să nu pună fotografia aceea..... Îmi pare rău, Pam..... El e foarte convins că asta îl va ajuta în lupta lui.....

– Bănuiesc că tu ești cea care i-ai dat poza.....

Suzy clătină tristă din cap.

– Nu mi-a spus la ce urmează s-o folosească.....

– El unde e acum?

– S-a dus la Berkeley să ceară sfatul prietenilor lui, spuse ea

groaznic de stânjenită. N-o să se întoarcă decât peste vreo două zile.

– Extraordinar! exclamă Pamela ironica. Și eu ce-ar trebui să fac? Să colind prin tot orașul și să spun fiecărui cetățean că existența pozei mele pe acel fluturaș e o greșeală?

Pe lângă furia pe care o simțea, se temea și de reacția lui Michael. De ce nu-i explicase clar poziția ei? De ce nu-i vorbise sincer? În schimb, evitaseră cu grijă să abordeze acel subiect frontal și acum situația devenise explozivă. Acum, toate argumentele ei ar semăna cu niște scuze. Dacă l-ar întâlni pe Jeremy, l-ar strânge de gât!

Dar fluturașul provocă și un nou incident. Dat fiind că Oktoberfest se terminase, doamna Gimbel se implicase în organizarea ședinței care, la inițiativa lui Jeremy, urma să aibă loc săptămâna viitoare.

Într-o după-amiază, aceasta se prezentă la magazin și o lăudă pe Pamela pentru schimbările pe care le făcuse.

– E minunat! Datorită ție, am putea să figurăm curând la un loc de cinste în ghidurile turistice.

– Da, așa este, o aprobă Pamela. Din nefericire, însă, cifra de afaceri nu e direct proporțională cu entuziasmul nostru.....

Avusese o zi foarte obositoare și își simțea moralul la pământ.

– Am investit și ultimul bănuț în afacerea asta, oftă ea, și dacă vânzările nu vor crește repede.....

Lăsă fraza neterminată, neplăcându-i să se plângă, mai ales în fața doamnei Gimbel, una din notabilitățile orașului.

– Dar mie și lui Suzy ne place foarte mult să facem aceste renovări, adăugă ea imediat.

– Sunt convinsă de asta, îi răspunse distrată doamna Gimbel.

Se apropie apoi de un raft și se uită la păpușile rusești.

– Au vreun nume? șopti ea, ca și cum păpușile ar fi putut s-o audă și s-ar fi simțit jignite.

– Nu încă, îi răspunse Pamela zâmbind, dar dacă doriți, puteți s-o botezați pe una din ele.

Doamna Gimbel arătă spre cea mai mare, care o privea cu ochii ei pictați.

– Petruşka, spuse ea hotărâtă, atingându-i fața cu degetul.

Atunci când se întoarse, figura ei își recăpătase expresia serioasă.

– Și acum, Pamela, trebuie să vorbim despre White Acres.

– Adică?

– Vrem să fim siguri că abordăm problema din toate unghiurile posibile. De aceea, am format un comitet care trebuie să meargă la fața locului ca să verifice proiectul lui Michael Donovan. Șefii companiei "Miracle Development" ne așteaptă la White Acres joi la ora unsprezece și ne-au invitat și la masa de prânz.

Se opri și-i zâmbi Pamelei.

– Am dori foarte mult să te alături și tu comitetului nostru.

– Eu? întrebă Pamela, simțind că-i stă inima în loc.

Nu-și prea dorea așa ceva. Se simțea și așa destul de prost pentru că fusese implicată în această luptă de către Jeremy și nu ținea să-și revadă fosta locuință.

– Dacă e din cauza acelui fluturaș.....

– Nu, draga mea, i-o repetă doamna Gimbel. Doi membri ai acestui comitet sunt pentru, doi sunt împotrivă și eu sunt total neutră. Pentru majoritatea locuitorilor acestui oraș, tu o să reprezinți întotdeauna White Acres, adăugă ea cu blândețe, luând-o de mână, și

ar fi foarte important pentru noi să-ți spui și tu părerea.

Pamela acceptă și doamna Gimbel plecă, având-o pe Petruṣka sub braț.

Mai rămăseseră cinci păpuși pe raft.

În după-amiaza următoare nu mai erau decât patru. Doamna Van Orden văzuse păpușa la doamna Gimbel și se hotărâse să-și cumpere și ea una.

– A mea se va numi Olga, îi spuse ea cu mândrie, în timp ce ieșea din magazin.

Pamela se bucură că făcuse ceva vânzare, dar se întristă că se despărțea de Olga.

Joi dimineață, membrii comitetului se adunară acasă la doamna Gimbel și două mașini îi duse pe toți la White Acres.

Pe toată durata drumului Pamela păstră tăcerea, dar mintea îi era frământată de emoții contradictorii. Nu mai fusese pe șoseaua aceea de la începutul verii și era pregătită să vadă multe schimbări, dar în momentul în care se va confrunta cu ele, se temea de reacția ei.

Copacii ofereau o adevărată paletă de auriu, galbenul, portocaliul și rozul amestecându-se cu verdele-deschis al pășunilor.

E un semn prevestitor, își spuse ea privind crengile uscate ale unui tufiș care se întindeau spre soare în dimineața aceea de toamnă. Îi plăcuse întotdeauna acel anotimp, deși anul acela i se părea a fi ceva mai trist.

– Am ajuns! anunță doamna Gimbel pe când intrau prin poarta cea mare și albă.

Pamela simți că i se pune un nod în gât. Se întorcea "acasă", dar acum nu mai era casa ei și-i păru rău că venise.

Făcu ochii mari pe când mergeau pe alee, privind stejarul gros la baza căruia ascunsese cutia ei cu comori pe vremea când avea șapte ani și bătrânul chioșc din grădină care adăpostea jocurile ei de copil în zilele ploioase. Apoi trecură prin fața stupilor de albine. Pe moment, simți o mare ușurare la vederea acelor mărturii ale trecutului ei.....

Cu prețul unui mare efort, nu întoarse capul spre vechiul cimitir familial. În macheta centrului, figurau pe acel spațiu noile grajduri și acea idee o rănea teribil. La gândul că toate acele pietre albe care purtau numele ființelor cele mai dragi ei fuseseră spulberate pentru plăcerea turiștilor bogați, i se făcu aproape greață.

Când ajunse în fața casei, observă toate amenajările efectuate de "Miracle Development".

Uriașa clădire colonială pe care o construiseră strămoșii ei domina în continuare peisajul, însă acum era înconjurată de altele noi. Căsuțe cu un singur etaj ocupau acum spațiul fostei grădini de legume și, la baza dealului, pe malul râului, se înălțau mai multe vile, care erau niște copii fidele ale casei principale.

Grădinari peisagiști plantaseră copaci în jurul vilelor, astfel că se evitase aspectul deprimant al majorității șantierelor.

Tânăra nu putea să nu recunoască adevărul: se făcuse o parcelare foarte frumoasă. Își repetă acest lucru și în timp ce vizita o vilă-prototip înconjurată de păduri. Totul era foarte frumos, dar nu mai semăna cu White Acres.

Se plimbă pe fosta ei proprietate cu o detașare ciudată. Acolo era un loc total nou, care nu mai făcea parte din viața ei și nu trebuia s-o mai afecteze cu nimic. Atunci, de ce se simțea atât de stingherită?

Răspunsul veni cu viteza fulgerului. Îi era frică să intre în casă!

După ce terminară de vizitat, șefii de la "Miracle Development" veniră să-i ia cu niște mașinuțe electrice ca să-i ducă pe deal, dincolo de fântâna legămintelor, pentru a le arăta superbul teren de golf.

Ea zâmbi când văzu că falsa fântână era încă acolo. Oare Michael o cruțase în amintirea întâlnirii lor? Probabil că n-o va mai păstra multă vreme, își spuse ea. Era prea veche și dărăpănată în comparație cu vilele noi.

Apoi fură conduși în apropiere de râu, vizitară șantierul viitorului debarcader, al hangarului pentru bărci și studiară planul ca să vadă locul unde se va construi restaurantul.

După aceea se întoarseră spre casă și Pamela simți că i se pune din nou un nod în gât de emoție.

Se întrebă dacă Michael se afla în interiorul casei. Nu mai auzise de el de la Oktoberfest, în afară de ziua în care primise pepitele de aur.

– Domnul Donovan lipsește, le spuse atunci ghidul lor, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile.

Bob era unul din cei mai devotați asistenți ai lui Michael.

– M-a rugat să vă cer scuze în numele lui, dar a fost reținut cu afaceri la Los Angeles mai mult timp decât prevăzuse.

Japonia, Seattle, Los Angeles..... Oare omul acela va mai termina vreodată cu călătoriile? Pamela coborî din mașinuță și ridică ochii spre intrarea impunătoare pe care intrase de atâtea ori.

– Vă rog să intrați.

Ea rămase pe loc, încremenită de emoție. Doamna Gimbel, văzându-i ezitarea, o luă cu blândețe de braț. Zumzăitul din urechi i

se accentuă, dar picioarele reușiră s-o ducă până în casă.

Când ajunse în hol, se uită spre salon, sufragerie și bibliotecă. Ce se întâmpla oare? Totul era așa cum îl lăsase cu câteva luni în urmă. Rămase țintuită, apoi alergă dintr-o încăpere în alta. Da, aceleași mobile, aceleași tablouri, aceleași vaze de flori, totul era la fel.... doar că era mult mai frumos. Lemnăria fusese restaurată, pereții zugrăviți, draperiile arătau ca noi, dar niciun detaliu al decorațiunii vechi nu fusese schimbat.

Fu cuprinsă de o tulburare nedefinită. Trebuia să se bucure sau să se întristeze? Se aștepta să vadă niște schimbări mari și era pregătită să înfrunte durerea pe care acestea i-ar fi provocat-o. Acum însă era total descumpănită. Ecoul trecutului ei încă mai răsuna în acele încăperi, dar nimeni n-avea dreptul să-l audă. Nimeni în afară de ea și de Suzy.

Se așezară cu toții în jurul mesei din sufragerie, unde se adunase de atâtea ori familia ei cu ocazia mesei de duminică.

– A sosit bucătarul-șef? vru să știe doamna Gimbel.

– Nu, răspunse Bob. Avem o bucătăreasă care pregătește masa pentru muncitorii care stau aici, dar domnul Donovan a angajat pe cineva special pentru astăzi. Voia să vedeți cu ochii voștri calitatea mâncării care va fi servită aici.

Felurile care le fură prezentate erau pur și simplu delicioase. La primul etaj trona o masă joasă, împodobită cu un buchet de flori proaspete, ceea ce era ceva nou și de un efect foarte frumos. Se îndreptă spre fosta ei cameră și, cu o mână tremurândă, apăsă pe clanță.

Bineînțeles că obiectele ei personale dispăruseră, dar restul nu se

schimbase. Cuvertura de pe pat, draperiile asortate, pe care le cumpărase cu numai câțiva ani în urmă, înviorau și acum atmosfera cu culorile lor lucioase.

– Dacă mi-aș aduce înapoi hainele și tablourile, totul ar redeveni ca înainte, șopti ea.

Oare de ce Michael nu redecorase acea cameră? Ce nevoie mai avea de acele încăperi, din moment ce construia vile pentru musafiri?

Când ajunse din nou pe coridor, întoarse capul spre camera stăpânului, cea în care dormiseră părinții ei. Probabil că în prezent era locuită de Michael. Din câțiva pași ajunse în fața ușii acesteia, o deschise și aruncă o privire înăuntru. Nici acolo nu se schimbase nimic.

Cu privirea încruntată, se năpusti spre camera pe care mama ei o botezase.... "camera albastră". Era ultima încăpere suficient de mare pentru a sta în ea Michael. Timiditatea îi dispăru și împinse ușa fără nicio ezitare.

Prezența lui Michael ieșea în evidență de la prima privire. Acum recunoștea că centrul de distracții pe care-l construia pe fostul ei domeniu era superb. Transformările pe care le făcuse o deranjau, dar va învăța să le accepte. Totuși, se va obișnui oare cu caracterul lipsit de morală al lui Michael? Avea apucături de pirat, scrupule de corsar.... Îl iubea, dar era și îngrozită de el.

Se apropie de dulap și trase de ușa glisantă. Hainele lui erau acolo. Întinse mâna, luă una din cămăși între degete și-și afundă fața în materialul ei proaspăt călcat.

Pe măsură ce studia lucrurile bărbatului pe care-l iubea, inima îi bătea din ce în ce mai tare, astfel că la un moment dat fu pe punctul

să leșine. Atinse cu degetele lâna aspră a unui pulover uitat pe spătarul unui scaun și pielea unei mape de birou.

Dinspre parterul casei se auzeau zgomote înăbușite și râsete. Se hotărî să se ducă la însoțitorii ei, dar nu imediat. Se apropie de pat, netezi cuvertura și mângâie perna moale. Perna lui Michael. Deodată, un val de emoții explodă în trupul ei. Se așeză pe pat și puse încet capul pe pernă, inspirând parfumul bărbatului pe care nu se putea hotărî să-l urască.

Un zgomot care venea de pe coridor o făcu să întoarcă rapid capul, dar nu mai avu timp să se ridice în picioare înainte ca Michael să apară în pragul ușii. Într-o mână purta o valiză și în cealaltă o servietă diplomat. Cravata îi era desfăcută și cămașa descheiată la gât. Părea foarte obosit, dar când o văzu, zâmbi.

– Ai văzut? șopti el înainte să închidă ușa în urma lui. Ți-am spus că mi s-a îndeplinit dorința?

Pamela era prea zăpăcită ca să se mai simtă jenată. Se ridică și îngăimă o scuză ca să-și justifice prezența în cameră.

– Ssttt, nu spune nimic, șopti el punându-i un deget pe buze. Nu vreau să aud nimic logic și rațional.

O sărută ușor pe buze.

– Lasă-mă să cred că ai venit aici împinsă de o forță irezistibilă, cu care nu te-a lăsat inima să te lupți.

O necăjea puțin, dar deoarece el o sărută din nou din ce în ce mai pasionat, tânăra simți cât de serioase erau vorbele lui.

– Am făcut o vizită, se apără ea. Am venit cu comitetul.....

– Da, știu. I-am văzut jos.

– Și voiam să văd ce s-a ales de White Acres după ce a intrat în

mâinile noului proprietar. Cum a fost șederea la Los Angeles? adăugă ea pe un ton detașat.

Michael oftă adânc și-și dădu haina jos. Pamela simțea în mod confuz că ar fi trebuit să plece, dar ceva anume o reținea.

– Los Angeles? repetă el. Mi-am petrecut timpul acolo într-un subsol luminat cu neon, negociind un contract. Nici măcar n-am văzut lumina soarelui.

Își trecu mâna prin păr, vizibil obosit.

– N-am dormit de cel puțin patruzeci și opt de ore.

Folosindu-se de acest pretext, ea se îndreptă spre ușă.

– Te las să te odihnești.

El ridică o mână, s-o oprească.

– Nu pleca, spuse el cu blândețe. Mai stai puțin.... și nu-ți face griji. Deocamdată nu mă simt în stare să atentez la virtutea ta.

O prinse cu mâna după ceafă și o trase spre el. Tânăra nu putu rezista mângâierii lui.

– Vrei.... vrei să-ți masez spatele? îl întrebă ea aproape în șoaptă.

Regreta deja gestul ei impulsiv atunci când Michael începu să-și descheie nasturii cămășii, fără să catadicsească să-i mai răspundă. Nu-și închipuise niciodată că va trebui să atingă pielea lui goală și ceea ce i se păruse simplu în momentul în care-i făcuse propunerea deveni brusc o sarcină imposibilă de îndeplinit.

Michael se trânti pe pat cu un suspin fericit și, întorcând fața spre ea, îi zâmbi cu pleoapele grele de somn.

Ea își apropie mâna cu timiditate de spatele lui și începu să-l maseze, mai întâi cu o mână, apoi cu amândouă, frământându-i pe rând energic și blând mușchii amorțiți de oboseală. În câteva minute

descoperi mișcările care îl alinau pe Michael.

– E minunat, șopti el cu o voce somnoroasă. Nu te opri.....

Ea zâmbi, fericită că îi producea plăcere. Pielea lui era mai moale precum catifeaua și în timp ce mâinile ei acționau asupra spatelui său, simțea jocul mușchilor lui sub palmele ei. Ar fi dorit atât de mult să se aplece și să-l sărute între umeri.....

– Acolo, spuse el brusc, întinzând ceafa în momentul în care degetele îi atingeau mușchii încordați ai gâtului. Mai tare.

Ea îl ascultă și el suspină mulțumit.

– Bănuiesc că doamna Gimbel nu s-a gândit la un asemenea tratament atunci când te-a racolat în comitetul ei, glumi Michael.

– Comitetul!

Pamela se ridică, de parcă ar fi fost fulgerată. Cum de uitase de el?

– Stai liniștită, îi spuse Michael cu ochii tot închiși. S-au dus să viziteze grajdurile. Vor crede că te plimbi prin parc.

Ceva mai calmă, ea își odihni mâinile pe spatele lui, bucurându-se de frumusețea netedă a pielii lui. Era minunat să-l vadă torcând sub mângâierile ei, ca o panteră îmblânzită.

– Ce concluzii a tras comitetul tău? o întrebă el brusc.

– Încă n-am discutat cu toții. Intenționăm s-o facem după ce ne întoarcem în oraș. Michael..... eu..... apropo de Jeremy.....

– N-are nicio importanță, îi răspunse el dând din umeri. Îl înțeleg foarte bine pe acest tânăr. Pe undeva, semănăm foarte mult.

– Cum adică? exclamă Pamela izbucnind în râs.

– Înțeleg perfect motivația lui.

Vocea i se aspri însă, ca și mușchii umerilor săi.

– Dar de data asta va pierde, pentru că eu nu voi abandona

niciodată White Acres.

Îndârjirea lui o impresionă pe Pamela.

– De ce îi dai atâta importanță?

– Din mai multe motive.

Michael se răsuci brusc și o trase spre el.

– Rămâi cu mine, Pamela, șopti el cu vocea plină de emoție, strângând-o tare la pieptul lui. Nu vreau să mă mai întorc niciodată acasă și să nu te găsesc aici.

Neștiind dacă vorbea serios sau nu, ea se ghemui la pieptul lui, ca și cum își găsise în sfârșit un cămin.

Deodată, se auzi un zgomot de pași pe coridor și amândoi rămaseră nemișcați, cu urechile ciulite.

– Sunt îngrijorată în privința Pamelei, spuse vocea doamnei Gimbel. Unde ar putea să fie?

Întrebarea ei fu urmată de un murmur de voci, apoi cineva zise:

– Să încercăm în camera lui Michael. Poate el știe.

Pamela înțepeni, își duse mâna la gură și Michael râse pe înfundate. În clipa aceea, vocea fermă și hotărâtă a lui Bob liniști agitația din fața ușii lui.

– Domnul Donovan abia s-a întors din călătorie și nu vă dau voie să-l deranjați. O să-l întrebăm mai târziu, în cazul în care prietena dumneavoastră tot nu s-a întors până atunci.

– Bunul și bătrânul meu Bob, șopti Michael.

Pamela râdea pe înfundate și el o strânse la pieptul lui, molipsit de veselia ei. Auziră grupul coborând înapoi la parter și dădură în sfârșit frâu liber hohotelor de râs.

– Rămâi cu mine, șopti Michael din nou. O să le spun că te-ai

întors pe jos.

– Pe jos? Dar asta mi-ar lua câteva ore!

– Exact. Asta va fi explicația pentru faptul că n-o să ajungi decât mâine dimineață.

Pamela îl privi cu tandrețe. Deodată, el schimbă pozițiile și ea se trezi întinsă în locul lui, iar Michael stătea aplecat deasupra ei.

– Ești atât de frumoasă, spuse el.

Gura lui se uni cu a ei într-un sărut care spulberă și ultimele rețineri ale Pamelei. Sub mângâierile lui, ea se deschise ca o floare, răspunzând pasiunii lui cu o fervoare care poate ar fi mirat-o dacă ar fi fost conștientă de ea. Mâinile lui Michael îi mângâiau tot trupul, luându-i sânii în căușul palmelor, atingându-i abdomenul, trezind-o la viață într-un mod pe care n-ar fi îndrăznit niciodată să și-l imagineze.

Era un fel de revelație, de parcă s-ar fi născut a doua oară. Acum înțelegea cu adevărat sensul cuvântului "feminitate". Avea nevoie de Michael, de bărbatul din el. Îl iubea, îl dorea..... în ciuda îndoielilor care o frământau. Era pregătită. Acum știa că nu mai exista cale de întoarcere.

Ea îi puse mâna pe abdomen cu pudoarea inocenței și Michael fu scuturat de un tremur puternic. El se ridică în capul oaselor, cu privire rătăcită și sări în partea cealaltă a patului.

– Pleacă, Pamela, șopti el cu o voce răgușită. Pleacă până mai am forța să nu te rețin.....

Ea întinse nehotărâtă mâna spre el.

– Michael....

– Pleacă, Pamela, repetă el pe același ton. Dacă rămâi acum, va fi

pentru totdeauna.

Ea dorea atât de mult să-l facă fericit! Oare el nu simțea asta? Dar pe măsură ce ceața produsă de senzualitate se risipea în mintea ei, înțelese că ar fi nebună să se ia după el.

– Bine, șopti ea, neputând să-și ia ochii de la el.

El întinse mâna spre părul ei, care i se răsfiră printre degete.

– Niciodată n-am așteptat atât de mult, gândi el cu voce tare. Când o să te hotărăști să rămâi cu mine?

Să rămână? Numai "să rămână?" Cu câteva secunde mai devreme, spusese "pentru totdeauna", dar în realitate ce voia să spună? Ea îi căută privirea, încercând să ghicească acolo sensul cuvintelor lui.

– După ședința municipală, îi răspunse ea. Cred că ar fi preferabil să nu ne mai vedem până atunci.

El o aprobă și ea se ridică, își netezi hainele de și-și trecu mâna prin păr.

– Dar după ședință, adăugă el, o să dau la o parte aceste rețineri ridicole. După ședință, o să vii să stai cu mine.

Ea se simți cuprinsă de un val de fericire. Da, îl va urma până la capătul lumii.

– La revedere, Michael, spuse ea.

Tânăra ieși din camera lui, închise ușa în urma ei și se sprijini câteva clipe cu spatele de ea, ca să prindă puteri.

– O să-mi fie dor de tine, șopti ea.

***

Se întoarse în oraș împreună cu ceilalți membri ai comitetului. Mașina ei o aștepta în fața casei doamnei Gimbel.

– Ai prins vreo ocazie să vorbești cu domnul Donovan? o întrebă ea, luând-o pe nepregătite.

Ea îi spusese că se plimbase prin parc și spera ca minciuna să nu i se citească pe față.

– Da, câteva minute. De ce?

– Cu atât mai bine. Știai că el a propus să faci parte din comitetul nostru?

Această descoperire o șocă pe Pamela. De ce-i venise lui o asemenea idee? Se simți străbătută de un fior rece. Nu-i plăcea deloc să aibă bănuieli în privința lui Michael și găsea întotdeauna o justificare purtării lui uneori ciudate.

Era foarte îndrăgostită de acest bărbat, dar de fiecare dată când întorcea spatele, un eveniment oarecare îi dovedea că greșea. De ce viața nu era mai simplă? De ce nu era liberă să-l iubească? De ce se interpuneau între ea și iubirea ei evenimente exterioare?

– Da, a insistat în mod deosebit, ca să vezi cu ochii tăi schimbările care au apărut după plecarea ta de la White Acres. Vrea neapărat să te convingă că are intenții bune....

– Am înțeles.

"E ușor de convins Pamela, își spuse ea cu tristețe. E de-ajuns s-o mângâi câteva minute pe un pat...." Deveni stacojie la față de furie, lucru care se observă și în vorbele ei.

– Credeam că în afacerea asta sunteți imparțială, spuse ea pe un ton aspru.

– Dar sunt, draga mea, exclamă doamna Gimbel, neluând în

seamă tonul acuzator al Pamelei. Îl cunosc pe tatăl vitreg al lui Michael de ani de zile. Chiar eu sunt aceea care i-a propus ca "Miracle Development" să se intereseze de White Acres, atunci când am aflat că o vinzi.

Pamela se uită la ea uluită. Dar oare de ce se mira? Domnul Harding, prietenul familiei Gimbel de zeci de ani, probabil i-a cerut ajutorul domnului Gimbel ca să-i găsească un cumpărător, ca un fel de favoare pentru familia Starbuck. Cine s-ar fi gândit la complicațiile pe care le va stârni acea acțiune simplă și generoasă?

Îndoielile o chinuiau tot timpul, în ciuda eforturilor ei de a le alunga. Se gândi din nou la ce spusese Jeremy. Acesta afirmase că oamenii de teapa lui Michael cumpărau cu ușurință sprijinul persoanelor importante care s-ar fi putut opune planurilor lor.

– Asta se numește imparțialitate?

– N-am luat niciun comision, dacă asta vrei să insinuezi, dar mă simt răspunzătoare de bunăstarea locuitorilor unui oraș și încerc de ani de zile să contribui la prosperitatea lor. Te rog să mă crezi că, dacă aș fi avut cea mai mică îndoială referitor la efectele dezvoltării domeniului White Acres asupra văii, aș fi prima care să condamne proiectul, îi explică ea, bătând-o ușor pe brațul pe Pamela. După părerea mea, acest centru de distracții e exact lucrul de care are nevoie comunitatea noastră ca s-o trezească din amorțeala în care trăim de zece ani și mai bine.

Văzând sinceritatea cu care vorbea însoțitoarea ei, Pamela nu îndrăzni să mai insiste. Doamna Gimbel se bucura de o reputație nepătată pe care o merita cu prisosință. Atunci, de ce se încăpățâna Pamela să aibă îndoieli față de cei care aveau vreo legătură cu

Michael? Oare va lăsa emoțiile să-i întunece judecata? Deodată, i se făcu rușine de ea însăși.

– Acest proiect pare să reprezinte foarte mult pentru Michael, spuse ea încet.

– Ai spus un lucru foarte adevărat. Ai auzit vorbindu-se despre frații lui, nu-i așa?

Pamela clătină din cap în sens negativ.

– Mai bine zis frații lui vitregi, respectiv copiii primei soții a lui Marshall Bentworth. Ei nu l-au agreat niciodată pe Michael și atunci când el s-a dovedit a fi un strălucit om de afaceri, ca și tatăl său vitreg, antipatia lor față de el a crescut și mai mult. Acum, după ce Marshall s-a pensionat, cei trei fii își dispută puterea și fiecare din ei încearcă să-și dovedească superioritatea în fața tatălui lor. Toată lumea însă crede că numai Michael are forța necesară să conducă o companie de o asemenea importanță. El e însă pus în inferioritate de vârsta pe care o are și lipsa legăturilor de sânge cu Marshall. Succesul pe care-l va obține cu White Acres îi va asigura conducerea firmei "Miracle Development". Din această cauză, se va folosi de orice mijloc pentru a duce la bun sfârșit acest proiect.

Aceste ultime cuvinte răsunară ca un ecou în urechile Pamelei. "Orice mijloc...." Inclusiv operațiunea de a o seduce pe ea? Oare făcea și ea parte din planurile lui? Nu cumva o mințise încă de la început?

– Acum, te rog să te duci acasă. Sunt sigură că ești foarte obosită, îi spuse amical doamna Gimbel, ajutând-o să urce în mașina ei.

Somnul o ocoli pe Pamela în noaptea aceea. La ora trei noaptea se ridică din pat și deschise sertarul biroului ei, de unde scoase cu

mâinile tremurând coronița de gardenii ofilite pe care Michael i-o împletise cu mâinile lui la petrecerea lui Philip. Se așeză pe marginea patului și începu să privească în gol.

Îl iubea pe Michael Donovan. Cel puțin de acest lucru era sigură. Restul nu era decât un joc de puzzle răvășit pe care n-avea nici puterea și nici curajul de a-l recompune.

El își făcuse adepți printre persoanele cele mai influente ale orașului cu o ușurință incredibilă. Primăria îi dăduse toate autorizațiile necesare ca să construiască tot ce avea nevoie, fără să opună nicio rezistență.

Michael..... Jeremy..... Aceeași dorință de a impresiona un tată..... Oare nu plătise ea prețul acestei lupte?

În mintea ei, neîncrederea alterna cu convingerea referitor la sinceritatea lui Michael. Închise ochii și își dori ca ședința municipală să se fi terminat deja. Două zile.... În două zile va afla adevărul.

Capitolul 9

Cele două zile i se părură că durează o veșnicie.

Magazinul era gata pentru marea inaugurare și cele două surori erau mulțumite de rezultatul muncii lor. Avuseseră grijă să pună în valoare fiecare obiect și amenajarea vitrinelor era o reușită perfectă.

Până acum, vânzările fuseseră destul de rare. De curând, un cuplu cumpărase două păpuși rusești, după ce o admiraseră pe cea a doamnei Gimbel.

– Suzy! spuse Pamela în timp ce privea distrată cele două păpuși care mai rămăseseră și păreau să se plictisească în vitrină. Avem cumva adresa acelei femei?

– Care femeie? se interesă Suzy cu o oarecare lehamite în glas.

Cruciada lui Jeremy o apăsa din ce în ce mai tare pe tânără. Avea cearcăne sub ochi și își pierduse obișnuitul lui entuziasm. În plus, cum ieșea în stradă se găsea mereu câte cineva să-i pună întrebări referitoare la White Acres și Pamela. Dintr-un motiv necunoscut de ea, oamenii păreau să evite să vorbească direct cu sora ei.

Era adevărat că era foarte atașată de White Acres, dar se simțea gata să descopere și alte orizonturi. Dacă Jeremy n-ar fi început acea campanie, era convinsă că i-ar fi plăcut acel centru de distracții. Ea trebuia însă să-l susțină pe Jeremy.

– Cea care face păpușile, preciză Pamela. Crezi că am putea să comandăm mai multe?

– Păpuși? repetă Suzy, revenind la realitate. Crezi că le vor plăcea indienilor? glumi ea.

– Ei adoră păpușile, spuse Pamela cu o figură amuzată, ca și mine de altfel. Ce-ai zice să mai luăm șase?

În clipa aceea, în magazin intră domnul Scofield.

– Aș vrea să cumpăr una din păpușile acelea până nu se vând toate, spuse el zâmbind. Sunt într-adevăr superbe. Vreau să i-o fac cadou fiicei mele pentru a-și decora casa nouă din Hanford.

– Vreți s-o luați chiar acum? îl întrebă Pamela cu părere de rău.

– Da, te rog.

Se scărpină în bărbie în timp ce se uita la cele două păpuși.

– Mă întreb dacă n-ar fi mai bine să le iau pe amândouă. Soției mele sunt convins că îi va face plăcere acest cadou.

– Nu se poate. Ultima a fost deja rezervată, se grăbi să spună Pamela, neluând în seamă figura surprinsă a surorii ei. Dar foarte curând vom mai primi și altele. Vă rog să treceți pe la noi peste câteva zile.

După ce domnul Scofield ieși din magazin, Suzy se uită veselă la Pamela.

– Mai bine am vinde numai păpuși! exclamă ea.

Se îndreptă apoi spre casa de marcat și scotoci printre hârtiile din

sertar.

– Cred că nu mi-am notat adresa femeii care le face, îi mărturisi ea cu un aer supărat.

Pamela se simți mai dezamăgită decât ar fi trebuit din cauza acelei vești. Luă ultima păpușă și o așeză pe casa de marcat, deși prezența ei acolo o cam deranja.

– Te botez Anna Karenina, șopti ea zâmbindu-i.

Ar fi putut să jure că Anna Karenina îi răspunsese și ea tot cu un zâmbet.

***

Comitetul își ținu ultima ședință în ziua stabilită și membrii acestuia trebuiră să recunoască faptul că Michael făcuse o treabă foarte bună la White Acres. Hotărâră deci să aprobe proiectul printr-un raport pe care-l întocmi doamna Gimbel.

În cazul în care Jeremy nu scotea din mânecă un argument în ultimul moment, se părea că Michael va avea cu siguranță câștig de cauză, își spuse Pamela.

Cu toate astea, când venise s-o ia pe Suzy ca s-o însoțească până la ședința care urma să hotărască soarta proiectului companiei "Miracle Development", Jeremy părea bine dispus și foarte încrezător în succesul lui. Acesta nu dădu prea mare atenție reproșurilor Pamelei referitor la plasarea fotografiei ei pe fluturaș fără permisiunea ei.

– Nu ți-am cerut să participi la campania mea, Pamela. Eu doar am făcut totul public. Nu poți să mă oprești să fac așa ceva.

Pamela era atât de sigură că el urma să piardă partida, încât n-o lăsă inima să mai insiste asupra subiectului.

– Michael Donovan va fi învins în curând. Pe șantierele lui totul merge prost. Muncitorii lui au format pichete de grevă. Sunt convins că vom repurta o victorie strălucită.

Pamela nu-i mai spuse că în acea afacere ea nu era de partea lui, pentru că n-ar fi ascultat-o. De altfel, nimeni nu părea să-și facă probleme în legătură cu părerea ei încă de la începutul acelei povești și toți credeau că ea se opunea proiectului propus de "Miracle Development".

Totuși, nici ea nu știa dacă respingea total schimbările făcute de Michael. Poate că nesiguranța ei era datorată faptului că era îndrăgostită de el?

Pamela îi însoți pe Jeremy și pe Suzy la ședință și, în timp ce ieșea din mașină, îl zări pe Michael pe celălalt trotuar. Tocmai se pregătea să-i facă semn, dar el se întoarse brusc și ea observă că avea un fluturaș în mână. Probabil era furios pentru că descoperise fotografia Pamelei în josul acestuia. Totuși nu înțelese de ce era supărat, el nu-i lăsase nici măcar o șansă de a se explica. Era foarte preocupat numai de ce se va întâmpla la acea ședință?

Mulțimea umpluse holul uriaș și zumzetul conversațiilor era asurzitor. Pamela, urmată de Suzy și de Jeremy, își croi drum până în sală și reuși să se strecoare până în primele rânduri. Intră și Michael după ea și se așeză în apropierea ei.

Primarul ceru să se facă liniște și murmurul se stinse treptat.

Foarte agitat, Jeremy se întorcea tot timpul spre ușa de la intrare, și Pamelei îi părea rău pentru el, gândindu-se la rezultatul acelei ședințe. Deși părea foarte sigur pe el, nu se îndoia nicio clipă că va ieși învins. Deodată, fața tânărului fu luminată de un zâmbet larg, când văzu persoana care intrase de curând în fundul sălii.

– O să te apuce tremuriciul, Donovan, șopti el cu un aer satisfăcut.

Tocmai în acel moment, primarul îl invită pe Jeremy să vină pe podium. El luă microfonul pe care i-l întindea primarul și își expuse din nou argumentele, cunoscute deja de toți, pentru neînceperea construcției centrului de distracții.

Pamela se uita cu coada ochiului la Michael, care afișa un aer liniștit.

– V-am rezervat o surpriză care s-ar putea să-i îndemne pe ultimii partizani ai domnului Donovan să se îndrepte spre noi, anunță Jeremy cu un aer sarcastic. Vedeți dumneavoastră, s-ar părea că Michael Donovan nu e la prima încercare.... A mai vrut să transforme un orășel din Oregon în paradis pentru turiști. Din fericire pentru ei, locuitorii s-au revoltat la timp și au alungat "Miracle Development" înainte ca lucrurile să meargă prea departe. Unii din ei au acceptat să vină printre noi ca să ne relateze propria lor versiune a faptelor.

Cele două persoane despre care vorbise Jeremy se îndreptau acum spre podium.

Pamela nu-l scăpa pe Michael nicio clipă din ochi și transformarea bruscă a trăsăturilor feței lui îi îndureră inima. El îi aruncă o privire acuzatoare, părând convins că ea îl trădase relatându-i lui Jeremy povestea pe care i-o spusese în timp ce se aflau amândoi la White

Acres.

Cei doi cetățeni din Yellow Fin povestiră o scorneală murdară care nu lumina cu nimic subiectul supus dezbaterii în care era vorba despre niște acțiuni ilegale și sume de bani risipite în stânga și în dreapta pentru a cumpăra anumite persoane.

Atunci când povestea se termină, murmurele care se auzeau în sală lăsară să planeze o îndoială asupra rezultatului ședinței. Schimbarea radicală a opiniei generale era evidentă și, atunci când Michael se ridică în picioare ca să se urce pe podium, neîncrederea și ostilitatea care domneau în sală erau aproape palpabile.

Pamela fu nevoită să se stăpânească pentru a nu se lua după el și să strige la oamenii din sală că erau manipulați într-o manieră josnică. În ciuda a ceea ce credea Michael despre ea, tânăra era gata să facă orice pentru a-l ajuta.

El rămase tăcut câteva secunde, plimbându-și privirea de jur-împrejurul sălii. Apoi, ochii lui lipsiți de orice emoție se opriră asupra Pamelei.

În cele din urmă, luă cuvântul. Sala se relaxă puțin câte puțin atunci când el pomeni despre contactele plăcute pe care le avusese cu locuitorii din zonă. Vorbi despre Jerry Renault și lumânările lui sculptate, Sheree Craighton și bijuteriile ei și despre alți câțiva. Pe fețele cetățenilor începură să apară zâmbete.

El îi ridiculiză ușor și fără răutate pe acuzatorii lui din Oregon. Treptat, se produse o minune. Atunci când abordă problema locurilor de muncă și le aminti că el îi dăduse de lucru soțului infirm al lui Sheree, nu era greu de ghicit, privind publicul, că el câștigase partida.

Pamela era cucerită de puterea de convingere a lui Michael și de fascinația pe care o exercita asupra celor prezenți în sală. Oamenii îl plăceau în mod instinctiv și erau gata să-l declare învingător fără putință de tăgadă. În urmă cu câteva minute, o duruse inima pentru el, dar acum își făcea griji pentru Jeremy a cărui figură pălea din ce în ce mai mult.

Michael părăsi podiumul în aplauzele entuziaste ale mulțimii.

Doamna Gimbel luă atunci cuvântul ca să citească raportul favorabil al comitetului. Apoi, primarul propuse să se treacă la vot și Michael câștigă cu o majoritate zdrobitoare.

Pamela aruncă o privire spre Jeremy, care părea să fi îmbătrânit cu zece ani. Avea trăsăturile desfigurate de lovitura pe care o primise.

Atunci când se ridică împleticindu-se, Suzy se luă după el și Pamela nu se duse să-i caute. Nu hotărâse împreună cu Michael că după terminarea ședinței se va duce la el? În adâncul sufletului, ea jubila, dar deocamdată el părea neabordabil. Fiecare om voia să se apropie de el, să-i strângă mâna, să-l felicite. Înfrângerea lui Jeremy devenind astfel și mai dureroasă.

Plină de tristețe, Pamela nu știa spre care din cei doi bărbați să se îndrepte. În acel moment o zări pe Suzy croindu-și drum prin mulțime, dând din coate ca să poată ajunge la ea.

– Vino repede, Pamela, te rog! exclamă ea. Jeremy e pe cale să-și piardă mințile.

Pamela tocmai se pregătea s-o urmeze pe sora ei când Michael ajunse lângă ea. În ochii lui observă o sclipire pe care nu i-o cunoștea și nu citi în ei nicio urmă de căldură.

– Ședința s-a terminat, Pamela, o anunță el pe un ton aspru. Am

venit să te iau.

Ea ardea de nerăbdare să plece cu el, dar Suzy o implora să meargă cu ea. Pamela nu putea să nu ia în seamă rugămintea pe care o citea în ochii surorii ei.

– Nu.... nu pot, îi spuse ea lui Michael, punându-i mâna pe braț. Trebuie să.....

El se feri de atingerea ei, refuzând s-o asculte.

– Nu te mai obosi să-mi explici, Pamela. Am înțeles și singur.

Pamela nu apucă să-i răspundă că el îi și întoarse spatele și fu înghițit de mulțimea susținătorilor lui. Tânăra se uită speriată la Bob.

– Spune-i că trebuie s-o ajut pe Suzy.... Jeremy nu se simte bine. O să-l sun imediat ce... îi spuse ea gâfâind.

– De ce-ți mai bați capul cu Jeremy? o opri el cu dispreț în glas. Cu voia sau fără voia ta, oricum centrul de distracții se va construi.

Ea îl privi uluită câteva clipe, înainte să-i poată răspunde.

– Dar nu e vorba despre asta..... n-ai înțeles.....

– Ba da, am înțeles perfect, i-o reteză el din nou. Eu și Michael știm foarte bine că l-ai trădat încercând să-i smulgi informații pentru a le divulga inamicului. Pe când el făcea totul ca să-ți aline temerile împărtășindu-ți planurile lui, tu ai profitat de ocazie și ai scotocit prin camera lui în căutarea unor probe împotriva lui.

– Ce-ai spus? exclamă ea tulburată.

El îi aruncă o ultimă privire plină de dispreț, după care plecă.

Total nedumerită, Pamela traversă mulțimea până ajunse la bar, unde o aștepta Suzy. Jeremy era prăvălit pe un taburet și bea whisky. Pamela o ajută pe sora ei să-l târască afară din camera plină de fum.

Îl urcară cu forța în mașină. Pamela acționa ca în transă, refuzând

să creadă că Michael își imagina că ea fusese în stare de asemenea mârșăvii. Trebuia să-l sune neapărat și să-l silească s-o asculte.

În următoarele ore trebui să se ocupe de Jeremy, pe care Suzy nu reușea să-l liniștească. Când în sfârșit acesta ațipi pe canapea, era trecut deja de miezul nopții.

În noaptea aceea dormi foarte prost și când se trezi avea lacrimi în ochi. Telefonul sună și ea ridică receptorul.

– Oh, Pamela! exclamă Bernice, îngrijorată. Știi cumva unde e Jeremy?

– Da. Și-a petrecut noaptea aici. Ce s-a întâmplat?

Bernice răsuflă ușurată.

– Cineva a dat foc la White Acres și poliția s-a grăbit să-l bănuiască pe Jeremy. Ești sigură că a stat toată noaptea la tine?

– Michael.... este.....

– Nu știu..... Dar te rog să-mi spui ce face Jeremy.....

Pamela simți că-i îngheață sângele în vene.... nu putea să-i răspundă. Suzy își vârî capul prin crăpătura ușii.

– Cine e?

Pamela îi întinse receptorul fără să-i spună niciun cuvânt, se îmbrăcă în grabă și se îndreptă spre ușă clătinându-se pe picioare. Trebuia să se ducă la White Acres cât mai repede posibil!

– Unde te duci? îi strigă Suzy, acoperind receptorul cu mâna.

– Nu te mișca de aici! îi ordonă Pamela cu o voce lipsită de orice inflexiune. Probabil va veni poliția. O să le spui că Jeremy n-a ieșit din casă toată noaptea. Pentru că ăsta e adevărul, nu-i așa?

– Așa cred, îi răspunse Suzy cu o figură nesigură.

– Bine. Atunci, fă ce ți-am zis și totul va fi bine, încercă ea s-o

liniștească pe sora ei. Acum trebuie să mă duc la White Acres.

Luă cheile mașinii ca un automat și se îndreptă spre scară.

Nu mai era fum deasupra domeniului White Acres atunci când intră pe uriașa poartă albă. Era o dimineață superbă, fără niciun nor pe cer, deși un miros înțepător mai plutea încă prin aer, dovedind că avusese loc un incendiu în timpul nopții.

Pe când înainta pe aleea principală, după prima cotitură, răsuflă ușurată când văzu că de fapt casa era neatinsă, ceea ce însemna că Michael trebuia să fie teafăr. Doar dacă, cedând unui impuls nechibzuit, n-a încercat să stingă el însuși incendiul....

I se aburiră ochii de lacrimi și tânăra și le șterse cu dosul palmei.

Opri mașina, coborî repede și privi în jurul ei. Trei vile erau complet distruse, nemairămânând din căsuțe decât șemineele din piatră și pereții înnegriți de fum. Copacii din jur erau pârjoliți și unii din ei își întindeau spre cer crengile arse.

Pamela se uită la peisajul dezolant, ținându-și respirația. De ce se simțea atât de afectată? Avea impresia că era ea însăși victima incendiului. Totuși casa, casa ei fusese cruțată....

– Nu e prea drăguț, nu-i așa?

Vocea lui Michael era ostilă. Atunci când se răsuci pe călcâie să-l privească în față, nu se mai putu stăpâni și i se aruncă în brațe, lacrimi mari prelingându-i-se pe obraji.

– Oh, Michael! Slavă Domnului că ești teafăr....

– Da, sunt teafăr, răspunse el pe un ton aspru și neîncercând s-o strângă la pieptul lui. Și focul n-a distrus casa.

Ochii i se îngustară în timp ce se uita la clădirile ruinate.

– Bănuiesc că incendiul nu făcea parte din plan.

– Care plan? îl întrebă ea cu candoare. Despre ce plan vorbești?

Privirea albastră ca oțelul o străpunse până-n adâncul sufletului.

– Cred că tu știi mai bine decât oricine, Pamela.

Doar n-avea de gând s-o acuze că.....

– Nu, nu știu, spuse ea cu răceală în glas. Poate ar fi cazul să-mi explici tu.

El dădu din umeri. Cu puloverul gros din lână bej și blugii decolorați cu care era îmbrăcat, era mai seducător ca niciodată, dar și mai distant.

– Pompierii mi-au confirmat că a fost un incendiu pus de o mână criminală. Prietenul tău Jeremy Keaton a suferit o înfrângere zdrobitoare la ședința consiliului municipal și, ca să se răzbune, a pus foc proprietății mele. Ce poate fi mai simplu de atât?

Pamela îl fulgeră cu privirea.

– Chiar asta e problema, că e prea simplu. Jeremy n-ar fi în stare să facă așa ceva.

El se întoarse spre ea înfuriat la culme.

– Ai de gând să-l aperi și acum, după ce s-au întâmplat toate astea? spuse el cu o voce tăioasă, arătând cu o mișcare largă a brațului spre peisajul ruinat. Omul ăsta e nebun de-a binelea și dacă poliția nu se va ocupa de el, am s-o fac chiar eu.

Pamela se uită la el cu ochii măriți de groază.

– Trebuie să mă crezi că Jeremy n-a pus foc proprietății tale. El a dormit toată noaptea pe canapeaua din salonul meu. Nu el este vinovatul!

Fața lui Michael încremeni.

– Vrei să spui că o să-l aperi oferindu-i acest alibi? spuse el cu o

voce hotărâtă.

Pamela tremura din toate mădularele, dar reuși să se stăpânească.

– Ăsta e adevărul, Michael. Era atât de supărat din cauza insuccesului de aseară, încât, drept consolare, a băut peste măsură. L-am dus acasă, l-am forțat să bea niște cafea și l-am culcat pe canapea. Se afla în același loc și atunci când m-a sunat Bernice azi-dimineață ca să mă anunțe despre incendiu.

– El a făcut-o, Pamela, îi răspunse el neînduplecat. Și dacă încerci cumva să-l acoperi, ești ori imbecilă, ori mincinoasă....

Aceste cuvinte o jigniră foarte tare.

– Nu e adevărat, insistă ea, abia stăpânindu-și lacrimile.

Ea bănuia furia cumplită și distructivă care-l domina. Deodată, el o prinse de braț și o conduse spre casă.

– Vino cu mine, vreau să-ți arăt ceva.

Ea fu nevoită să alerge ca să țină pasul cu el. Incendiul fusese pus mai aproape decât crezuse la început. Ascunzătoarea ei preferată de pe vremea când era copil, din tufișurile de lemn-câinesc care înconjurau curtea interioară, era în parte distrusă.

– Mai insiști și acum să-l aperi? o întrebă Michael pe un ton ironic. Uită-te până unde au ajuns flăcările! Dacă n-aș fi stat treaz din cauza insomniei, focul ar fi cuprins casa cât ai zice pește!..... Casa ta..... Așadar, ce părere ai despre scumpul tău prieten Jeremy Keaton?

Se uită la tufișurile carbonizate fără să le vadă. Încercă să vorbească, dar niciun sunet nu-i ieși de pe buze. Incendiul se apropiase în mod periculos de casă. Dacă mai stătea câteva minute, ar fi fost distrusă. Michael o salvase.... dar și din cauza lui fusese incendiat domeniul. Cel puțin, totul părea să dovedească acest lucru.

Dacă Jeremy nu fusese vinovatul, atunci cine era? Și de ce?

Fu cuprinsă de amețeală și vorbele lui Michael nu reușiră s-o mai liniștească. El o prinse de umeri și o sili să se uite la el.

– Pamela, trebuie să te hotărăști de partea cui ești, îi spuse el cu emoție în glas. Nu se poate să mai amâni mult luarea unei decizii.

– Dar nu amân nimic..... începu ea să spună.

– Știu cât de tulburată ai fost de vinderea proprietății tale și de faptul că ai aflat că eu sunt cumpărătorul. M-ai urât foarte tare, ceea ce pot să înțeleg. Ți-am lăsat timp să te obișnuiești cu ideea.... Dar acum a venit vremea să-ți definești poziția. Imediat. N-am de gând să mai aștept mult timp.

Ea scutură din cap, încercând să-și limpezească gândurile și el luă gestul ei drept un refuz.

– Ba da, Pamela, îi spuse el prinzându-i fața în palme, hotărăște-te acum.

Inima Pamelei încetă să mai bată în clipa în care el își lipi buzele de ale ei. Sărutul lui ardea de patimă amestecată cu furie și încercă să se elibereze din mâinile lui. Dar el n-o lăsă să scape. Se hotărâse s-o domine, așa cum dominase mulțimea în seara trecută.

Apoi, folosindu-se de farmecul și puterea lui de convingere, sărutul lui începu să se tempereze și ea simți că se topește în brațele lui. Tânăra gemu ușor, nemaiputând opune rezistență tandreței lui. Se abandonă în brațele lui, cu trupul încordat de o emoție intensă, răspunzându-i la sărut cu înflăcărare. Își trecu degetele prin părul des al lui Michael.

– Pamela, Pamela, îi șopti el la ureche, locul tău e aici, lângă mine. Spune-mi că rămâi..... Am nevoie de tine.

Cât de mult ar fi vrut să-i îndeplinească dorința! Dar încă nu putea să-i spună da atâta timp cât deasupra capetelor lor plutea acel dezastru.

Dacă ar fi putut să gândească limpede, i-ar fi făcut măcar o promisiune pentru viitor. Dar el cerea totul imediat.

Se eliberă din brațele lui și se depărtă ca o somnambulă de el, îndreptându-se spre mașina parcată în fața casei.

– Unde te duci?

– Nu știu, șopti ea, stăpânindu-și lacrimile care-i ardeau pleoapele.

– Dacă pleci acum, o să interpretez fuga ta ca un răspuns.

Ea se întoarse spre el și imaginea acestuia îi jucă prin fața ochilor.

– Trebuie să plec, trebuie să mă mai gândesc....

El nu spuse nimic și ea, răsucindu-se pe călcâie, se năpusti spre mașina ei. Demară în trombă, neîndrăznind să se mai uite în oglinda retrovizoare.

Trebuia să fugă departe de Michael, departe de vale și de tot. Simțea nevoia să găsească un loc izolat în care să poată analiza situația și lua o hotărâre rațională.

Disperată, se îndreptă spre munții Yosemite.

– Aveți lanțuri pentru roți? o întrebă paznicul de la intrarea în parc. S-ar putea să ningă înainte de căderea nopții.

Nu avea lanțuri în portbagajul mașinii, dar atunci când ajunse în valea Yosemite, soarele strălucea din nou. Cu toate astea, era foarte frig.

Avu norocul să găsească o cameră la motelul care, ca de obicei, era tixit, deoarece contramandase cineva rezervarea în ultima clipă.

Porni apoi după câteva cumpărături și cu ajutorul cărții de credit, își luă un hanorac căptușit cu puf de gâscă și niște obiecte de toaletă. După ce-și lăsă cumpărăturile la hotel, îmbrăcă hanoracul cel nou, își puse în mâini o pereche de mănuși îmblănite pe care le găsise în mașină și plecă la plimbare.

Merse ore în șir, până când avu impresia că parcursese jumătate din parc. Se întâlni de mai multe ori cu minicarul hotelului și turiștii îi făcură cu mâna, dar n-avea chef să se alăture acestora. Venise aici să fie singură și căuta un loc potrivit unde să se poată așeza și reflecta. Atunci, totul ar redeveni clar.

Oare chiar credea cu adevărat că așa va fi? Probabil că nu, dar voia să înțeleagă.....

Extrem de tulburată, își continuă plimbarea prin parc. Umbrele se lungeau, semn că soarele se apropia de orizont.

Deodată, zări o turmă de căprioare. Acestea ieșiră din pădure cu mare atenție, cu toate simțurile treze, pentru a auzi semnalul unui eventual pericol. Nu părură speriate de prezența Pamelei și începură să pască iarba fragedă de pe pajiște, cu ochii lor triști în alertă permanentă.

Pamela se aventură într-o pădure de sequoia și simți o profundă admirație față de acei copaci-gigant care formau o veritabilă catedrală naturală. Fu cuprinsă de un sentiment de umilință. Arborii de sequoia..... Jeremy îi vorbise despre o campanie inițiată de el pentru salvarea unei păduri de sequein dintr-un ținut din nordul statului.

În timpurile astea, se părea că totul avea nevoie să fie salvat..... Existau atâtea forme de viață aflate în pericol, atâtea specii de animale pe cale de dispariție.... Numai specia umană rezista în mod

remarcabil

De ce? se întrebă ea înainte să răspundă la propria ei întrebare. Pentru că oamenii se adaptează.... Omenirea se transformă în funcție de împrejurări.

Dar ea până în ce punct putea să se adapteze? Acceptase de bunăvoie schimbările care i se impuseseră până acum? Inflexibilitatea era probabil cauza tuturor problemelor ei. Cu toate astea, știa că cei care nu erau flexibili riscau să se rupă. Căzuse oare în această capcană fără să-și dea seama?

Michael văzuse în ea întotdeauna un dușman, ca și cum ar fi fost cineva pe care ar fi fost nevoit să-l convingă cu orice preț. Poate că avea dreptate?

Căzută pe gânduri, își continuă drumul spre motel. Reușise să-și clarifice câteva chestiuni care o obsedau, fără totuși să-și răspundă la toate întrebările. După ce făcu o baie fierbinte care o mai relaxă după drumul lung pe care-l făcuse, o sună pe Suzy.

– Stai liniștită, îi spuse ea, nu lipsesc decât o zi sau două....

Refuză să-i divulge surorii ei locul în care se retrăsese și închise imediat telefonul, de teamă să nu audă ce se întâmplase după plecarea ei. Nu voia nici să-i dea ocazia lui Suzy să ghicească locul unde se ascunsese. Era sigură că nimeni nu se va gândi s-o caute la Yosemite, care era o destinație exclusiv turistică.

Luă cina singură la restaurantul motelului, uitându-se pe furiș la numeroșii clienți din sala plină de veselie. Era mai puțină lume decât vara, când campingul și căsuțele erau deschise pentru turiști, dar Yosemite atrăgea oricum mulți vizitatori.

Înainte să urce în camera ei, se duse la supermarket să cumpere

ceva de băut. Mâna i se opri în dreptul unei sticle de vin, dar când o ridică, observă că nu era ce dorea. Cumpără o cutie cu suc de portocale și se întoarse la motel tot singură.

Zgomotul îndepărtat produs de muzică și dans care ajungea în liniștea camerei ei îi accentua sentimentul de singurătate.

Aprinse lumina și se așeză într-un fotoliu, lângă fereastră, lăsând perdelele trase pentru a vedea vârfurile munților care se profilau în întunericul nopții.

Luase cu ea săculețul din catifea roșie în care ținea pepitele de aur pe care i le dăruise Michael. Îl răsturnă în palmă. Pepitele străluciră în lumina slabă ca niște lacrimi din aur, lacrimile pământului ei.

Deodată, simți că parcă se rupe un zăgaz în trupul ei. Începu să plângă pentru pământul ei, pentru tatăl și mama ei, pentru toată familia ei care avusese în proprietate White Acres, trăise și se stinsese pe teritoriul ei. Plânse pentru Suzy, Jeremy și Michael și pentru vilele arse. Și mai plânse și pentru ea însăși, lăsând să-i curgă lacrimile fără rușine și fără opreliști. Nu plânsese în viața ei în felul acela, nici măcar în ziua vinderii domeniului. Toată furia și durerea pe care le ascunsese atâta vreme în adâncul sufletului ei, ieșiră la suprafață sub formă de lacrimi.

Atunci când se opri din plâns, se simți mai calmă, ba chiar mai ușurată, ca și cum viața ei depășise o etapă extrem de importantă.

Puse la loc în săculeț pepitele de aur și se cufundă într-un somn adânc și fără vise.

***

A doua zi dimineață, Pamela se sculă devreme și se duse să se plimbe până la rezervația Bridalveil și se întoarse la motel pentru micul dejun. Plimbarea îi făcuse poftă de mâncare, așa că înfulecă totul cu mare plăcere. Ouă, șuncă, clătite, suc de portocale și cafea....

Nu hotărâse încă nimic, nu obținuse niciun răspuns în timpul nopții, dar îi venea să le dăruiască tuturor celor care-i întâlnea....

Se decise să se ducă la lacul Mirror, pe malul căruia se odihni bucurându-se din plin de liniștea și pacea acelor locuri. Ca să ajungă la motel o luă pe o scurtătură, traversând o zonă locuită de personalul rezervației.

La fereastra unei case îi atrase atenția un obiect cunoscut. Se apropie și văzu o soră a Olgăi, a Petrușkăi și a Annei. Fără să mai stea pe gânduri bătu în ușă. Îi deschise o femeie frumoasă, care-i zâmbea mirată.

– Unde ați găsit această păpușă? o întrebă Pamela fără nicio introducere.

Tânăra izbucni în râs.

– Toată lumea mă întreabă. E minunată, nu-i așa? Mătușa mea le face... Locuiește la Fish Camp.....

Pamela își notă adresa și pe drumul de întoarcere era atât de bucuroasă, ca și cum ar fi descoperit o mină de aur. Se amuză foarte tare de pasiunea ei bruscă pentru păpuși.

Se opri câteva secunde să admire un pârâiaș a cărui apă sărea din piatră în piatră, cu spuma lui argintie strălucind în soare și tânăra se gândi la ciudățeniile vieții ei. Nu cumva petrecuse prea mult timp făcându-și griji pentru lucruri neînsemnate, lăsând problemele mari să-i alunece printre degete?

Rememorând ultimele luni din viața ei, trebui să recunoască faptul că principalul eveniment fusese întâlnirea cu Michael. El era bărbatul viselor ei și-l iubea, cu voia sau fără voia ei. Oare l-ar mai fi iubit la fel de mult dacă el i-ar fi mărturisit încă de la început adevăratele motive ale prezenței lui la White Acres? Bineînțeles. Ar fi fost la fel de cucerit de ea dacă n-ar fi fost proprietara domeniului White Acres? Nu avea nicio îndoială.

Atunci, de ce se chinuia atâta? De ce repeta întruna niște întrebări fără răspuns.

Se frământase multă vreme, având dubii în legătură cu Michael, făcându-l în mod inconștient răspunzător de eșecurile din trecutul ei.

Dar acum înțelegea adevărul. Venise vremea să se ocupe de viața ei.

Michael era bărbatul pe care-l iubea și va trebui să iasă din cochilia ei ca să meargă spre el. Se va lupta în sfârșit pentru ea și nu împotriva celorlalți

Luă de jos o piatră și o aruncă în râu cât mai departe, apoi se întoarse și alergă până la motel. Luase o hotărâre, deși era groaznic de speriată de scopul pe care-l avea de atins.

Avu nevoie numai de câteva minute ca să-și achite nota de plată și să-și arunce lucrurile în mașină. Apoi plecă. Se întorcea acasă, se întorcea la Michael.

Capitolul 10

În după-amiaza aceea, soarele atârna pe cer precum un uriaș dovleac portocaliu atunci când ajunse la White Acres. Totuși, câțiva nori cenușii se îngrămădeau la orizont. Oare se anunța furtună? se întrebă ea neliniștită.

Opri mașina lângă casă, nu departe de rulotele care adăposteau temporar administrația șantierului. Bancheta din spate era plină de păpuși rusești pe care se duseseră să le cumpere de la Fish Camp înainte să pornească spre casă.

Niște muncitori se agitau de colo-colo, eliberând terenul de acoperișurile carbonizate pentru a fi înlocuite cu altele noi.

Rugându-se la Dumnezeu să nu fie prea târziu, Pamela se îndreptă spre o rulotă pe care scria "Angajări". Bărbatul care stătea la birou – pe care se afla un cartonaș ce avea înscris pe el numele de "M.P.Oswald" – ridică ochii la sosirea ei și-i zâmbi.

– Cu ce pot să vă ajut?

– Mi s-a spus că faceți angajări, spuse ea cu curaj, încercând să nu

i se vadă nervozitatea.

– Așa este. Centrul de distracții nu-și va deschide porțile decât abia în luna martie, dar vom avea multe posturi disponibile și înainte de această dată. Ce anume vă interesează?

Ea ezită. Atunci când inventase acest pretext ca să-i dovedească buna ei credință lui Michael, își imaginase acea scenă cu totul altfel. Michael ar fi intrat brusc, ar fi surprins acest dialog și, fericit, ar fi luat-o în brațe înainte să mai apuce să-i răspundă funcționarului. Din nefericire, lucrurile nu se petreceau așa cum sperase ea. Michael nu se vedea prin preajmă și ea nu putea să-l roage pe omul acela să aștepte până când patronul lui venea să-și facă brusc apariția în birou.

– Aș vrea să mă ocup de magazinul de suveniruri, dacă se poate, spuse ea venindu-i inspirația. Am deja o mică prăvălie în oraș.

– Hmm.....

El se uită la ea încruntând din sprâncene.

– Cred că ar fi mai bine să-l întreb pe domnul Donovan, spuse el în cele din urmă. Mie nu mi-a pomenit niciodată despre așa ceva.... Până atunci, completați totuși un formular cu datele personale. Ar putea fi util.....

Scoase un formular din sertar și i-l întinse împreună cu un pix.

– Poftim. Avem nevoie de trei exemplare. Trebuie doar să precizați pe spate ce fel de prăvălie aveți. În plus, ce-ar fi să mai adăugați și motivele pentru care ați venit la noi?

Ea se uită uluită la documentele pe care le avea în mână. I-ar fi luat două ore pe puțin ca să le completeze! Erau oare acestea atât de indispensabile pentru a obține o întâlnire cu Michael? Trebuia să

existe un mijloc mai rapid. Dar care să fie acela? În disperare de cauză, se așeză pe un scaun și începu să-și scrie numele cu majuscule pe formular.

– Domnul Donovan va vedea personal aceste acte? se interesă ea totuși, ca să fie mai sigură.

– Bineînțeles. Eu fac o primă selecție menționând recomandările mele, dar el ține să studieze cu ochii lui fiecare CV. Dacă îl va reține pe al dumneavoastră, atunci o să vă fixez o întâlnire cu dânsul, ca să poată lua decizia finală.

Declarându-se mulțumită în sinea ei, completă atentă fiecare rând până ajunse la rubrica delicată: explică de ce dorești să fii angajată la White Acres.

Molfăi gânditoare vârful pixului vreme de câteva minute, apoi scrise hotărâtă: "Doresc din tot sufletul să am plăcerea să lucrez în slujba domnului Donovan care, nu mă îndoiesc nicio clipă, va avea un succes enorm în ceea ce vrea să realizeze la White Acres. Mi-ar plăcea să fiu alături de el ca să particip la acest triumf, deoarece niciodată n-am mai întâlnit un bărbat atât de minunat și cred că m-am îndrăgostit de el".

Inima îi bătea ca un ciocan în piept atunci când puse pixul jos. Nu era ridicol? Ba da. Dar cealaltă soluție care-i stătea la dispoziție – și anume aceea de a da ochii cu el pentru a-și cere scuze și a-i mărturisi că-l iubește – o speria puțin.

– Poftim, spuse ea întinzând hârtiile individului.

– Perfect. Dacă doriți, pot să examinez CV-ul dumneavoastră chiar acum. S-a apropiat ora la care trebuie să merg la masă și deocamdată n-am altceva mai important de făcut.

Se așeză dreaptă în fața lui, încercând să adopte o atitudine demnă și liniștită, dar în zadar.

Pentru început. Oswald păru mulțumit de informațiile pe care le scrisese, ba chiar impresionat. Dar în timp ce parcurgea ultima rubrică, expresia feței lui deveni uluită. O studie o vreme, neîndrăznind să ridice capul spre ea.

– Bine.... spuse el în cele din urmă dregându-și glasul. O să.... ăă.... Scuzați-mă. Trebuie să mă duc alături, să dau un telefon.

Dispăru apoi în cămăruța învecinată, dar Pamela avu impresia clară că o spiona prin ușa rămasă întredeschisă. Îl auzi formând un număr, apoi șoptind câteva cuvinte, după care reveni și se așeză din nou la birou. Pe când îi arunca priviri pe furiș, chemă un băiat căruia îi dădu formularul să i-l ducă lui Michael Donovan.

Pamela aștepta răbdătoare, în aparență cel puțin, în timp ce individul se prefăcea că e cufundat în studierea dosarului din fața lui.

În cele din urmă, sună telefonul. Oswald ridică receptorul și răspunse interlocutorului său prin câteva cuvinte scurte, privind în continuare pe furiș spre Pamela.

– Domnul Donovan poate să vă primească chiar acum, o anunță el în sfârșit, după ce închise telefonul. M-a rugat să vă conduc în casă. Bineînțeles, dacă nu vă grăbiți să plecați.... adăugă el repede.

Zâmbetul fermecător pe care i-l adresă Pamela îl tulbură pe funcționar.

– Nu mă grăbesc, îi răspunse ea cu un calm aparent. Unde pot să-l găsesc?

– În..... în birou.

Ridică rapid ochii spre ea, după care și-i coborî din nou în dosar.

– Dânsul a spus "imediat", îngăimă el, vizibil încurcat.

După ce-i mulțumi, ea coborî cele câteva trepte din fața rulotei și se îndreptă spre casă.

Oare cum o va primi Michael? Habar n-avea. O va privi tot ca pe un dușman, ca pe o complice a unui incendiator sau o spioană aflată în slujba adversarilor săi? Tâmplele îi zvâcneau atât de tare, încât fu nevoită să se oprească o secundă pe treptele de la intrarea în casă.

Ușa era deschisă. Nevăzând pe nimeni, se apropie încet de biroul în care obișnuia tatăl său să lucreze. Nici aici ușa nu era închisă, ci doar întredeschisă. Pamela închise ochii, inspiră adânc aer în piept și apoi bătu o dată scurt.

– Intră.

Se aștepta să audă vocea lui, dar nu atât de tare. Surprinsă, tresări, apoi intră în încăpere.

El stătea la masa din stejar sculptat plină de dosare și nu ridică ochii atunci când ea se opri în fața lui. Ținea în mână CV-ul pe care-l completase cu câteva minute mai înainte și-i făcu semn spre un fotoliu, invitând-o să ia loc, așa cum ar fi procedat probabil cu oricare alt vizitator.

– Universitatea Briggs..... șopti el în timp ce citea. E o școală foarte bună.

– Așa este, aprobă ea.

Dacă o să vorbească și de acum încolo cu o voce atât de tremurată, mai bine mă abțin, își spuse ea furioasă pe ea însăși. Dar de fapt ce importanță avea dacă fusese la o universitate proastă sau bună? Acea cerere de angajare nu fusese decât un pretext pentru a obține o întâlnire. Doar nu-și imagina că apelase pentru un loc de

muncă la White Acres în mod serios? Ar fi mai bine să păstreze tăcerea până când va afla ce are de gând.

– Sporturi: golf la liceu.... continuă el.

În cele din urmă ridică ochii spre ea, dar tânăra avu impresia că se afla în fața unui străin. Se purta de parcă n-ar fi recunoscut-o.

– Peste câteva luni vom avea nevoie de cineva care să se ocupe de terenul de golf. Ești interesată?

Ea scutură din cap, încercând să descopere o urmă de ironie în privirea lui, dar fără succes. Era pe punctul de a-l întreba ce joc mai era și acela, de ce o chinuia atât de tare, dar și de data asta preferă să fie prudentă și nu spuse nimic.

– Clubul de exprimare orală, redactor la ziarul universității.... N-ai jucat niciodată teatru? o întrebă el pe neașteptate.

– Am.... nu, răspunse ea derutată. Sunt mult prea timidă pentru o asemenea meserie.

Oare cât mai avea de gând să se distreze pe seama ei, supunând-o la astfel de chinuri?

– Așa este..... spuse el căzut pe gânduri, privind-o fără nicio urmă de emoție.

Continuă să citească din CV cu voce tare.

– Asistentă legislativă a unui senator. Asta trebuie să fie o muncă pasionantă, observă el. Ce te determină, după o asemenea funcție, să vrei să te izolezi într-o prăvălioară de țară?

Pamelei i se puse un nod în gât. Nu se așteptase ca el să-i studieze cu lupa CV-ul și nu-i prea plăcea acea "disecție" a calităților ei profesionale.

– Într-adevăr, era pasionant, dar Sacramento e un oraș rece și

departe de locul meu de baștină. Mie îmi place să trăiesc aici, unde cunosc pe toată lumea, unde mă simt bine și în siguranță....

El se uită la ea fără să comenteze vorbele ei, după care continuă:

– Văd că ai un magazin în oraș. Accepți să-l abandonezi ca să lucrezi cu normă întreagă pentru noi?

– Sunt.... sunt gata să abandonez tot, spuse ea pe un ton exaltat pe care nu și-l dorise.

Se înroși brusc la față și se foi nervoasă pe marginea fotoliului.

Ochii lui albaștri o priveau din nou. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să descifreze ce se ascundea în spatele acelei priviri reci!

– Domnișoară Starbuck, spuse el în cele din urmă, aș vrea să-ți ofer un post.

– B.... bine.

Oare chiar așa era?

– Vino cu mine, spuse el ridicându-se în picioare. E necesar să vezi mediul în care ai să lucrezi înainte să iei o hotărâre....

Ea porni în urma lui, ușor năucită. Unde naiba avea de gând s-o ducă?

– Aici e! o anunță el pe când intrau în salon. Ce părere ai?

Ea își roti privirea prin cameră. Ca și celelalte încăperi, și aceasta rămăsese exact așa cum era înainte ca ea să plece.

– Ăă.... Da, e foarte bine, dar.....

– Și aici? o opri el arătându-i mica sufragerie în care luase masa cu câteva zile în urmă.

– Mi-a plăcut întotdeauna locul acesta, recunoscu ea. Dar nu înțeleg ce anume....

– Vino cu mine.

Deschise ușa bucătăriei și se dădu la parte ca s-o lase să treacă.

– Asta a fost renovată, îi explică el. Am amenajat-o într-un stil mai modern.

Bucătăria era singura încăpere pe care Pamela n-o văzuse atunci când venise aici împreună cu comitetul. Într-adevăr, fuseseră făcute schimbări importante. Observă în tăcere chiuveta dublă, cuptorul cu microunde, frigiderul uriaș și blatul nou de pe masa de lucru. Fusese dărâmat un zid și într-un superb șemineu din colț ardea focul.

– E fantastic! șopti ea în cele din urmă.

– Crezi că o să poți lucra aici? insistă el.

Ce naiba avea de gând să-i ofere? Un post de menajeră?

– Bineînțeles, Michael.....

– Vino, o opri el brusc. Mai am să-ți arăt o cameră.

Ea îl urmă pe scări și știu, încă înainte ca el să deschidă ușa, că o conducea în dormitorul lui.

– Crezi că o să fii în stare să te ocupi și de camera asta?

– Michael! exclamă ea, jumătate uluită, jumătate amuzată.

– Așadar, ce părere ai? repetă el.

– Ce vrei să spui, Michael? Ce legătură au toate astea cu magazinul de suveniruri?

El se prefăcu extrem de surprins.

– Magazinul de suveniruri? Dar nu pentru postul ăsta ai candidat....

– A, nu? se interesă ea, bănuitoare. Dă-mi să văd....

El îi întinse formularul și ea citi în dreptul rubricii "postul dorit": "soție a proprietarului" scris cu litere groase și roșii.

Ea ridică ochii spre Michael, neștiind ce atitudine să adopte. Îi

venea să râdă, dar privirea lui rece ca gheața o opri. Era oare o glumă, sau încă o tortură la care o supunea?

– E greșit..... începu ea cu o voce nesigură.

– Greșit? repetă el cu răceală în glas. Te-ai răzgândit cumva? Refuzi acest post?

– Da. În fine.... Adică nu.....

Nu mai știa ce să spună. Stratagema pe care o pusese la cale părea să se întoarcă împotriva ei. Michael trebuia să înceteze odată să joace acest joc crud, ale cărui reguli îi erau total necunoscute și ca să-l forțeze să facă asta nu vedea decât o soluție: să joace cu cărțile pe masă.

– Puțin îmi pasă de postul tău, îi mărturisi ea brusc. Nu ai înțeles până acum? Pe tine te doresc, pe tine și nimic altceva....

Gata! O spusese! Și dacă el n-o va vrea..... măcar știa că încercase.

El se uită îndelung la ea, apoi îi luă mâinile pe care ea le frângea din cauza nervozității care o stăpânea.

– Chiar dacă sunt un escroc? îi șopti el.

Privirea lui își pierduse brusc răceala și tânăra citi în ea o vulnerabilitate care o luă pe nepregătite.

Clătină din cap, emoționată profund.

– Pentru că să știi că nu sunt.

– Da, știu, șopti ea.

Zâmbetul care lumină privirea tânărului i se păru ca o rază de soare, după o lungă perioadă ploioasă.

– Îmi e indiferent ce gândește restul lumii, din moment ce tu ești convinsă de acest lucru.

El o prinse cu tandrețe de talie, o trase spre el și Pamela puse

capul pe pieptul lui.

– Eu nu i-am vorbit niciodată lui Jeremy despre acel oraș din Oregon, îi spuse ea lipindu-și trupul și mai tare de al lui. Și n-am spionat niciodată în camera ta.....

– Știu, îi răspunse el mângâind-o pe păr. Și nu te-am bănuit niciodată în mod serios că ai fi făcut așa ceva. Dar atunci când ți-am văzut poza pe acel fluturaș și acei oameni din Oregon.....

– Ssttt, spuse ea punând un deget pe buzele lui Michael. Acum, acest lucru nu mai are nicio importanță.

– Nu, ai dreptate....

O strânse și mai tare în brațe, ca și cum s-ar fi temut să nu-i scape din nou.

– Cum aș putea să am asemenea bănuieli împotriva soției mele?

– Oh, Michael! exclamă ea. Soția ta? Chiar vrei să te căsătorești cu mine?

– Păi, scuză-mă, Pamela..... suspină el prefăcându-se exasperat. Despre ce naiba vorbim noi încă de când ne-am văzut pentru prima oară? Atunci când îți spuneam că te doresc, credeai că glumesc?

Se aplecă și o sărută ușor pe nas, obraji și frunte.....

– În plus, dacă nu ne căsătorim, cine se va ocupa de redecorarea acestei case? N-ai observat că nu m-am atins de nimic de la plecarea ta? Nu pentru că n-am vrut, ci pentru că țineam să-ți asumi tu sarcina asta.

Soția lui Michael Donovan.... Doamna Pamela Donovan. I se păru ciudat să constate cu câtă rapiditate se obișnuia cu acel gând. Poate că subconștientul său știuse acest lucru din ziua în care se întâlniseră lângă fântâna care îndeplinește dorințe.

Ea își aminti însă brusc că nu toate problemele lor erau rezolvate.

– Dar, Michael.... începu ea încruntând din sprâncene. Incendiul..... Cine a pus focul la White Acres?

El înfășură încet o șuviță de păr în jurul degetului său.

– Ai avut dreptate.... și trebuie să-ți cer scuze pentru asta. N-a fost Jeremy.

Ea răsuflă ușurată.

– Dar cine l-a pus?

– Unul din greviști, un individ pe care-l dădusem afară în urmă cu câteva săptămâni și care s-a întors imediat ce a auzit despre grevă, ca să încerce să se răzbune. L-au denunțat ceilalți, atunci când și-au dat seama că el era autorul acestui dezastru.

Ea închise ochii și-și puse capul pe umărul lui.

– Sunt atât de fericită că n-ai fost rănit.... Mi-a fost atât de frică....

Privind-o intens, el își lipi cu tandrețe buzele de gura ei, într-un sărut pasionat care pecetluia încrederea și dragostea pe care o evitaseră atât de mult timp să și-o dăruiască unul altuia.

El îi dădu drumul cam fără tragere de inimă și, luând-o cu brațul după umeri o conduse la fereastră.

– Vino să vezi.... Peste câteva zile, nici n-o să-ți mai vină să crezi că aici a avut loc un incendiu.

– Da, șopti ea gânditoare, privind spre locul în care se odihniseră cândva strămoșii ei.

– La ce te gândești? o întrebă el prinzând-o de bărbie.

– La nimic....

– Nu e adevărat.

– La.... la bucata aceea de pământ....

– Cimitirul?

Ea ridică ochii spre el, uluită. Cum de ghicise?

– Se află și acum în același loc. Imediat ce l-am descoperit, am modificat planurile de construcție. Nu voiam să vină fantomele și să mă tragă de picioare în fiecare noapte.....

Ea râse, dându-și frâu liber bucuriei, în timp ce ultimele fărâme de vinovăție se risipeau. Acum, strămoșii ei nu mai avea ce să-i reproșeze.

– Oh, Michael! șopti ea. Cu fiecare minut care trece, te iubesc și mai mult....

– Vei avea multe ocazii de acum încolo să mi-o dovedești, îi răspunse el cu emoție.

– Chiar aș putea să mă ocup de magazin?

– Eu așa sper. De altfel, aș vrea să-ți muți expoziția aici. Îi va sta mult mai bine la White Acres.

– Și Suzy ar putea să mă ajute....

– Nu cred că va dori să facă așa ceva. Mi-a mărturisit zilele trecute că ar vrea să-și continue studiile, îi explică el văzând aerul mirat al Pamelei.

– E adevărat? Oh, suspină ea, de când aștept să se hotărască odată! Mă bucur pentru ea. Dar..... Jeremy?

– Noi doi am avut o lungă discuție. El și Suzy au decis că sunt mult prea tineri ca să se gândească la o viață în comun. Vor să trăiască o vreme separat. Jeremy va pleca în statul Montana.

– În Montata? De ce?

Michael dădu din umeri.

– Nu prea știu. Cred că începe nouă campanie ecologistă. Am

impresia că, în ciuda eșecului precedent, vrea să demonstreze cuiva că poate avea succes....

– Tatălui său, nu-i așa?

Michael clătină din cap.

– Dar pe tine, Michael, White Acres te-a ajutat cumva să dovedești ce doreai în fața tatălui tău?

El îi atinse ușor obrazul cu degetul.

– Da.... Dar există lucruri mult mai importante în viață.

– Care? șopti ea.

– Nu bănuiești?

– Vreau să le aud de la tine șoptindu-le, strigându-le zi și noapte, mereu.....

– Încă mai ai îndoieli? o întrebă el cu o sclipire ironică în ochi.

– Michael!

El zâmbi și o strânse în brațe atât de tare, încât Pamelei i se păru că se sufocă de fericire.

– Te iubesc, șopti el.

– Te iubesc..... Michael Donovan. Piratul meu de apă dulce.

Sfârșit